ALICIA THOMPSON

Regăsirea dragostei

Traducerea şi adaptarea în limba română de IOAN DRĂGHICI

ALCRIS

Capitolul 1

— V-am mai văzut undeva, nu?

Stânjenită, Kitty îşi puse restul în portofel, sub privirea scrutătoare a adolescentului a cărui figură se lumină brusc.

— Asta e, am găsit! Semănaţi cu Kitty Coloan. Ştiţi, actriţa! Cea care joacă rolul Gloriei în „Familia Rothman”, la televiziune. Mama nu pierde niciodată un episod. De altfel, nu înţeleg de ce au făcut-o să moară pe Gloria, era preferata ei.

Tânărul ridică în braţe cutia în care erau îngrămădite cumpărăturile.

— Lăsaţi, interveni Kitty. Pot să le duc singură.

— Nu, este foarte grea, vă conduc până la maşină.

Dornică să pună capăt cât mai repede acestei întâlniri incomode, Kitty cedă şi merse înaintea adolescentului până la vechiul Ford oprit în faţa magazinului.

— Pariez că sunteţi confundată adeseori cu Kitty Coloan.

— Nu, este prima dată.

— Maşina dumneavoastră nu corespunde deloc cu modul de viaţă cu care trebuie să fie obişnuită. Oricum, viaţa ei se va schimba acum că şi-a pierdut rolul şi că Grant Maxwell a părăsit-o pentru o altă actriţă.

— Mulţumesc pentru ajutor.

Exasperată de flecăreala nesfârşită a tânărului, Kitty trânti capacul portbagajului.

— Locuiţi prin împrejurimi?

— Nu.

Fără să mai aştepte următoarea întrebare, tânăra femeie se repezi în maşină şi demară ca din puşcă. Pentru o călătorie incognito, era un succes! Fusese recunoscută de prima persoană întâlnită. Îşi scoase cu un gest furios boneta de lână şi o aruncă pe bancheta din spate. Părul blond îi căzu în cascadă pe umeri. îl aruncă maşinal spre spate. Privirea îi căzu pe micul buchet de flori aflat alături de ea. Îşi întoarse imediat ochii, dar răul era făcut. Sentimentul de culpabilitate o sâcâi din nou, mai puternic ca niciodată. Îşi dori să nu fi avut conştiinţă, nici remuşcări care s-o frământe. De ce trebuia oare ca după opt ani de exil să se întoarcă prea târziu?

Ce să mai spună de faptul că doar în urmă cu patru zile se simţea fericită, nepăsătoare la ce îi rezerva viitorul! în avionul care o aducea înapoi de la Los Angeles, nu se

gândea decât la lungile săptămâni de vacanţă care o aşteptau, la planul ei de a scrie un roman, acest vis pe care dorea de atâta timp să-l realizeze.

Abia sosită la Londra, Grant îi aduse la cunoştinţă teribila veste: bunica tinerei femei murise cu o lună în urmă.

— S-a stins în somn, îi spuse el. Asta te scuteşte de marea scenă a împăcării pe patul ei de moarte.

Kitty îi ceru cu răceală explicaţii referitoare la această întârziere. Grant pretinse că procedase astfel ca s-o împiedice să părăsească platoul de filmare în plină turnare. Faptul că îndrăznea să invoce motive profesionale în timp ce această întârziere de informare ascundea motive mult mai greu de mărturisit crescu la culme mânia lui Kitty. Indignată de cinismul lui, de lipsa lui de scrupule şi de minciunile lui, Kitty izbucni. De la reproş la acuzaţie, tonul urcă foarte repede.

Această ceartă violentă mări definitiv prăpastia care ameninţa de mult timp să-i despartă. Modestia nu era punctul forte al lui Grant. Actor adulat de toată lumea, îşi permitea cu Kitty libertăţi de neîngăduit şi refuza să admită că se purta ca un veritabil tiran. Furioasă, tânăra femeie îşi luase valizele ca să se ducă să se culce la hotel, jurând să nu-i mai calce niciodată piciorul în această casă.

Niciunul nici celălalt nu bănuia că servitorul lui

Grant prevedea iminenţa acestei despărţiri. Pândind amănunte şocante ale vieţii lor private, el profită de ocazie pentru a dezvălui celui mai mare cotidian al presei de scandal împrejurările în care avusese loc cearta lor, înflorind povestea după gustul lui.

A doua zi, bomba exploda pe prima pagină a ziarelor. Timp de trei zile interminabile, presa profită din plin de eveniment, luând la bani mărunţi legătura dintre Grant şi Kitty. Se insista asupra diferenţei de vârstă, se inventau o mie de amănunte sordide. Ascunsă în hotelul ei, Kitty asistă, umilită, la dezlănţuirea răzbunării ziariştilor în timp ce Grant, afişând cea mai mare indiferenţă, îşi lua zborul spre Coasta de Azur, în compania planturoasei Yolanda Simmons.

Kitty îl bănui că se bucură în secret de scandal. După Grant, orice publicitate se dovedea rentabilă într-o zi sau alta. Nu-i trecuse niciodată prin cap ideea că reputaţia unei femei era un lucru fragil. Fără îndoială se amuza de asemenea să-i ducă de nas pe fotografi: niciun ziarist nu descoperise încă secretul care îi lega pe unul de celălalt.

Consternată de eveniment, Kitty îşi dădu seama că se împăca de prea mult timp cu minciuna. Culegea astăzi roadele îngăduinţei sale faţă de un bărbat care nu o merita…

Maşina gonea pe drum, înghiţind kilometrii. Colinele

vălurite şi vesele au fost urmate curând de o landă sălbatică măturată de vânturi. Spre prânz, un soare palid de martie alungă norii. O lumină difuză îmblânzi peisajul trist şi aspru. Cu toate acestea, Kitty simţea cum îi creşte nervozitatea pe măsură ce se apropia de destinaţie.

Copil din flori, Kitty nu-şi cunoscuse niciodată mama, pe Jenny Coloan, moartă în ziua naşterii ei. Crescută de bunici, mai mult din datorie decât din dragoste, Kitty nu cunoscuse niciodată ce înseamnă tandreţea şi afecţiunea şi devenise o fetiţă singuratică, neiubită de cei apropiaţi, ţinută deoparte de copiii satului.

Bunicii ei ocupau una dintre fermele cele mai sărace de pe moşia familiei Tarrant. Bunicul ei, un bărbat înăcrit, trăia izolat într-o parte a satului.

Amintirile năvăleau în memoria ei. Amintiri dureroase în care se amesteca imaginea omniprezentă a unui bărbat cu ochi pătrunzători, un bărbat pe care nu-l putea uita. Jake Tarrant…

Încruntându-şi sprâncenele cu mânie, Kitty se sili să-şi alunge această imagine din minte. În zadar.

Tânăra femeie îşi reaminti prima ei întâlnire cu Jake. Avea cinci ani… Ascunsă în spatele unui gard de nuiele, fascinată de înfăţişarea lui solemnă şi de siguranţa lui, îl urmărea pe băiatul acela de zece ani care se plimba pe spinarea unui ponei pe pământurile părinţilor săi. O

descoperise foarte repede şi, crezând-o rătăcită, o adusese la ea acasă călare pe animalul lui.

Pe vremea aceea, Jake îşi petrecea săptămâna la internat şi nu venea acasă decât în weekend sau în vacanţe. Lăsat de capul lui majoritatea timpului, rătăcea pe câmp toată ziua. După întâlnirea lor, el încercase s-o revadă pe Kitty, dar trecuseră luni de zile până când mica sălbatică să accepte să se apropie de el.

Urmărind hoinărelile lui Kitty, el îi descoperise ascunzătorile preferate. Cu o nesfârşită răbdare, el reuşise încetul cu încetul s-o îmbuneze plasând bomboane în aceste locuri strategice. Lipsită de dragoste, Kitty făcuse repede o pasiune pentru băiatul acesta ciudat care voia să se intereseze de ea. Pe nesimţite, între ei se ţesuse o legătură unică, bazată pe complicitate, tandreţe şi prietenie. Jake îi aducea cărţile de gramatică, o ajuta să citească, o încuraja să obţină cele mai bune rezultate şcolare. La pescuit, discipol admirativ, îl urma ducându-i momeala. În timpul peregrinărilor lor, ea îl asculta vorbindu-i despre ambiţiile lui şi vibra de acelaşi entuziasm ca el.

Să-l iubească pe Jake cu o dragoste exclusivă îi venise foarte firesc. Nu ştia exact în ce moment devotamentul ei copilăresc se transformase într-un sentiment atât de profund, atât de puternic încât i se făcea

rău privindu-l.

Mama lui Jake se împotrivise foarte repede prieteniei lor. Kitty păstra o amintire dureroasă despre întâlnirea ei cu Sophie Tarrant. Privirea dispreţuitoare cu care o gratificase atunci din pragul elegantului ei salon îi rămăsese întipărită în memorie.

— Jake, depăşeşti măsura! Nu vreau ca această copilă să intre în casă, poate să aştepte afară.

Jessie, menajera, o dusese într-o încăpere de lângă bucătărie, în timp ce Sophie Tarrant mergea în urma lor fără să-şi înceteze rechizitoriul.

— Nu înţeleg ce găseşte Jake la ea. Refuz să dea buzna în casa noastră. Cine ştie unde se va opri dacă se obişnuieşte?

Kitty ardea de nerăbdare să fugă, să se ascundă într-una din ascunzătorile ei preferate, dar îl aştepta pe Jake. Îşi uita deja amorul propriu, pentru el. Tăcută şi nemişcată, îşi îndurase umilinţa până la capăt.

Kitty avea şaisprezece ani când Sophie Tarrant apelase la mijloace externe ca s-o convingă să nu-l mai vadă pe fiul ei.

— Micuţa mea, îţi închipui Dumnezeu ştie ce în legătură cu Jake. Adoraţia ta pentru el frizează ridicolul. O prietenie de copii, treacă-meargă, dar este timpul să puneţi capăt relaţiei voastre. Nu hrăni false speranţe,

Kitty. Nu te purta nici ca o zăpăcită, ai risca să-ţi muşti degetele.

Cu nepăsarea tinereţii, Kitty se agăţase totuşi de dragostea şi de visurile ei. Nu-şi închipuise niciodată că cea mai mare vrăjmaşă a ei îi dăduse unul dintre cele mai înţelepte sfaturi pe care le primise vreodată…

Apărură la orizont primele case ale localităţii Mirsby. Kitty trecu micul pod de piatră de peste râu şi începu să urce coasta fără să arunce o singură privire vechilor clădiri de granit ridicate pe flancul colinei. Ajunsă sus, se angajă pe drumul îngust care mergea de-a lungul bisericii şi opri în faţa cimitirului.

Strecurându-se printre pietrele funerare, un vânt aspru îi biciui faţa. Kitty se apropie tremurând de cavoul familiei. Printr-o ciudată ironie a sorţii, ea, ultima Coloan, singura care părăsise leagănul familial, se întâmpla să posede Lower Ridge, pământul pe care familia ei trăia de secole. Atunci când cei din familia Tarrant îşi puseseră în vânzare moşia, la puţin timp după plecarea ei din Mirsby, bunicul ei făcuse drumul până la Londra ca să-i ceară banii necesari cumpărării conacului şi a terenurilor alăturate.

Cu câteva luni în urmă, Kitty primise o scrisoare de la notarul ei oferindu-i să cumpere Lower Ridge. Ghicise fără nicio dificultate că în spatele notarului se ascundea Jake. Acesta trebuia să fi depăşit încercările sorţii şi căuta

să-şi reconstituie moşia risipită. Kitty refuzase categoric să vândă. Voia ca timpul să-şi desăvârşească opera, ca Lower Ridge să cadă în ruină, ca landa să ocupe aceste pământuri odinioară roditoare. Atâta timp cât va trăi ea, Lower Ridge nu se va întoarce niciodată la cei din familia Tarrant.

Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, Kitty depuse trandafirii pe piatra funerară, apoi se îndreptă spre ieşirea cimitirului, pradă unei profunde tristeţi. Cine fusese oare familia ei? Nişte bunici care o consideraseră drept o povară dezonorantă. Cine îi rămânea pe lume? Nimeni. Nimeni de iubit, nimeni care s-o iubească.

Kitty nu observă Range Roverul oprit în spatele maşinii ei decât când ieşi pe poartă. Sprijinit cu spatele de zid, o aştepta Jake.

Kitty încremeni locului, gâtuită de emoţie. O dată revenită din surpriză, ezită asupra atitudinii de adoptat. Trebuia oare să-l ignore? Mirsby era doar un sat, mai devreme sau mai târziu se vor întâlni. Mai bine să înfrunte inevitabilul şi să termine cât mai repede cu trecutul. Învingându-şi aversiunea, tânăra femeie se îndreptă spre el, simulând un calm pe care era departe de a-l simţi.

Nemişcat, cu braţe încucişate pe piept, el o privi cum se apropie. Circula zvonul că, pe vremuri, un Tarrant se căsătorise cu o ţigancă. Jake purta incontestabil semnul acestei moşteniri. Trăsăturile lui îndrăzneţe, foarte

pronunţate, îi confereau o intensitate impresionantă, sporită de părul negru şi de ochii de aceeaşi culoare. Nimeni nu putea rămâne indiferent în faţa lui. Atrăgea atenţia dintr-o privire, reţinută după aceea de personalitatea lui captivantă.

Pe figura lui, nicio urmă de blândeţe juvenilă. Părăsise un bărbat tânăr abia ieşit din adolescenţă şi regăsea un bărbat matur, impenetrabil.

Kitty nu avu nevoie decât de câteva secunde ca să înregistreze mental toate amănuntele acestea. Se opri la câţiva paşi de el şi îl privi fără să spună nimic.

Cine ar fi putut ghici că inima îi bătea să-i spargă pieptul? Timp de o clipă, faţa tinerei femei trădă o adâncă emoţie. Îşi reveni totuşi foarte repede şi îşi compuse o mască rece şi distantă. Nici nu se punea problema să-şi dezvăluie slăbiciunile în faţa inamicului. Mai cu seamă acestuia. Nu degeaba prin vinele ei curgea sângele orgolios al celor din familia Coloan.

Prin câţiva paşi rapizi, Jake străbătu distanţa care-i despărţea. Fără ca ea să-i poată bănui gestul, el îi luă mâinile în ale lui şi le strânse cu blândeţe. O străbătu un fior puternic. Se aştepta la orice în afară de această mângâiere. De ce această dovadă de simpatie? N-o copleşise el cu sarcasme la moartea bunicului ei, acum şase ani? De ce această amabilitate neaşteptată pentru

dispariţia bunicii ei?

Kitty se desprinse cu un gest grăbit şi se dădu înapoi. Ranchiuna ei, mânia care o anima de ani de zile îi risipi oboseala ca prin farmec.

— Ce surpriză! exclamă ea cu ironie.

— Te-am văzut traversând satul cu maşina.

— Asta nu explică de ce merit onoarea prezenţei tale.

— Dumnezeule, câtă agresivitate! Oare din cauza mea n-ai venit la înmormântarea bunicii tale?

— Din cauza ta? Crezi că mai ai vreo influenţă asupra hotărârilor mele? Dacă n-am fost aici, este pentru că n-am aflat de moartea bunicii, asta-i tot.

— Cum a fost posibil? Eu am telefonat acasă la Grant Maxwell ca să te anunţ. Credeam că erai la Londra, tocmai se transmisese un interviu al tău.

— Era vorba despre o înregistrare. Eram la Los Angeles.

— Într-adevăr, aşa mi-a spus şi Maxwell. Aş fi vrut să-ţi anunţ personal vestea, dar Maxwell a refuzat să-mi spună unde te pot găsi. De altfel, s-a arătat odios. În sfârşit, trebuie să te fi anunţat deoarece eşti aici.

Kitty ridică din umeri.

— A făcut-o, într-adevăr, dar cu o întârziere de o lună. În orice caz, îţi mulţumesc pentru solicitudine. Îţi recunosc nobleţea sufletului, Jake.

— Scuteşte-mă de ironiile tale, te rog. Eram cel mai apropiat vecin al bunicii tale.

— Îţi mulţumesc, ce vrei mai mult?

Jake se apropie, ameninţător.

— Nu te-am urmat până aici ca să suport sarcasmele tale, aşa că termină cu farsa asta.

Încântată să-l vadă în sfârşit scos din sărite, Kitty se rezemă cu spatele de zid şi îl sfidă.

— Ia te uită! Atunci ce vânt te aduce?

— Voiam să-ţi cer să mă ierţi pentru atitudinea pe care am avut-o faţă de tine la înmormântarea bunicului tău.

Fără să răspundă, Kitty se îndepărtă câţiva paşi, tulburată de apropierea lui Jake, emoţionată de vocea lui gravă, cu un timbru atât de plăcut.

— Altceva?

— Cheile de la Lower Ridge sunt la mine.

Kitty se răsuci pe călcâie.

— Cum?

— Bunica ta m-a ales drept executor testamentar.

— Poftim?

Tânăra femeie nu-şi putea crede urechilor. Cum câştigase oare încrederea bunicii ei?

— Nu ştiam că tu cumpăraseşi ferma, Kitty. Nu am aflat decât la deschiderea testamentului. Toată lumea din

sat se întreba unde găsiseră bunicii tăi banii necesari pentru cumpărarea proprietăţii.

Fără să trădeze zbuciumul interior care o frământa, Kitty îl privi ţintă. Enervat, Jake reluă cu o voce furioasă:

— Ştii că vreau să cumpăr casa. Oferta pe care ţi-am făcut-o este superioară valorii reale. Notarul te-a lămurit, presupun.

— Şi-a permis mai cu seamă să se angajeze fără acordul meu.

— Acum opt ani, ai fugit ca şi cum diavolul era pe urmele tale. Nu înţeleg ce te mai leagă acum de această casă.

Kitty îl măsură cu o privire rece şi îi repetă cuvintele cumplite pe care el i le aruncase la înmormântarea bunicului ei.

— În realitate, genul meu este mai curând Beverly Hills, nu această fermă pierdută în mijlocul landei, aşa-i?

— Nu aveam dreptul să-ţi vorbesc în felul acesta, recunoscu el. Totuşi, puteai să te aştepţi la asta, nu? Să apari la înmormântarea bunicului tău cu o hoardă de ziarişti pe urmele tale, ce lipsă de gust! Ai transformat o ceremonie familială într-un film publicitar în folosul tău.

— N-am avut de ales, închipuie-ţi! Te înşeli dacă îţi imaginezi că este uşor să scapi de o haită de lupi turbaţi!

Kitty întoarse capul şi contemplă colinele,

străduindu-se să scape de tulburarea care o cuprinsese. În zadar. Ghicea în spatele ei privirea lui Jake fixată asupra ei, prezenţa lui copleşitoare, stânjenitoare.

— Nu am cheile la mine, murmură Jake, dar dacă le vrei…

— Da, le vreau.

— Mă întorc la Torbeck ca să le caut.

— Foarte bine.

Kitty se răsuci brusc pe călcâie şi îşi cufundă privirea în ochii lui Jake. Surprins, el nu avu timp să ascundă licărirea de dorinţă care ardea în adâncul ochilor lui negri. Această clipă de slăbiciune din partea lui Jake o umplu pe Kitty de o bucurie stranie. Dacă ar putea să îndure la rândul lui puţin din suferinţele prin care trecuse ea!

— Kitty, odinioară eram prieteni. De ce această ostilitate?

— Faci bine că foloseşti timpul trecut. Deoarece n-am intenţia să restabilim legăturile noastre.

— Ai prânzit? întrebă el consultându-şi ceasul.

— Nu, dar nu-i nevoie să te îngrijeşti de mine. Ai face mai bine să te întorci acasă la tine, probabil că te aşteaptă soţia.

Jake se încordă.

— Liz a murit acum doi ani într-un accident de maşină.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Incapabilă să-i prezinte condoleanţe ipocrite, Kitty îl cercetă cu un aer nepăsător. Soţia lui murise fără ca ea s-o fi întâlnit vreodată, fără să fi aflat cât de mult o detesta Kitty Coloan pentru că îi luase bărbatul pe care-l iubea. La ce bun s-o urască, acum? Asta nu va schimba nimic din viaţa ei, absolut nimic.

Cu un gest nerăbdător, Jake îşi trecu o mână prin păr.

— Ne întâlnim la Lower Ridge într-o jumătate de oră, de acord?

Kitty clătină din cap fără să răspundă şi îl privi cum se urcă în Range Rover. Chiar îmbrăcat în blugi şi tricou, Jake poseda o atracţie nesfârşită, un farmec incomparabil.

Exasperată de cursul involuntar pe care i-l luau gândurile, Kitty ajunse la maşina ei şi închise ochii în timp ce amintirile o copleşeau.

Îşi reaminti cum bunicii ei o obligaseră să părăsească şcoala la vârsta de şaisprezece ani, în ciuda dorinţei ei de a-şi continua studiile. Cum o forţaseră s-o ajute pe Sophie Tarrant atunci când la Grange House se organizau recepţii.

Pe vremea aceea, Jake mergea la universitate. Când venea în weekend, însoţit de numeroşii lui prieteni, el o evita. Când se aflau faţă în faţă, între ei se stabilea o tensiune aproape palpabilă.

Totuşi, după tandreţea pe care i-o arăta, după blândeţea cu care îi vorbea, Kitty se convinsese că o iubea.

Înfăţişarea lui rece se datora probabil temerii de a nu ceda dorinţei care-i împingea unul spre celălalt. O considera fără îndoială prea tânără. Ea ştia totuşi că nimic şi nimeni nu i-ar fi putut împiedica să se căsătorească într-o zi. Nici Sophie Tarrant, nici bunicii ei, nici fermecătoarele tinere care îl însoţeau în maşina lui tip sport.

Privind în urmă, îşi dădea seama de nebunia şi de trufia ei. Unele evenimente rămâneau totuşi neclare, ca acel cadou pe care el i-l făcuse de Crăciun, atunci când avea şaptesprezece ani.

Jake îi dăruise o brăţară fermecătoare din argint, prima bijuterie care i se oferise vreodată. Privirea lui Kitty strălucea de emoţie, ca şi cum acest cadou constituia un angajament tacit al unuia faţă de celălalt. Prea tulburată ca să poată vorbi, Kitty murmurase o mulţumire în timp ce lacrimi elocvente i se rostogoleau pe obraji.

Câteva zile mai târziu, Sophie Tarrant făcea apel la serviciile lui Kitty pentru recepţia tradiţională de revelion. Jessie, menajera de la Grange House, insistase ca Kitty să rămână să doarmă acolo, deoarece petrecerea se va termina foarte târziu.

Aflată într-o dispoziţie groaznică, Sophie Tarrant telefona fără încetare la Londra şi trântea receptorul din ce în ce mai furioasă. Mânia ei se revărsa asupra servitorilor pe care îi ocăra fără scrupule. Cum Kitty se

arătase mirată în faţa lui Jessie, menajera o informase că tatăl lui Jake avea numeroase aventuri extraconjugale şi trăia despărţit de soţia lui. Sophie conta pe el pentru seara aceea, dar el îşi schimbase în ultima clipă părerea, de unde furia Sophiei.

Puţin înainte de miezul nopţii, un invitat beat o prinsese pe Kitty într-un colţ al holului şi încercase s-o sărute, când Jake apăruse ca un nebun.

— Nu pune mâna pe ea! urlase el.

Tremurând de spaimă, Kitty îl privise pe necunoscut îndepărtându-se împleticit, apoi se întorsese spre Jake. Cu ochii aţintiţi asupra ei, o privea cu pasiune. O îmbrăţişase brusc şi o sărutase impetuos, îndepărtându-se apoi aproape imediat.

— Nu sunt mai bun ca beţivul acela, murmurase el cu o voce nesigură. Nu eşti decât o copilă.

— Am aproape optsprezece ani, Jake.

— Abia peste şase luni vei avea optsprezece ani.

Kitty făcuse gestul de a-l îmbrăţişa, dar el o oprise.

— Nu! îi aruncase el cu o voce tăioasă. Mama este nebună că te-a chemat în seara asta. Trebuia să te fi culcat. Cu toţi beţivii care se târăsc pe aici.

Kitty protestase cu vehemenţă, spunând că era nevoie de serviciile ei, dar Jake rămăsese neclintit şi o condusese până la camera ei.

Furioasă, Kitty se întinsese îmbrăcată pe pat, jurând că era ultima dată când o trata ca pe o fetiţă.

— Pe deasupra, nici măcar n-am cinat! spusese ea când el închidea uşa.

Mijeau zorile când Jake o trezise aducând o tavă încărcată cu mâncăruri apetisante. Jos, ţipetele şi râsetele indicau că petrecerea era încă în toi.

Se ospătară ca doi copii. Kitty, cu picioarele strânse sub ea în mijlocul patului, Jake aşezat pe marginea acestuia. În timp ce ea devora totul cu poftă, el îi imita pe prietenii mamei lui cu un talent atât de caustic şi atât de comic încât Kitty izbucnea mereu în râs. O dată ospăţul terminat, ea se ridicase din pat ca să pună tava pe o comodă înainte de a se întoarce să se aşeze lângă Jake. El îi mângâiase cu tandreţe obrazul.

— Sărută-mă, murmurase ea într-o suflare.

— Doar un mic sărut ca să-ţi urez somn uşor, trebuie să dormi.

Se aplecase, îi atinsese uşor părul cu un sărut aerian, apoi o strânsese la piept cu toată puterea, şoptind cu o voce gâtuită de emoţie.

— Dumnezeule, Kitty! Dacă ai şti cât de mult te iubesc!

Înflăcărată de această mărturisire, Kitty îl încolăcise cu braţele şi-l îmbrăţişase cu ardoare.

Acest prim sărut îi dusese mai departe decât se gândiseră. Kitty îşi amintea fiecare secundă a îmbrăţişării lor confuze şi pasionate. Sentimentul de a-i aparţine lui Jake cu trup şi suflet o copleşea cu o fericire extraordinară. În naivitatea ei, îşi închipuia că el îi aparţinea astfel pentru totdeauna. Nu-i trecuse măcar o dată prin minte ideea că nu servea decât la satisfacerea unei dorinţe pur fizice.

Abia mai târziu înţelesese că Jake era beat.

— Doamne Dumnezeule! Ce-am făcut? bâiguise el, îngrozit.

Părea şocat şi furios, în timp ce ea era în al şaptelea cer, mulţumită şi în culmea fericirii.

Câteva zile mai târziu, tatăl lui Jake murise pe neaşteptate. Jake trebuise să părăsească universitatea şi să-şi abandoneze studiile de medicină veterinară. Tatăl lui lăsa în urmă o situaţie financiară dezastruoasă, familia era în pragul falimentului…

Kitty îşi ridică fruntea, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. De ce trebuia să retrăiască atât de des aceste momente penibile?

Se întrebă unde trăiau acum toţi. Jake menţionase numele de Torbeck. Locuia oare la această fermă situată foarte aproape de Lower Ridge împreună cu mama şi cu surorile lui? Accepta oare mândra Sophie Tarrant să locuiască la o fermă modestă?

Cu o mână tremurând, Kitty învârti cheia în contact şi coborî geamul ca să-şi răcorească obrajii aprinşi.

Un drum desfundat ducea la Lower Ridge. Coasta era abruptă şi vechea maşină înainta anevoie şi tuşea urcând panta. O unică vilă de ţară din granit apăru în înaltul colinei. Era înconjurată de câteva hambare în ruină. Jgheaburile de la streşini atârnau lamentabil, bucăţi de tablă ruginită zăceau împrăştiate în curte.

Kitty se întreba, buimăcită: cum putuse să-şi închipuie o singură clipă că va putea să scrie o carte într-un asemenea loc? îşi reamintea discuţia ei cu Grant…

„Ce înseamnă capriciul acesta? o întrebase el, furios. Uită de Mirsby şi de tot ce este legat de el. Nu datorezi nimic bunicii tale, mai cu seamă această călătorie sentimentală”.

Văzând faţada deteriorată, Kitty înţelese că Grant avea dreptate.

Se pregătea să plece, descurajată, când Range Roverul îşi făcu apariţia în curte, tăindu-i orice retragere.

Jake îşi schimbase blugii şi tricoul cu nişte pantaloni bej, o cămaşă gri şi o haină de tweed.

Invitaţia lui la masă nu era totuşi serioasă! se gândi Kitty speriată de această schimbare a hainelor. Dând crezare imaginii ei de femeie fatală, conta să aibă vreo şansă pe lângă ea?

Un zâmbet trist apăru pe buzele ei. Înfăţişarea ei de femeie fatală nu era decât o iluzie. Creatura pasionată care putea fi văzutră pe ecrane nu corespundea cu adevărata Kitty. Deoarece tânăra femeie nu era interesată de bărbaţi; o lăsau indiferentă. Dar iată că destinul, într-o supremă ironie o punea în faţa celui care era cauza acestei indiferenţe… Dacă el îşi închipuia că o regăseşte pe vechea Kitty, naiva, proasta care crezuse în el, se înşela amarnic…

— Îmi pare rău, declară el, am avut nevoie de mai mult timp decât credeam. Rătăcisem cheile.

Pierdută în gândurile ei, Kitty nici nu observase absenţa lui prelungită.

Uşa casei scârţâi în balamale când Jake o deschise.

— Poate că preferi să rămâi singură. Nu vreau să te deranjez.

— Nu deranjezi decât nişte amintiri şi niciuna dintre ele nu merită osteneala să i se arate vreun respect, replică prompt Kitty pe un ton tăios.

Salonul păstra aceeaşi înfăţişare impersonală ca pe vremea când locuia aici. Întrucât niciun vizitator nu venea vreodată la Lower Ridge, nimeni nu ocupa această încăpere. Viaţa se desfăşura în marea încăpere care servea în acelaşi timp de bucătărie, sufragerie şi salon.

Treptele scării care ducea la camerele de sus trosneau sub paşii lor. Tot străduindu-se să-şi controleze

emoţia, Kitty cerceta cu aviditate ceea ce o înconjura. Regăsea totul intact: mica sală de baie instalată într-un colţ, camera ei cu tapetul decolorat. În bibliotecă zăceau cărţile adolescenţei sale, înainte de a fi ale ei, aparţinuseră lui Jake.

Intrând în camera bunicilor săi, tânăra femeie simţi că o sufocă emoţia. Nici aici nu se schimbase nimic: patul înalt, ţărănesc, cuvertura ieftină, foarte uzată, acelaşi linoleum crăpat.

În spatele ei, Jake o urma tăcut. Ca şi la cimitir, prezenţa lui o tulbura extrem de mult şi nervozitatea lui Kitty creştea din minut în minut.

Coborând scara cu paşi grăbiţi, ajunse în bucătărie, nu fără îngrijorare. Jake trase perdelele. O lumină nehotărâtă pătrunse în încăpere, dezvăluind uzura pardoselii şi şubrezenia mobilelor din lemn.

— Ştiam că vei reveni, murmură el întorcându-se spre ea.

— Sunt prin urmare atât de previzibilă?

— Nu este termenul exact pe care l-aş folosi ca să te definesc.

Terenul devenea alunecos. Deloc dornică să se lanseze într-o introspecţie, Kitty ocoli subiectul înconjurând încăperea cu o privire circulară.

— Casa aceasta este şi mai sumbră decât în

amintirile mele. Cu toate acestea, totul este identic.

— De ce voiai să se schimbe? Prezenţa ta ar fi permis bunicilor tăi să evolueze, dar tu te-ai ferit să revii. Te mulţumeai să le trimiţi bani de la capătul lumii.

— Unde vrei să ajungi?

— La sfârşitul vieţii ei, bunica ta regreta asprimea pe care ţi-a arătat-o.

— Dă-mi voie să mă îndoiesc!

— Ce ştii tu despre asta? Eşti atât de orgolioasă încât după moartea bunicului tău, nu i-ai dat o şansă să-şi schimbe comportarea.

Acest atac violent o răni pe Kitty, Jake o acuza pe nedrept. Era limpede că nu cunoştea motivul real al plecării ei de la Lower Range. Cine ştia la Mirsby că bunicii ei o alungaseră, că nu plecase de bunăvoie? După toate aparenţele, nimeni. Cum să se apere fără a-i destăinui lui Jake un adevăr pe care nu voia şi nici nu putea să-l dezvăluie? Era preferabil să-i ignore întrebarea. Puţin o interesa, la urma urmei.

— I-am scris de mai multe ori bunicii fără să primesc răspuns. Nu mi-a fost greu să-i interpretez tăcerea.

— I-ai scris?

Jake părea stupefiat.

— S-ar spune că, măcar o dată, bârfele au circulat prost.

— Crezi ce vrei, dar eu sunt convins că bunica ta voia să se împace cu tine. Nat, bunicul tău, se dovedea încăpăţânat, nu ea.

— Nu vorbi despre ei ca şi cum îi cunoşteai foarte bine.

Cum Jake rămânea tăcut, Kitty reluă:

— Ştii de ce am cumpărat această casă?

Din nou tăcere.

— Pentru că mi-a cerut-o bunicul, susţinând că le-o datoram.

— Cum poţi să-i condamni pentru atitudinea lor? Dispari fără urmă, fără să dai vreo veste şi într-o bună zi ei descoperă fotografia ta pe prima pagină a unui ziar în compania lui Grant Maxwell, actorul cel mai bogat din Anglia. Ce putea fi mai normal decât să apeleze la tine ca să-i ajuţi?

— Îmi imaginmez că bârfele au circulat repede în sat, în momentul acela.

— Timp de trei luni, ai fost singurul centru de interes aici, recunoscu Jake.

— Ce vrei, emoţionanta poveste a Cenuşăresei impresionează întotdeauna!

— Care este rolul lui Maxwell în povestea asta? Zâna bună sau prinţul fermecător? Cum explici că la şase luni după ce ai plecat, aveai destui bani ca să cumperi Lower

Ridge? în această etapă a carierei tale, nu puteai primi onorarii importante.

Ignorând aluzia insolentă, Kitty replică pe un ton acru:

— Grant mi-a împrumutat fondurile necesare.

Kitty se feri să adauge că el îi oferise o altă proprietate în momentul acela, o proprietate care reprezenta mult pentru Jake.

— Câtă generozitate din partea lui!

— Generozitatea este cea mai mare calitate a lui.

„Gata oricând să semneze un cec, se gândi Kitty. Cât despre a dărui din persoana lui…” Lui Grant îi plăcea să stăpânească, persoanele precum şi lucrurile. La început, Kitty confundase generozitatea cu dragostea, şi această eroare îi făcuse mult rău.

Jake o măsură cu o privire pătrunzătoare.

— De ce mă tratezi ca pe un duşman?

— De ce refuzi să admiţi evidenţa? Priveşte lucrurile în faţă, Jake! Suntem nişte străini unul pentru celălalt.

— Nu voiam să-ţi fac rău, Kitty, reluă el cu o voce ciudat de blândă.

— Tu, să-mi faci rău?

Cum Kitty îl măsura cu o privire sfidătoare, lui Jake îi scăpă o înjurătură.

— Încetează cu farsa asta, te rog. Te crezi ticăloasa

aceea arţăgoasă pe care o interpretezi în serialul acela stupid? Nu poţi să redevii adevărata Kitty?

Capitolul 2

— Nu joc un rol, îi aruncă Kitty cu o voce tremurând de mânie. În schimb, ipocrizia ta mă depăşeşte. De unde această neaşteptată înţelegere faţă de bunicii mei? Odinioară nu găseai cuvinte destul de aspre pentru ei.

— Moartea bunicului tău a schimbat-o mult pe bunica ta. A devenit mult mai puţin răzbunătoare.

— Nu faţă de mine! Nici măcar o singură dată în şaptesprezece ani, bunica nu mi-a dat nici cel mai mic semn de dragoste. N-am simţit niciodată alt sentiment decât acela că sunt o povară, o ruşine pentru ei. Cum n-au putut-o pedepsi pe mama, s-au răzbunat pe mine…

Copleşită de emoţie, Kitty se postă în faţa ferestrei, înăbuşindu-şi amărăciunea, cu buzele strânse şi trăsăturile împietrite.

— De ce te-ai întors dacă păstrezi amintiri atât de neplăcute?

— Eu… nu ştiu… este o nevoie pe care nu mi-o explic.

Se lăsă o lungă tăcere.

— Ai copii? întrebă Kitty pe nepusă masă.

— O fetiţă de patru ani.

O durere violentă o străbătu pe Kitty. Copilul acesta pe care destinul i-l refuzase, el îl avea. Cu o altă femeie.

— Dacă nu te superi, aş vrea să rămân singură, Jake.

— Dumnezeule! Uitasem de întâlnirea mea.

O altă femeie, ghici instinctiv Kitty.

— Cum se numeşte?

— Nu o cunoşti. Nu este de aici.

— De ce îmi ascunzi numele ei? Ţi-e teamă?

— Paula este infirmieră.

— Ce vârstă are?

Atmosfera deja ostilă deveni furtunoasă.

— Urmează să mă întrebi dacă este amanta mea?

Furios, Jake ieşi trântind uşa în urma lui, lăsând-o pe Kitty descumpănită, chinuită. Era oare posibil să fie geloasă? Ideea era ridicolă, absurdă, dezonorantă chiar.

Kitty se aruncă oftând pe primul fotoliu.

Jake plecase fără să-şi ia rămas bun. Se mai întâmplase pe vremuri să se despartă în felul acesta. Amintirile năvăliră din nou în memoria ei, readucând-o în zilele care urmaseră acelei nopţi funeste…

Kitty nu simţise nici ruşine nici regret pentru că i se dăruise lui Jake. Unde era răul când era vorba de dragoste?

Când Jake venise s-o vadă, la douăzeci şi patru de ore după aceea, îl primise cu inima plină de speranţă. Cu toate acestea, la prima privire, bucuria ei dispăruse. Jake o privea cu un dezgust şi o disperare care îi sfâşiaseră inima.

— Ceea ce s-a petrecut între noi nu trebuia să se întâmple, Kitty. Dacă aş putea şterge acele momente, aş face-o fără să ezit. Am trădat încrederea bunicilor tăi, merit să fiu blamat…

— Jake, dacă mă iubeşti…

— Tocmai! Te iubesc, este adevărat, dar ca un frate.

El şovăise rostind acest ultim cuvânt, după ce până atunci vorbise cu o voce aspră, ca şi cum repeta un discurs învăţat pe de rost.

— Eu te iubesc, Jake. Din toate puterile mele.

— Crezi că mă iubeşti, dar te înşeli. Eram beat noaptea trecută, sunt singurul vinovat. Dacă va trebui vreodată să existe consecinţe…

Kitty îi aruncase o privire întrebătoare.

— Dacă rămâi însărcinată, nu vom păstra copilul. N-am să te las singură, voi avea o explicaţie cu bunicii tăi. În schimb, să nu-mi ceri să te iau în căsătorie, chiar dacă aştepţi un copil. Este imposibil.

Acestea fiind zise, Jake se răsucise pe călcâie şi o părăsise.

Revenise s-o vadă peste trei săptămâni. Expresia lui preocupată trăda îngrijorarea care îl rodea la ideea că ar putea fi însărcinată. Dintr-odată, îi dăduse vestea căsătoriei lui cu Liz. Ceremonia avusese loc la Londra, fără ştirea familiei.

Albă la faţă ca varul, pe punctul să leşine, Kitty îl ascultase fără să rostească o vorbă. Să accepte că n-o iubea era un lucru, să şi-l imagineze îndrăgostit şi căsătorit, altul. Pierdea mult mai mult decât un confident, o călăuză. În toate privinţele, el constituia unica ei autoritate. Fără el, simţea că nu mai era nimic.

De cât timp o cunoştea oare pe această Liz căzută din cer? Nimeni nu-l auzise vreodată vorbind de ea, nici familia nici prietenii lui. Năucită, Kitty simţise că universul ei se răstoarnă definitiv. Ştiu că viaţa ei nu mai avea acelaşi farmec, că Jake ucisese pentru totdeauna în ea speranţa şi bucuria.

În cursul acestei penibile întrevederi, Kitty îi ascunse faptul că aştepta un copil. Minciuna rămânea ultimul ei refugiu. Agăţându-se de această viaţă pe care o purta în ea, de acest fruct al unirii lor, păstra speranţa de a mai trăi puţin prin el.

A doua zi, bunicii ei au dat-o afară din casă. Câteva luni mai târziu, în timp ce trăia deja în casa lui Grant, Kitty pierduse copilul. Se gândise mult timp după aceea că dacă ar fi beneficiat de îngrijirile medicale necesare în primele săptămâni atât de grele ale sarcinii, acest copil ar fi văzut fără îndoială lumina zilei. După pierderea copilului, se prăbuşise într-o depresie adâncă. Copilul acesta era însăşi viaţa ei, viaţa lui Jake în ea.

La evocarea acestei amintiri cumplite, Kitty izbucni în plâns. Epuizată, zdrobită de toate emoţiile acestea, închise ochii şi se refugie în somn.

Când se trezi, era noapte adâncă. Un frig puternic o îngheţa până la os. Se ridică tremurând ca să apese întrerupătorul. Nu se întâmplă nimic. Bineînţeles! Electricitatea nu era branşată. Se presupunea că nimeni nu locuieşte aici. Ce-o apucase să caute adăpost în această casă deteriorată?

Din fericire, bunica ei fusese o femeie ordonată. Vechea lampă cu petrol era încă la locul ei, deasupra frigiderului. Ceasul ei arăta ora zece. Prea târziu ca să caute un hotel. Trebuia să rămână la prima ei hotărâre şi să-şi petreacă noaptea aici. În schimb, încă de mâine, va începe să caute un alt loc unde să-şi scrie cartea. Casa aceasta neospitalieră îi trezea prea multe amintiri penibile.

Kitty se duse la maşină, scoase bagajele şi cutia cu cumpărături, apoi gară Fordul în şură.

Aprinderea focului se dovedi o treabă anevoioasă. Chibriturile umede refuzau să se aprindă. Când primele flăcări se ridicară, tânăra femeie puse o mâncare gata pregătită în cuptor şi găsi câteva lumânări care aduseră puţină veselie în încăpere. Căutând o farfurie în dulap, Kitty descoperi o sticlă de vin alb. Aceasta cădea la momentul potrivit.

Spre miezul nopţii, instalată lângă foc pe un pat improvizat, Kitty îşi termina masa savurând un pahar de vin. Dacă ar vedea-o Grant, s-ar îngrozi! El care avea atâta nevoie de confort şi de lux!

Kitty zâmbi, înduioşată. Mânia ei faţă de Grant era în descreştere. Nimic nu-l va putea schimba, astfel că mai bine să-l accepte aşa cum era. Fără el, ce s-ar fi întâmplat cu ea, acum opt ani?

Înnebunită, disperată, pe punctul să facă o cădere depresivă, el apăruse în viaţa ei ca un meteor. În pofida tuturor neplăcerilor pe care i le pricinuia, Grant o primise cu braţele deschise. Dacă ar fi respins-o, probabil Kitty ar fi ajuns la un gest disperat. Fusese respinsă încă din copilărie şi n-ar fi putut suporta să fie o dată mai mult.

Grant ajunsese foarte repede să se creadă Pygmalion. Înainte s-o trimită să urmeze cursurile unei şcoli de artă dramatică la New York, se amuzase s-o transforme pe tânăra sălbatică într-o femeie irezistibilă. Acest prim an petrecut în compania lui fusese pentru Kitty un veritabil vârtej de experienţe noi şi de încercări teribile…

Kitty îşi consultă ceasul. Dacă voia să nu se trezească la o oră neobişnuită, era timpul să se culce. Căutând în bagaje, luă o cămaşă de noapte la întâmplare şi o îmbrăcă în grabă. Numai să adoarmă repede de data asta, crizele ei

de insomnie devenind din ce în ce mai frecvente.

Da, dar… Faptul că petrecea nopţi albe prezenta cel puţin un avantaj: s-o incite pe tânăra femeie să scrie. Dacă n-ar fi existat aceste lungi ore de veghe, nu s-ar fi întors cu siguranţă niciodată la vechiul ei vis de a deveni într-o zi scriitoare. Una dintre nuvelele ei, publicată într-o revistă americană, se bucurase chiar de oarecare succes.

Turnându-şi un alt pahar de vin, Kitty se gândi la planul romanului ei poliţist. În linii mari, se contura încetul cu încetul în capul ei. Aştepta să se apuce de lucru cu o nerăbdare febrilă.

Un zgomot slab o scoase din gândurile ei. Ochii i se măriră se spaimă când o siluetă înaltă apăru în cadrul uşii.

— Visez! exclamă Jake intrând în încăpere.

Se postă la piciorul patului, dominând-o pe Kitty cu înălţimea lui.

— Am văzut lumina de pe drum, îi explică el. Am crezut că a intrat un hoţ în casă.

Încă sub impresia şocului, Kitty îl privi lung.

— Cum ai intrat? Toate uşile sunt încuiate.

— Nu există vreo fereastră care să se închidă bine în casa asta. Am trecut prin cămară.

— Ei bine, poţi să pleci pe uşă. Sunt într-o dispoziţie şi mai puţin primitoare decât după-amiaza trecută. M-ai speriat îngrozitor.

— Nu poţi să rămâi singură aici. Nu există niciun vecin la mai puţin de un kilometru şi casa nu este sigură. Unde ţi-e capul?

— Sunt destul de mare ca să ştiu ce fac, şi tu n-ai ce căuta aici.

— Am crezut că este vreun individ dubios.

— Ei bine, acum că te-ai liniştit, poţi să pleci.

Stânjenită, Kitty bău o înghiţitură de vin ca să-şi ascundă tulburarea.

Jake luă sticla de vin şi o cercetă cu o expresie aspră.

— După cum văd, ai căpătat obiceiuri proaste.

— Şi nu-i invit pe nedoriţi să le împărtăşească, aşa că du-te. În loc să-i dea ascultare, Jake se aşează într-un fotoliu, picior peste picior, cu o nepăsare exasperantă.

Kitty se ridică, furioasă.

— Ai auzit ce am spus?

Flăcările se reflectau plăcut pe mătasea cămăşii ei de noapte. Materialul fin nu ascundea nimic din curbele vuloptuoase ale corpului ei. Jake îi mângâie silueta cu o privire admirativă. Alarmată de licărirea care trecu prin ochii lui, Kitty se aşează la loc.

— De ce eşti aici? întrebă Jake.

Kitty ridică din umeri, agasată.

— N-am avut curajul să caut un hotel.

— Nu vorbesc doar de seara asta. Spune-mi adevărul,

Kitty. Ce planuri ai acum, că ţi-au eliminat rolul din serialul acela stupid?

— Eu am făcut să fie eliminat, este o deosebire, replică ea.

— După cum scriu ziarele, Maxwell te urăşte de moarte. El ţi-ar fi pus beţe în roate dacă încercai să joci în noi filme.

— Puţin îmi pasă, voiam să-mi iau un concediu. A trecut mult timp de când nu mi-am acordat unul.

— Alegi nişte locuri stranii de vilegiatură.

— Fiecare cu gusturile lui.

Nu era nevoie să-i spună că avea intenţia să-şi facă bagajele a doua zi dimineaţa.

— De ce te deplasezi cu maşina asta veche şi obosită?

— Pentru că trece neobservată. Nu ţin să fiu recunoscută.

— Puţin cam exagerat, nu crezi?

— Poate că stau prost cu banii. Şi apoi, Lower Ridge este singurul loc unde puteam să mă duc în secret, cel puţin aşa speram.

Kitty îi aruncă o privire ucigătoare. Interogatoriul acesta o exaspera şi ea dădea dinadins răspunsuri la întâmplare.

Jake o cercetă un timp în tăcere.

— Nu este foarte sănătos să-ţi îneci grijile în alcool.

— Lucrurile vătămătoare sunt singurele care mă amuză. Ce pot să fac dacă viaţa mea desfrânată m-a pervertit definitiv?

— Maxwell ştie că eşti aici?

— Ştie că trebuie să trec pe aici, dar n-are nicio idee despre ce intenţionez să fac după aceea.

— Ai rupt-o cu el?

— Grant şi cu mine avem o regulă neclintită: nu vorbim niciodată unul despre celălalt cu o terţă persoană, de aceea ziarele scriu aiureli. Inventează, în lipsă de altceva.

Kitty se feri să-i destăinuiască motivul pentru care Grant şi cu ea nu încălcaseră niciodată acest principiu.

— Am totuşi impresia că ziariştii spun adevărul atunci când scriu că legătura voastră merge prost de mult timp. Nu pot să-mi explic de ce rămâneai cu el.

— Prin urmare, pleci urechea la bârfele ziarelor de scandal?

— S-a întâmplat să dau din întâmplare peste articole referitoare la voi. Conţinutul lor este dezolant, recunosc. Oricum, presupun că o parte din el este adevărat: nu iese fum fără foc.

— Ce ştii tu? Nu cunoşti nimic despre Grant şi despre mine.

— Grant este un adevărat Casanova, este un lucru

bine cunoscut. Să nu-mi spui că trăsnăile lui te făceau fericită.

Kitty privi focul, fără să-i răspundă. Se gândea din nou la cearta ei cu Grant. O acuza de nerecunoştinţă pentru că refuza să joace în viitorul lui film, ca să-şi scrie romanul. Într-un fel, îi înţelegea mânia. N-o învăţase el totul, n-o susţinuse, n-o încurajase când vrusese să lase totul baltă? îi datora o bună parte din reuşita ei şi amărăciunea lui era îndreptăţită.

Totuşi Grant nu ştiuse să-i dea singurul lucru pe care îl aştepta de la el: afecţiunea unui tată. Îi dăduse gloria, îi permitea să ducă o viaţă luxoasă, o copleşea cu cadouri, dar refuza să-şi asume rolul de tată.

Incapabilă să-şi mai stăpânească tristeţea pe care o înăbuşea de două zile, Kitty începu să plângă. De ce oare o respingeau toţi cei la a căror dragoste râvnea? Ce avea oare atât de respingător?

— Kitty!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jake, ieşi de aici şi lasă-mă în pace!

Surd la mânia ei, Jake se aşează pe marginea patului.

— Dacă tu crezi că sunt încântat să te văd în starea asta, te înşeli. N-aş suporta să te las în momentul acesta.

Îşi trecu un braţ, cu delicateţe, în jurul umerilor ei şi îi ridică bărbia. Kitty se încordă, în defensivă. Jake îi luă

încet paharul de vin din mână şi îl puse pe podea.

— Ce faci?! exclamă ea, furioasă.

El o prinse de încheietură când întindea mâna ca să-şi reia paharul.

— Ai băut destul, în seara asta. Alcoolul îl întristează pe om.

— Doar n-o să mă îmbăt din două pahare de vin şi nu sunt tristă.

— Me iei drept un idiot.

— Jake, sunt de-a dreptul epuizată, după o săptămână groaznică. Alcoolul n-are nicio legătură cu asta.

Jake îi atinse obrazul cu o mângâiere atât de uşoară, atât de tandră încât ridică ochii spre el, tulburată de această blândeţe neaşteptată. Ochii lor se întâlniră într-un lung schimb de priviri. O toropeală perfidă o cuprinse pe Kitty, o slăbiciune care o lipsi de orice putere. Străbătută de un tremur intens, fermecată, se pierdu în profunzimea ochilor lui întunecaţi, cu mare putere hipnotică.

Când se aplecă s-o sărute, Kitty nici măcar nu se gândi să se opună. Numai corpul ei o călăuzea. Pradă unei surescitări extrem de plăcute, se ghemui lângă el cu o îndrăzneală pe care nu şi-o cunoştea. Jake îi mângâie încet spatele, trezind în ea fiori încântători. Când îi atinse sânii, scoase un ţipăt nearticulat şi îşi răsturnă capul pe spate, gemând şi tremurând.

Vechiul orologiu începu brusc să-şi înşire loviturile, ca şi cum destinul bătea la uşă. Încremeniră amândoi. Jake se îndepărtă, respirând greu, având în ochi o strălucire pe care ea se feri s-o interpreteze.

Cu simţurile tulburate, chinuită de violenţa dorinţei, Kitty îl privi cu resentiment.

— De ce te-ai întors? o întrebă el cu vehemenţă. De ce?

Se măsurau cu ostilitate.

— Linişteşte-te, nu-i voi spune nimic Paulei, dacă o întâlnesc. Şi totuşi, de data asta nici măcar n-ai scuza beţiei. Eu, cel puţin, am băut două pahare de vin.

— N-am uitat noaptea aceea, Kitty, cum aş fi putut oare? Amintirea ei continuă să mă obsedeze şi mă va obseda întotdeauna.

Kitty râse. Un râs amar, ironic. Cuvinte goale! El se căsătorise, avea un copil şi întreţinea o logodnă, în timp ce viaţa ei se reducea la o tristă deşertăciune.

— Pleacă, murmură Kitty cu o voce obosită.

— Este o invitaţie de care n-am nevoie, mulţumesc.

Câteva secunde mai târziu, uşa se trântea în spatele lui.

Îngrijorată, Kitty se strecură între cearşafuri. Îmbrăţişarea lor îi dezvăluise senzualitatea firii, o senzualitate pe care şi-o înăbuşea de opt ani, evitând

bărbaţii din teama de a nu-şi arde aripile a doua oară. Oare pentru a se apăra rămăsese cu Grant? Avea oare dreptul să-şi acuze tatăl că o foloseşte? Nu se petrecea mai curând contrariul?

Deoarece aceasta rămânea efectiv un secret păzit cu străşnicie: Grant era tatăl ei. El refuza să-şi recunoască public paternitatea şi toată lumea o considera pe Kitty drept amanta lui. Vedetă absolută, ţinea să nu-şi piardă aura de seducător. Cu toate că el refuza s-o mărturisească, Kitty îl bănuia deopotrivă că o folosea drept alibi ca să pună capăt numeroaselor lui legături. La urma urmei, şi ea se folosise de el ca să-i îndepărteze pe bărbaţii prea îndrăzneţi.

În seara asta, nu se putea retrage în spatele lui Grant. De ce îi cedase lui Jake fără nicio rezistenţă? De unde venea atracţia pe care o exercita asupra ei? Atracţie? Fascinaţie, farmec mai curând… Nu găsea cuvinte pentru a descrie ce simţea în prezenţa lui. Nu trebuia oare să-i inspire un dezgust profund? Kitty îşi dădu seama cu spaimă că o făcea încă la fel de vulnerabilă.

Descurajată de această descoperire, se ghemui în fundul patului. Somnul o cuprinse încetul cu încetul şi adormi cu imaginea lui Jake, un Jake triumfător şi maliţios.

* * *

În aer plutea miros de cafea. Din bucătărie se auzi un

zgomot de veselă. Kitty deschise ochii şi văzu pe ea o plapumă pe care nu-şi amintea s-o fi adus de sus. Patul ei improvizat se găsea departe de foc, într-un loc diferit de cel din ajun.

Se ridică înspăimântată şi făcu ochii mari zărindu-l pe Jake ieşind din bucătărie cu o tavă în mâini.

— Ce s-a…

— Îmi făceam griji să te ştiu singură aici. Am revenit.

Uluită, cu mintea încă adormită, Kitty nu avu nicio replică.

Cu aerul cel mai liniştit din lume, Jake turnă cafea în ceşti şi începu să bea.

Barba începuse să-i crească şi îi umbrea obrajii. Cămaşa descheiată lăsa să se vadă bustul musculos.

Îngrozită că este atât de sensibilă la farmecul lui, Kitty se strădui să-şi potolească bătăile inimii.

— Cât este ceasul? întrebă ea.

— Opt şi jumătate.

— Nu te-am auzit când te-ai întors.

— Într-adevăr, dormeai adânc.

De ce reproşul acesta din vocea lui?

— Asta mi se pare mai curând normal în toiul nopţii.

— Ar fi trebuit să te trezeşti. Imaginează-ţi că venea altcineva, cu intenţii mai puţin paşnice decât ale mele! Probabil că ai mai băut după plecarea mea, ca să dormi

atât de adânc.

— Cum?

Kitty se ridică în capul oaselor, indignată.

— Erai ca moartă, îi aruncă Jake cu mânie.

— Îţi interzic să-mi vorbeşti pe tonul acesta. Mai întâi, dacă vreau să beau nimeni, şi mai ales tu nu mă va împiedica. După aceea, nimic nu îţi permite să afirmi un asemenea lucru. De câte nopţi n-am închis un ochi! Am adormit la câteva minute după plecarea ta.

— Felicită-te că m-am întors. Ai lăsat lumânările aprinse, focul ardea fără grilajul de protecţie. Ai uitat că pereţii dintre încăperi nu sunt decât simple scânduri de lemn? Ai avut noroc că n-ai ars de vie.

Conştientă de imprudenţa ei, Kitty păli.

— De obicei nu sunt atât de neglijentă. Când te-ai întors?

— Spre orele trei.

— Sper că nu ţi-a simţit nimeni lipsa.

— Mama este obişnuită, lispsesc adeseori seara.

Asta însemna oare că îşi petrecea nopţile cu Paula? Kitty îşi muie buzele în ceaşca ei, iritată că se simte geloasă.

— Cafeaua asta este infectă, zise Jake împingând ceaşca. Vino să iei micul dejun acasă.

Kitty fu cât pe ce să se înece. Se pregătea să

răspundă, dar Jake o luă din scurt.

— Fără injurii. Am suportat destule sarcasme începând de ieri. Aş vrea să discutăm calm. Am să-ţi fac o propunere.

— Ei bine, păstreaz-o pentru tine şi păstrează de asemenea micul tău dejun!

— Este atât de greu să te arăţi amabilă cu mine?

Kitty închise ochii, ascultând această voce cu inflexiuni grave şi convingătoare. Ce bine ştia s-o manipuleze! Certitudinile ei deviau, voinţa îi slăbea. Îngrozită de ideea că el va descoperi cât era de vulnerabilă, tânăra femeie se strădui să se ţină bine. Nu trebuia să-i ierte abandonarea ei, nepăsarea lui de odinioară. Niciodată.

Jake oftă.

— Ascultă, Kitty. Înţeleg că eşti foarte nervoasă, dar eu nu sunt un duşman.

Învinsă de blândeţea lui, împinse plapuma la o parte.

— Sunt gata în zece minute.

Capitolul 3

În baia îngheţată, Kitty făcu un duş şi se îmbrăcă, tunând şi fulgerând împotriva lipsei încălzirii. Se îmbrăcă tremurând cu nişte pantaloni de flanelă şi cu un pulover de caşmir. Se pieptănă, îşi aplică puţin fard pe obraji şi, terminându-şi toaleta, coborî.

La lumina zilei, salonul nu i se mai păru atât de sinistru. Poate că va rămâne, la urma urmei. Nu lipsea decât telefonul, dar, în ultima instanţă, se putea lipsi de el. În clipa aceea, zări un aparat într-un colţ al încăperii. Hotărât lucru, întâmplarea juca în favoarea instalării ei aici.

— Când a instalat bunica telefonul? întrebă ea alăturându-i-se lui Jake în maşină.

— După moartea lui Nat. Nu se folosea de el, dar o făcea să se simtă în siguranţă.

Jake evita cu o mână sigură numeroasele gropi care făceau drumul abia practicabil.

— Mi-ar plăcea să vii la Torbeck dacă intenţionezi să rămâi câteva zile, rosti el pe neaşteptate.

Kitty îl privi uluită.

— Glumeşti?

— Dacă am înţeles bine, n-ai alt adăpost decât Lower Ridge şi casa aceasta nu este locuibilă.

Luase oare în serios aluzia ei referitoare la o situaţie financiară dificilă? Credea fără îndoială că trăia pe spinarea lui Grant, după cum pretindeau ziarele. Se gândea că rămăsese fără resurse după ruptura lor?

— Glumeam aseară, Jake. Nu sunt în pană de bani.

— Nu este vorba de asta. Torbeck îţi va oferi toată pacea şi tihna de care ai nevoie. Mama nu iese din camera

ei decât ca să se ducă la sora mea, Merrill. N-ai s-o vezi şi eu nu cer nimic în compensaţie dacă asta te sperie.

— Nu, nu este…

— Îţi promit că n-am să mă apropii de tine. Ne-am pierdut puţin capul aseară, asta-i tot.

— Vorbeşte pentru tine!

Răspunsul ei ţâşnise instinctiv. Kitty prefera să facă pe Mesalina şi pe cinica mai curând decât să-i dezvăluie câtă dreptate avea.

— Ce vrei să spui?

— Am apreciat demonstraţia ta în perfectă cunoştinţă de cauză. Se întâmplă rar să întâlneşti un bărbat care să posede această artă subtilă pe care se întemeiază o relaţie sexuală armonioasă. M-am lăsat bucuroasă prinsă în joc.

Kitty îi aruncă un zâmbet devastator, unul dintre faimoasele ei zâmbete de vedetă de cinema. Cât se detesta în clipa asta!

— Cum poţi să vorbeşti în felul acesta? replică el cu dispreţ.

— Se pare că nu apreciezi sinceritatea. Preferi oare bâiguielile inocente? Oare Paula…

Range Roverul îşi schimbă brusc direcţia şi Jake apăsă brutal pedala de frână. O prinse de umeri şi o scuturâ cu putere. Ochii lui străluceau de furie.

— N-o implica pe Paula, înţelegi? Un cuvânt în plus,

Kitty, şi eu…

— Şi tu… ce?

Împotriva oricărei aşteptări, Jake îi dădu drumu'.

— Nu mă provoca, Kitty. Nu te juca astfel cu mine.

Kitty se lăsă pe spătarul scaunului fără să răspundă. Ea se juca? În acest domeniu, el era specialistul. Ce altceva făcuse decât să-şi bată joc de ea, odinioară?

Jake bătea cu degetele în volan. În maşină domnea o tensiune apăsătoare.

— Să încetăm cearta, Kitty. Vreau să fiu un prieten, nimic mai mult.

— N-aş pune mâna în foc.

Jake schiţă un zâmbet deziluzionat.

— Ai dreptate, nu sunt cinstit. Eşti femeia cea mai seducătoare pe care am văzut-o vreodată. Un bărbat nu poate rezista mult timp dorinţei de a te săruta.

Kitty îl cercetă, nepăsătoare. Dacă ar şti el că nu-i păsa deloc de felul în care arăta! Frumuseţea îi adusese mai mult deziluzii decât fericire. Dacă ar fi fost o oarecare, lipsită de farmec, ar fi primit-o oare tatăl ei cu acelaşi entuziasm? Nu personalitatea, ci posibilităţile ei îl determinaseră pe Grant să se ocupe cu atâta atenţie de ea. În ceea ce-l privea pe Jake… Nu tocmai, îi mărturisise, pe ocolite, că o dorea pentru că era seducătoare?

— Aşadar, Kitty, vei veni la Torbeck? întrebă el cu o

voce încordată

Savură pentru o secundă ideea de a o surprinde pe mama lui Jake. Îşi imagină fără greutate figura îngrozită a Sophiei dacă vor împărţi acelaşi acoperiş. Totuşi, respinse această perspectivă, oricât de atrăgătoare ar fi fost.

— Rămân la Lower Ridge.

— Eşti nebună, pe cuvântul meu! Casa stă să se prăbuşească, instalaţia electrică este într-o stare deplorabilă. Rişti să provoci un incendiu.

— Nu exagera! Casa stă în picioare de ani de zile. Mă îndoiesc că va exploda sau se va prăbuşi în câteva luni.

— Câteva luni? Să nu-mi spui că ai de gând să rămâi aici atâta timp!

— M-am hotărât să-mi întrerup cariera de actriţă. Am să scriu o carte.

Un zâmbet trist lumină figura lui Jake.

— Memorii privind cuceririle tale masculine, presupun. Se pare că spovedaniile sunt la modă.

Uitase oare povestirile pe care le mâzgălea încă de la vârsta de zece ani? Prea timidă pentru a-l împărtăşi cuiva, Kitty nu-i mărturisise decât lui visul de a deveni scriitoare. Amănuntul acesta părea să se fi şters din memoria lui Jake.

— Linişteşte-te, tu nici măcar nu vei figura acolo, replică ea pe un ton caustic.

— Ascultă, Kitty. Îţi propun să cumpăr Lower Ridge.

Du-te şi instalează-te în altă parte.

— Nici să nu te gândeşti. Perspectiva de a mă avea drept vecină îşi displace atât de mult?

— Te aşteptai să te întâmpin cu bucurie?

— Nu mă aşteptam la nimic.

Jake n-o va alunga de la Lower Ridge. Nu va intra niciodată în posesia a ceea ce aparţinuse odinioară familiei ei. Încă nu ştia că poseda de asemenea Grange House. Cum va reacţiona oare când va afla? Rău, probabil. Foarte rău.

Grant îi dăruise Grange House în acelaşi timp când ea cumpărase Lower Ridge. Un plasament, chipurile… Grant voia mai cu seamă să-i joace o festă lui Jake pe care îl detesta fără să-l fi văzut vreodată.

Jake coti pe un drum îngust, asfaltat. Nu fără emoţie, Kitty recunoscu imediat încântătoarea casă din paiantă.

— Iartă-mă dacă m-am arătat atât de nesuferit, murmură Jake, dar întoarcerea ta mi-a complicat al dracului de mult viaţa.

— Nu înţeleg cum!

— Aş prefera să păstrez îngropat trecutul. Oricum, nu vei rezista mult timp în locul acesta pierdut. Dacă vrei să ştii părerea mea, de-acum într-o săptămână vei părăsi îngrozită Lower Ridge. În timpul acesta, am să mă ţin deoparte, fii liniştită.

— Numai să-ţi ţii promisiunile, îi susură Kitty, batjocoritor, urmându-l în holul de la intrare.

La sosirea lor, o fetiţă aşezată pe prima treaptă a scării îşi ridică privirea. Lui Kitty i se strânse inima când o descoperi. Copilul lui Jake… Uitase de existenţa ei… Părul castaniu-închis şi ondulat, ochelarii şi mutrişoara plină de pete de roşeaţă dădeau feţei ei un aer nostim, în contrast cu tristeţea din privire.

— Ce faci aici, draga mea? De ce nu eşti la grădiniţă? o întrebă tatăl ei.

— Doamna Crummer a uitat de mine.

— Nu e grav, am să te duc eu. Kitty, ţi-o prezint pe Tina.

— Bună ziua, Tina!

— Sunteţi frumoasă, murmură Tina.

Fascinată de eleganţa firească a lui Kitty, copilul o sorbea din ochi. Apoi se întoarse spre tatăl ei, cu un aer bosumflat.

— Nu vreau să merg la grădiniţă!

— Îmi pare rău, draga mea, trebuie să mergi.

Tina izbucni în lacrimi exact în clipa când se auzi sunând telefonul. Cu un gest în acelaşi timp tandru şi iritat, Jake o luă pe fetiţă în braţe.

— Tată, te rog, zise ea cu o voce rugătoare.

— Tina, încetează cu capriciul acesta!

O femeie între două vârste intră în hol şi o măsură pe Kitty cu privirea ei scrutătoare, indiferentă la văicărelile Tinei.

— Ei bine, nu te-ai îngrăşat de când te-am văzut ultima dată! exclamă Jessie. Eşti tot numai piele şi oase.

Un zâmbet plin de căldură lumina figura lui Kitty. Pentru o clipă, îşi regăsi firea veselă de odinioară. Surprins, Jake îi adresă o privire încărcată de o emoţie greu de definit.

— La telefon era John, domnule. Starlight este pe punctul de a-şi aduce pe lume mânzul. Are nevoie de o mână de ajutor.

— Ei bine, îţi vei lua micul dejun în linişte, îi aruncă Jake lui Kitty. Urc să mă schimb. Apropo, Jessie, de ce n-a venit nimeni s-o ia pe Tina?

— Epidemia de gripă a lovit toată familia Crummer. Să sperăm că se va opri aici.

Cu Tina încă în braţe, Jake urcă scara. Vederea micuţei feţe triste pusă pe umărul lui Jake o emoţionă pe Kitty până în adâncul sufletului. Biata copilă…

— A telefonat Paula, nu uitaţi s-o sunaţi! strigă Jessie în casa scării. Telefonul a sunat fără încetare. Ce invenţie diabolică!

Menajera îşi ridică ochii spre cer, exasperată. Amuzată, Kitty o urmă în bucătărie.

— Nu pari surprinsă că mă vezi, Jessie.

— Jake m-a anunţat, închipuie-ţi. Stai jos.

Kitty şovăi.

— Poate că Jake ar face mai bine să mă ducă înapoi imediat. Cine ştie când se va întoarce? Nu ţin să stau la nesfârşit.

Jessie puse un ceainic pe masă.

— Nu vei pleca acum, am totul pregătit. Jake nu va lipsi mult, după părerea mea. John Thornton se neliniştеşte adeseori pentru fleacuri.

— Thornton? Comisarul de vânzări publice? Jessie! Cum vrei să mănânc toate astea? Este prea mult!

Jessie tocmai îi pusese în faţă o farfurie plină cu cârnaţi şi ouă cu şuncă. Neluându-i în seamă remarca, menajera continuă, nepăsătoare:

— Nu este vorba de bătrânul domn Thornton, ci de cel tânăr. S-a lansat în creşterea animalelor împreună cu Jake. S-a căsătorit cu Merrill, care aşteaptă în vara asta primul ei copil.

— Şi Jane, sora lor mai mare?

— S-a căsătorit cu un american. Un doctor înfumurat, dacă vrei să ştii părerea mea.

Jessie nu pierduse nimic din felul ei deschis de a vorbi. Kitty zâmbi şi începu să mănânce, în timp ce menajera îşi vedea de treburile ei fără să-i mai acorde

atenţie.

Tina se strecură în bucătărie şi se înfipse în faţa lui Kitty.

— Vă cunosc. Sunteţi vrăjitoarea de la televizor, murmură ea fascinată şi totodată speriată.

„Fermecătoare descriere!" se gândi Kitty întrebându-se cine o numea astfel în faţa fetiţei.

— Termină cu flecăreala, o mustră cu asprime Jessie.

Jake apăru în uşă, cu o expresie încordată pe faţă.

— Tina, vino!

El traversă bucătăria şi ieşi prin uşa din spate.

— Ce l-a apucat?

— Oh, trebuie să aibă probleme cu Paula.

— Cum este Paula?

— A sosit aici la câteva luni după un divorţ penibil şi a pus foarte repede ochii pe Jake. După părerea mea, îşi dă toată osteneala să-l prindă în laţ.

— Prin urmare, este ceva serios?

— Pentru ea, da. În ceea ce-l priveşte pe Jake... Trebuie să fii foarte abil ca să ghiceşti ce gândeşte. În schimb, dacă se recăsătoreşte, toată lumea va avea de câştigat. Tina are nevoie de o mamă, deoarece bunica ei nu are nici timpul, nici dorinţa de a se ocupa de ea. Nu visează decât să se ducă să trăiască în York, cu sora ei.

— Atunci, de ce rămâne la Torbeck?

— Din cauza Tinei. Trebuie să fie cineva aici când Jake lipseşte noaptea.

Escapadele lui Jake erau aşadar atât de frecvente şi de imprevizibile?

— De ce lipseşte?

— Este medic veterinar. Nu ştiai?

— Nu. Credeam că îşi abandonase studiile.

— Ei bine, s-ar spune că voi doi nu v-aţi făcut multe confidenţe! O dată problemele familiale puse la punct, Jake şi-a terminat studiile şi a deschis un cabinet veterinar cu Drew Matcham. Cu el administrează ferma de la Torbeck, nu lucrează la cabinet decât cu jumătate de normă.

— Se pare că nu are o viaţă uşoară.

— Ah, nici vorbă! Mama lui a făcut o cădere nervoasă la moartea soţului ei. După aceea i-a făcut viaţa insuportabilă lui Liz, pe care n-o putea suferi. Biata de ea a înghiţit o mulţime de umilinţe în ultimii ei ani.

Jessie se întoarse spre Kitty şi îi scrută faţa.

— De ce v-aţi despărţit, voi doi? Nimeni din sat n-a înţeles.

Stânjenită, Kitty rămase în defensivă.

— Nimic nu ne lega oficial, după cât ştiu.

— Nu face pe nevinovata! Înţelegi foarte bine ce vreau să spun. Nici măcar nu înţeleg de ce s-a căsătorit cu această Liz. În ciuda bârfelor care au făcut ocolul satului,

ştiu că n-a fost pentru averea ei.

La evocarea acestei căsătorii, pe Kitty o copleşi tristeţea.

— S-a căsătorit foarte repede, dar a avut tot timpul să-şi regrete graba, continuă Jessie.

Jake se căsătorise oare cu Liz din interes? Este atât de uşor să iubeşti când ai un avantaj…

Clopotul din spate sună brusc. Jessie ieşi şi se întoarse curând după aceea urmată de un bărbat cu înfăţişare de atlet.

— Drew Matcham, zise ea prezentându-l. Asociatul lui Jake.

— V-am zărit prin fereastra bucătăriei şi n-am putut rezista dorinţei de a vă cunoaşte, mărturisi Drew cu un aer timid.

Kitty întinse mâna lui Drew.

— Sunteţi şi mai frumoasă decât la televizor.

— Nu ştiam că bărbaţii urmăresc cu asiduitate serialele televizate.

— Mi s-a întâmplat să vă văd din când în când, dar nu sunt legat de aparatul meu pe toată durata serii. Meseria nu mi-o permite. Apropo, credeam că îl găsesc pe Jake, dar dacă nu este aici, n-am să întârzii.

— Mergeţi cumva înspre Lower Ridge, din întâmplare? întrebă Kitty.

— Da.

— Aţi putea să mă lăsaţi şi pe mine?

— Bineînţeles.

Kitty îşi îmbrăcă haina, încântată să pună capăt întrebărilor lui Jessie.

Îmbrăţişând-o pe menajeră, îi mulţumi pentru deliciosul ei mic dejun şi îi ceru s-o scuze faţă de Jake.

— Credeam că locuiţi la familia Tarrant, zise Drew pornind maşina.

— Prefer să stau la Lower Ridge. Am trăit mult timp acolo, să ştiţi.

— Mi s-a povestit.

— Ce vi s-a povestit, exact?

— Că o actriţă talentată s-a născut acolo.

Pe măsură ce se îndepărtau de Torbeck, Kitty se relaxă. Îi era recunoscătoare lui Drew că nu-i pune întrebările obişnuite despre cariera ei. La o cotitură a drumului, căută fără să vrea cu privirea o lungă alee de fagi, dar nu văzu decât o întindere netedă şi goală de pământ.

— Ce s-a întâmplat cu fagii care mărgineau drumul?

— Bob Creighton a trecut pe aici. Este administratorul de la Grange House. El a pus să fie doborâţi aceşti copaci în ciuda protestelor locuitorilor satului.

Stânjenită, Kitty roşi până în vârful urechilor. Din fericire, însoţitorul ei îşi păstra ochii aţintiţi asupra drumului.

— Trebuie să fie detestat în regiune.

— Nu tocmai. Este simpatic şi foloseşte mulţi oameni din sat. În schimb, se străduieşte să obţină un randament maxim al pământurilor. După cum spunea el, patronul lui nu este interesat decât de beneficii, de aceea el nu are într-adevăr de ales… Ştiţi că nu l-a văzut niciodată? Este de necrezut, nu? Locuieşte la Londra, se pare.

La aceste cuvinte, Kitty se făcu mică în scaunul ei. Ea încercă fără convingere să-şi apere poziţia.

— Dacă nu-l vede niciodată pe proprietar, trebuie să fie liber să acţioneze cum crede de cuviinţă.

Drew îi aruncă o privire piezişă, uimit fără îndoială că ia apărarea misteriosului proprietar al moşiei Grange House.

— Nu este atât de simplu. Jake urmăreşte discret ce se petrece acolo, dar refuză să intervină atunci când există un litigiu ca acela cu fagii.

— Asta dovedeşte că nu-i pasă.

— Este mai degrabă prudent. Poziţia lui e delicată. Pe de o parte, oamenii fac presiuni să intervină când Bob Creighton ia o hotărâre nepopulară, pe de alta trebuie să se ţină deoparte, sub ameninţarea de a avea necazuri cu

proprietarul.

— Avea multe probleme şi pe vremea când trăia tatăl lui.

— Nimic nu s-a schimbat, întrucât nici proprietarul nu vine niciodată. Cum numele de Tarrant are încă tot atâta influenţă în regiune, oamenii fac adeseori apel la Jake.

— Fermierii trebuie încă să-şi scoată şapca şi să-l salute pe Jake când îl întâlnesc pe stradă?

Drew începu să râdă.

— Cu unii dintre clienţi a trebuit să mă obişnuiesc să joc rolul eternului secund.

— Cine locuieşte acum la Grange House?

— Nimeni. Casa nu este locuită.

Ajunseră la drumul care urca spre Lower Ridge.

— Puteţi să mă lăsaţi aici? Vreau să merg pe jos.

După ce îi mulţumi lui Drew, Kitty urcă panta cu paşi înceţi. Imaginea ei în calitate de proprietar al moşiei Grange House nu era prea onorabilă. Consilierul ei financiar, domnul Baker, înfiinţase Colwell Holdings, întreprinderea care administra proprietatea. Ea primea cu regularitate rapoarte plictisitoare pe care le răsfoia fără niciun entuziasm. Kitty regretă subit că se ascunsese în spatele acestui nume oarecare de Colwell Holdings. A fi comparată cu tatăl lui Jake o umilea.

Când intră în casă, i se păru aproape primitoare. La urma urmei, nu era lipsită de farmec. Vor fi de-ajuns o curăţenie bună şi câteva ameliorări provizorii ca să-i dea o înfăţişare cochetă şi elegantă. Kitty se hotărî pe loc: va rămâne, în ciuda obiecţiilor lui Jake. Cât priveşte amintirile, va vedea cum se va descurca.

Cu toate acestea, atitudinea lui Jake o punea pe gânduri. Dorea ca ea să plece, dar veghea asupra siguranţei ei, se neliniştea din cauza instalaţiei electrice, o invita să locuiască la el... De ce toate aceste atenţii, dacă voia ca ea să plece? Voia să-i adoarmă neîncrederea şi s-o seducă?

O copleşi un val de dorinţă şi de suferinţă. Oricare altă femeie ar fi tras o linie peste trecutul ei. De ce oare trebuise să întreprindă acest pelerinaj dureros? De ce trecutul o durea încă atât de mult?

* * *

Un nou ghemotoc de hârtie căzu pe podea alăturându-se celor care zăceau deja acolo. Kitty lovi furioasă cu pumnul maşina de scris şi se ridică. Niciun rând, niciun cuvânt într-o săptămână! Ore, zile şi nopţi întregi petrecute degeaba în faţa maşinii de scris. Acest prim capitol care părea atât de limpede, atât de bine conturat în mintea ei, refuza să prindă formă. Nu, asta nu mai putea dura! Pradă unei crize bruşte de claustrofobie,

Kitty îşi îmbrăcă impermeabilul şi ieşi, în ciuda ploii care turna cu găleata.

Deodată, un zgomot asemănător unui plâns de copil îi atrase atenţia. Kitty cercetă curtea. Hambarul era închis, sub şopron nu era nimic, totul părea normal. Se răsuci pe călcâie când geamătul straniu se făcu din nou auzit. De data aceasta, nu mai exista nicio îndoială.

Uşa de la magazia de unelte era pradă rafalelor de vânt. Kitty se apropie, străduindu-se să străpungă întunericul. Într-un colţ, pe o grămadă de saci vechi de cartofi, zări o formă minusculă ghemuită. În momentul când intră, ţâşni un ţipăt de groază. Tina sări de la locul ei ca să se refugieze într-un colţ şi mai întunecat. Uluită, Kitty se apropie încetişor. Fetiţa dârdâia de frig, udă până la piele. Nu purta decât o fustă şi o bluză, n-avea nici măcar un pulover. Îi scăpă un hohot de plâns ce putea frânge o inimă. Kitty îngenunche, tulburată.

— Nu te teme, Tina, sunt eu. Eşti foarte departe de casa ta. Cum ai venit până aici?

— Eu… am mers.

„Am fugit de acasă”, traduse imediat Kitty. Obrazul Tinei era însemnat cu o zgârietură mare, provocată de o cădere, fără îndoială.

— M-ai speriat, să ştii, îi spuse tânăra femeie.

— Eu?

— Da.

— Şi eu mă sperii. Adeseori.

— Nu te-ai speriat de mine, în orice caz.

Tina se agăţă de ea şi începu să hohotească şi mai tare. Kitty o duse înăuntru. După ce o dezbrăcă, o fricţionă cu un prosop mare şi o înfăşură într-o pătură groasă. Observă urme de lovituri pe piciorul Tinei. Cine o lovise oare? se întrebă tânăra femeie. O cuprinse o mânie surdă. Tina părea şi aşa destul de nefericită, ca să se mai adauge asemenea tratamente.

— Am să telefonez acasă la tine. Bunica ta trebuie să fie neliniştită.

— Nu! Nu vreau să mă întorc acasă!

— Nu vrei să-l regăseşti pe tatăl tău?

— Tata? El nu este niciodată acolo. Nu vreau să mă întorc acasă!

Kitty formă totuşi numătul de la Torbeck şi o găsi pe Jessie.

— Bună ziua, Jessie, Kitty la telefon. Ţineam să vă liniştesc, Tina este la mine.

— Slavă Domnului! O caut de ore întregi.

— Se simte bine. Este doar puţin tulburată.

— Ce zi! Pregăteam valizele doamnei Tarrant care pleacă la York la sora dumneaei când Tina a spart o vază. Doamna Tarrant şi-a pierdut răbdarea şi a lovit-o. Când am

terminat bagajele, nici urmă de Tina! Poţi s-o aduci înapoi? N-am reuşit să-l găsesc pe Jake şi n-am maşină.

Kitty îi făcu mai întâi Tinei o baie bună, caldă. Printre hohote de plâns, fetiţa îi relată povestea vazei sparte. După aceea, tânăra femeie o îmbrăcă pe Tina cu unul din puloverele ei suflecând mânecile, îi pansă rana şi îi pregăti o ciocolată caldă. Încetul cu încetul, Tina îşi pierdu timiditatea. Când înţelese, totuşi, că Kitty o va duce înapoi la Torbeck, reîncepu să plângă în tăcere.

Range Roverul se afla în faţa casei. Luând-o pe Tina în braţe, Kitty se îndreptă spre peron. În clipa aceea, Jake ieşi din casă şi încremeni când le zări.

— Ah, iată-te! Plecam s-o caut la tine.

Jessie apăru şi ea şi vru s-o ia pe Tina.

— Ei bine, domnişoară, ştiu că mi-ai dat emoţii.

Tina se agăţă de Kitty cu energia disperării, dar în zadar. Jessie o duse în casă, lăsând-o pe Kitty singură cu Jake.

— Îmi pare rău că te-a deranjat, murmură Jake. Câteodată nu ştiu ce-i trece prin cap. Este foarte nervoasă şi Jessie are tendinţa de a se arăta prea severă.

— Nu Jessie a speriat-o atât de tare ca s-o facă să fugă, îi aruncă Kitty întorcându-se ca să ajungă la maşina ei.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, replică ea fără să se întoarcă.

Cu o mână, Jake o obligă să-i facă faţă.

— Insinuezi că eu sunt răspunzător? Să ştii că nu eram aici.

— După câte am auzit, adeseori nu eşti aici, într-adevăr. În sfârşit, n-are importanţă, nu ţin să mă amestec în ce nu mă priveşte.

— Sunt încântat să te aud spunând-o. Cu ce drept mă acuzi că sunt un tată rău?

— Ceea ce am văzut până acum nu m-a impresionat în favoarea ta. De altfel, de ce ai lăsat-o pe Jessie să se ocupe mereu de ea? De tine are nevoie.

Kitty îl măsură cu răceală şi continuă pe un ton arţăgos:

— Este neplăcut să fii condamnat înainte de a putea să te aperi, nu-i aşa? Cel puţin, vei avea o idee despre ce am putut simţi eu odinioară.

— De unde această bruscă susceptibilitate? O femeie care întreţine în văzul lumii o legătură cu un bărbat ca Maxwell nu poate să aibă mult amor propriu.

Îşi însoţi cuvintele cu un zâmbet atât de dispreţuitor încât provocă reacţia instinctivă a lui Kitty. Ea îl pălmui pe Jake cu toată puterea.

El păli, cu ochii strălucind de mânie.

— Asta mai trebuia! M-am înşelat oare?

Capitolul 4

— Îmi pare rău să te părăsesc, Jake, dar am lucruri mai bune de făcut decât să-ţi ascult insultele.

Tremurând de furie şi de umilinţă, Kitty se îndreptă spre maşina ei.

Iute ca fulgerul, Jake o prinse de braţ.

— Şi eu la fel.

Cu o uşurinţă care spori furia lui Kitty, o trase spre el, încet, implacabil, în ciuda încercărilor disperate ale tinerei femei de a se desprinde.

Luându-i cu blândeţe faţa în mâini, o obligă să-i susţină privirea şi îi atinse uşor buzele cu un sărut. Kitty simţi ameţeala revenind. Acea ameţeală căreia îi cedase deja…

— Nu…

A fost ultima ei tresărire de luciditate. Corpul ei primea cu o plăcere evidentă acest sărut, o plăcere alarmantă care se năpusti asupra ei ca un talaz uriaş.

Aceeaşi pasiune îi stăpânea pe amândoi, o pasiune de nepotolit, imperioasă, de neînvins. O emoţie nelămurită o cuprinse pe Kitty, un sentiment pe care refuză să-l analizeze. Nu conta decât plăcerea de a fi în braţele lui, delicioasa suferinţă pe care i-o provocau săruturile lui. Abia dacă observă că o ridica în braţe, o ducea într-o clădire, o întindea undeva. Jake îşi strecură mâna sub

puloverul ei, îi atinse sânii cu o mângâiere gingaşă, apoi puse din nou stăpânire pe buzele ei. Înnebunită de dorinţă, Kitty se arcui gemând. Se îmbrăţişară din nou, însufleţiţi de o pasiune care îi târa într-un veritabil vârtej.

În curte se auzi glasul lui Jessie. Jake se îndepărtă, cu o expresie chinuită pe faţă.

— Cu tine, nu mai sunt stăpân pe acţiunile mele. Trebuie să fii mulţumită. Asta urmăreai de la început, nu-i aşa?

Un cal nechează într-o boxă şi Kitty îşi dădu brusc seama că se aflau în grajd. Evitând să-l privească pe Jake, se ridică, umilită, şi îşi scutură firele de paie din păr. Cu o mână fermă, Jake o lipi de perete, atât de violent încât tânăra femeie se clătină pe picioare.

— Nu-i aşa? repetă el cu o voce şuierătoare.

— Ce vrei să spui?

— Ipocrito! Ca şi cum n-ai avea habar de efectul vicleniilor tale! De la întâlnirea noastră la cimitir, nu încetezi să mă provoci.

Cu respiraţia tăiată de furia care emana din el, Kitty îl privea fără să scoată un cuvânt. Era nebun. Nebun de furie. Avea în faţa ei un străin, un Jake pe care nu-l cunoştea.

— Felul tău de a merge, zâmbetul fermecător, modul de a face cunoscut: „Vino şi arde-ţi degetele”… Te-am

văzut procedând astfel la televiziune. În jocul seducţiei, îi întreci pe toţi! îţi fascinezi prada, apoi o respingi. Personajul tău, acea funestă Gloria, excela şi ea în această purtare vicleană. Rolul ţi se potriveşte de minune.

Kitty încercă să se desprindă, dar el o ţinu lipită de perete cu o mână de fier.

— Lasă-mă! strigă ea, înnebunită.

— Acum trei minute nu erai atât de grăbită, aşa că nu invoca un pretext neserios pentru că n-am să te cred.

Cu obrajii stacojii, Kitty îl fulgeră cu privirea.

— Doamne Dumnezeule! Eşti încă în stare să vorbeşti, sau datorăm acest fenomen talentelor tale de actriţă? Spune-mi! Când te pregăteai să întrerupi zbenguielile noastre? în ceea ce mă priveşte, eu nu mă prefăceam, imaginează-ţi. Eram gata să merg până la capăt, oricare ar fi fost consecinţele.

— Eşti un…

— De curând, cineva mi-a spus, cu multă dreptate, că dragostea este o artă subtilă. De ce această teamă bruscă, Kitty?

Tânăra femeie închise ochii, implorând Cerul ca Jake să n-o mai chinuiască. În spatele aparentei lui stăpâniri de sine, ghicea o violenţă latentă care o îngrozea. Unde era Jake cel de altă dată în acest bărbat ameninţător care, cu câteva cuvinte cumplite, o sfâşia în bucăţi? El îşi slăbi

presiunea braţului.

— Ai închis ochii cum o făceai odinioară, şopti el cu o voce schimbată. Kitty, te doresc atât de mult încât îmi pierd minţile. Asta voiai oare să auzi? Vanitatea ta este satisfăcută de această mărturisire? Ce urmăreşti? Spune-mi!

Nu auziră paşii grei ai lui Jessie. Menajera tuşi din cadrul uşii. Tresăriră amândoi şi întoarseră capul. Jake o eliberă pe Kitty.

— Tina a mâncat. Vreau să-şi facă somnul după prânz, dar cere s-o vadă pe Kitty înainte de a adormi.

— Venim imediat.

Vocea lui Jake era glacială.

— Data viitoare când veţi dori să vă daţi în spectacol în curte, să-mi spuneţi să trag perdelele de la bucătărie, reluă menajera.

Kitty simţi că îi iau foc obrajii, şi îşi plecă ochii ca un copil prins în greşeală.

Jake împinse uşa.

— Am s-o conduc în camera Tinei.

— Mă ocup eu de asta, interveni Jessie pe un ton hotărât. Pierdută în mijlocul unui pat imens, Tina părea mai firavă ca oricând. Ridicând spre Kitty privirea ei înduioşătoare de mioapă, o primi cu un zâmbet radios.

— Poţi să-mi citeşti o poveste?

Îi arătă o carte veche şi ruptă. Povestea răţuştii urâte.

— Tata spune că atunci când voi fi mare voi fi frumoasă ca o lebădă. Stai aici. Poţi să-ţi treci braţul pe după gâtul meu? Tata face aşa, şi mie îmi place.

Kitty se supuse şi Tina se cuibări lângă ea.

— Te iubesc mult, să ştii.

— Şi eu te iubesc. Chiar mult, răspunse Kitty cu căldură. Tina râse cu lacrimi ascultând-o pe Kitty imitând vietăţile din curtea de păsări. Raţa-mamă îi aduse un veritabil succes. La sfârşitul poveştii, Tina dormea adânc, epuizată de emoţiile prin care trecuse.

Kitty se desprinse de ea cu precauţii infinite.

Îi sări inima din piept când văzu silueta înală a lui Jake detaşându-se în cadrul uşii. De când le urmărea astfel? O văzuse făcând pe clovnul?

— Nota zece pentru imitarea raţei mamă!

— Mă amuzam tot atât de mult ca ea, să ştii. Copiii au meritul că sunt lipsiţi de gânduri ascunse.

— Curios, credeam că Tina îţi va inspira aversiune.

— Ce prostie!

Neluând în seamă expresia ei dispreţuitoare, Jake îi aruncă o privire cercetătoare.

— Mereu cu ochii-n patru, nu-i aşa? Când nu te aperi cu înverşunare, ataci. Mă întreb de ce, după tot acest

timp…

O spaimă teribilă puse stăpânire pe Kitty. Jake strângea plasa în jurul ei.

— De ce, Kitty? S-ar putea oare să fii mai emoţionată decât vrei s-o mărturiseşti? Adevărata Kitty va ieşi oare la suprafaţă?

Jake stătea foarte aproape de ea. Mult prea aproape. Era de-ajuns un nimic pentru ca totul să se dea peste cap. Cu preţul unui efort extraordinar, Kitty reuşi să se mişte din loc cu câţiva paşi.

— Kitty.

Numele ei… Cum îl rostea! Nimeni nu ştia să pună în el aceste inflexiuni dulci, fermecătoare. Kitty se simţi prinsă în cursă, legată de el printr-un farmec indestructibil, care ştergea greşelile trecutului. Cu toate acestea, trădarea lui îi lăsase un gust amar, o rană care nu se vindecase niciodată. Ar fi trebuit să devină insensibilă. Din păcate, lucrurile nu stăteau aşa. Era suficient să-i audă glasul ca să se simtă dezorientată.

Luptându-se să nu cedeze dorinţei de a se repezi în braţele lui, Kitty încremeni locului.

— Ce ai fi făcut dacă aş fi acceptat să locuiesc aici, Jake?

— Situaţia ar fi sfârşit prin a deveni insuportabilă… Ce pot să fac dacă îmi zboară totul din cap îndată ce te

văd? Ai luat o hotărâre înţeleaptă. Cât despre a şti dacă este bună…

Vocea lui calmă şi rece o trezi la realitate pe Kitty. Jake ştia întotdeauna să oprească jocul atunci când voia. Întotdeauna. Ea se hotărî să aibă ultimul cuvânt şi îşi ascunse amărăciunea în spatele unui zâmbet ironic.

— Să fii direct este uneori o calitate, dar pentru a face curte unei femei există metode mai subtile, dragul meu. Va trebui să-ţi dau câteva lecţii.

— Ajunge. Kitty. Numărul tău nu mă impresionează câtuşi de puţin.

În clipa aceea, o voce feminină venind de jos ajunse până la ei.

— Drew mi-a spus ce s-a întâmplat. Tina este în camera ei? Urc s-o văd.

Jake murmură un blestem.

O brunetă fermecătoare urcă scara. Fusta scurtă îi dezvăluia picioarele perfecte. Nişte ochi albaştri, de nu albastru rece, o fixară pe Kitty.

— Paula, ţi-o prezint pe Kitty.

Paula lăsă să-i scape un râs aproape nervos, abia atingând mâna întinsă de Kitty.

— Nu era nevoie să precizezi. Nu se vorbeşte decât despre dumneavoastră în tot ţinutul. Nimic nu se compară cu un scandal răsunător pentru a profita de o publicitate

gratuită, nu?

Paula se întoarse spre Jake.

— Tina doarme?

— Da. Kitty a reuşit s-o liniştească.

— În ceea ce mă priveşte, mă pregăteam să plec, zise Kitty pe un ton tăios.

Jake o luă de braţ.

— Te conduc.

— Mă întrebam cui aparţine Fordul acela vechi. Este al dumneavoastră? întrebă Paula.

— Da.

Dacă Paula credea că o jigneşte, se înşela. Iritată de lipsa de subtilitate a tinerei femei, Kitty era nerăbdătoare să plece.

Când ieşea, Jessie apăru în hol.

— Pleci, Kitty? Speram să rămâi la masă.

— Eu rămân! strigă Paula de pe scară. Inutil să mă întorc acasă la mine, pentru că mergem la Scarborough în după-amiaza asta.

Jake o urmă pe Kitty şi îi deschise portiera maşinii.

— Aş vrea să-ţi mulţumesc pentru Tina.

— Nu-i nevoie, aş fi făcut la fel pentru orice copil.

Cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, Kitty demară în mare viteză. Paula ştia că între Jake şi ea exista altceva decât o prietenie din copilărie. Prin urmare, nu era nimic

uimitor că fusese în mod deschis ostilă.

Paula se simţea suficient de sigură pe ea pentru a se comporta la Torbeck ca pe un teren cucerit. Asta însemna oare că o căsătorie era aproape? Pradă unei gelozii sfâşietoare, Kitty tuna şi fulgera. Paula se va muta oare la Torbeck ca să vegheze asupra Tinei în absenţa doamnei Tarrant? Alungă cu toată puterea viziunea lui Jake şi a Paulei, îmbrăţişaţi.

De ce o torturau oare întrebările acestea privitoare la Jake şi la Paula? Ce însemnau sărutările lui Jake dacă o iubea pe Paula? Era obligată să recunoască faptul că pasiunea fierbinte, explozivă, aproape feroce, care îi atrăgea unul spre celălalt depăşea voinţa lor.

Ceda avansurilor lui cu o surprinzătoare uşurinţă. N-ar fi trebuit să fie imunizată împotriva puterii lui de seducţie? Urmărea ea în mod deliberat să-l seducă, după cum pretindea el?

Unde o ducea această confruntare cu trecutul ei? Să sufere ca o blestemată închipuindu-şi cum putea să fie viaţa lor dacă destinul nu i-ar fi despărţit. Destinul? Nu destinul era răspunzător, ci Jake.

Kitty încercă fără succes să-şi analizeze sentimentele. Jake îi inspira un amestec nedesluşit de ură, de resentiment, de amărăciune şi de tandreţe.

O certitudine se năştea totuşi în ea. De când se

întorsese, se purta necugetat, se lăsa călăuzită de emoţii. Desigur, Jake o atrăgea, dar niciun sentiment n-o lega de el. Paula putea să-şi tragă ghearele înapoi, de acum înainte „vrăjitoarea” va sta la distanţă.

Spre sfârşitul după-amiezii, ploaia se transformă în zăpadă. A doua zi dimineaţă, o mantie imaculată acoperea câmpia. Kitty dârdâia în camera ei şi se gândi la sprijinul bătrânului radiator. Unde se găsea oare? Devenea presant să-l descopere! Kitty îmbrăcă haine călduroase şi coborî să inspecteze dulapurile din bucătărie. După lungi căutări, dibui obiectul râvnit sub un morman de cârpe fără valoare. Va trebui să schimbe ştecărul, în rest părea în stare de funcţionare. Oricum, proviziile ei se epuizau şi trebuia să meargă în sat la cumpărături. Îşi pregăti un ceai fierbinte care o încălzi puţin şi porni la drum cu maşina imediat după terminarea micului dejun.

Nu făcuse trei kilometri când motorul începu să tuşească. Într-un ultim sughiţat, Fordul se opri la marginea drumului.

Asta mai lipsea! Să facă pană în plină câmpie, în mijlocul unui drum pustiu şi acoperit de zăpadă! Furioasă, Kitty trânti câteva înjurături crunte, apoi coborî bombănind din maşină. Mocasinii din piele de crocodil nu erau deloc potriviţi pentru un marş forţat pe şoseaua alunecoasă!

Kitty mergea de vreo douăzeci de minute, alunecând la fiecare pas, când auzi în spatele ei un zgomot de motor. Uşurarea i-a fost de scurtă durată, doar până când recunoscu Range Roverul lui Jake. Se opri în dreptul ei şi deschise portiera. Kitty îi adresă un zâmbet forţat.

— Am zărit maşina ta la marginea drumului. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, dar se pare că şi-a dat sufletul.

Jake îi cercetă ţinuta cu un ochi amuzat, luând notă de părul ei încâlcit de vânt şi mantoul acoperit cu pete de noroi.

— Nu eşti echipată corespunzător ca să înfrunţi vremea rea. Unde vrei să te las?

Kitty îşi înfundă mâinile în buzunare, cu o furie rece.

— Îţi mulţumesc, dar pot foarte bine să merg până în sat.

— Nu fi proastă. Urcă! Te duc la garaj.

— Nu, mulţumesc! Lasă-mă în pace!

— Dacă aceasta este dorinţa dumneavoastră, maiestate, mă supun cu umilinţă.

Jake demară şi se îndepărtă.

Kitty privi maşina dispărând la orizont, uluită că o luase în serios. Fulgi îngheţaţi de zăpadă zburau în jurul feţei ei. Dacă începea să ningă din nou, nu era la capătul necazurilor.

Furioasă, tânăra femeie îşi reluă înaintarea dificilă. Străbătuse vreo cinci sute de metri când Range Roverul opri din nou lângă ea. Portiera se deschise, iar Jake nu făcu niciun comentariu. Supărată, amorţită de frig, Kitty urcă fără tragere de inimă. Gluma durase destul. Cu atât mai rău pentru amorul ei propriu!

— Mi-a fost teamă că nu ţi se va găsi corpul decât după dezgheţ, zise Jake zâmbind.

— Iartă-mă, aş fi putut să mă arăt mai maleabilă. Ai fost amabil că te-ai oprit.

Fiecare cuvânt îl rostea cu greu, rănindu-i orgoliul.

— Să punem neînţelegerile noastre pe seama unui temperament puţin cam aprins.

Au fost singurele cuvinte schimbate până la garaj. Kitty îi explică mecanicului unde era maşina şi îi dădu cheile. În timp ce el îşi nota datele ei, Kitty îl cercetă pe Jake, aşezat în Range Rover. El îşi aruncă brusc capul spre spate. Profilul lui se detaşa în lumina slabă, curat, ireproşabil, distins. Întoarse capul, tulburată.

— Trebuie să trec pe la birou, îi spuse el când reveni. Voi fi acolo cam o oră. Dacă poţi să mă aştepţi, te duc înapoi.

Jake o lăsă în faţa poştei. Zgomotul vocilor se stinse la intrarea lui Kitty şi reîncepu imediat după ieşea ei. După cumpărăturile făcute la băcan, urca din nou strada

principală când un camion frână într-un scrâşnet strident, ca să evite un copil care traversa în fugă. Stupefiată, Kitty o recunoscu pe Tina. Cu faţa albă ca varul de spaimă, şoferul camionului claxonă furios înainte de a porni din nou. Jessie apăru imediat, sleită de puteri. Kitty se apropie de fetiţă.

— Ai făcut o nebunie să traversezi fără să te asiguri, Tina. Camionul ar fi putut să te strivească.

— De ce nu mai vii să mă vezi? Credeam că ai plecat. Atunci când te-am văzut am fost atât de mulţumită! Acum eşti furioasă.

— Sunt supărată pentru că puteai să mori.

Tina o privi, cu buzele tremurând. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva, zise Kitty strângând-o cu putere în braţe. Promiţi?

— Promit, murmură fetiţa.

— Eu sunt aceea care o să mor! exclamă Jessie. Da, de o criză de inimă! Copila asta mă bagă în sperieţi!

Kitty ascultă văicărelile menajerei, apoi îi povesti cum îşi petrecuse dimineaţa.

— Dacă Jake a spus că va lipsi o oră, poţi să te aştepţi la două. Vino cu mine, este ziua mea liberă. Îţi ofer o ceaşcă de ceai.

Cinci minute mai târziu, intrau într-o căsuţă plăcută.

Jessie întinse mâna ca să ia mantoul lui Kitty aruncându-i o privire mânioasă Tinei care se agăţa de aceasta ca de un colac de salvare. Kitty desprinse cu blândeţe mâna Tinei.

— S-a ataşat de mine pentru că m-a văzut la televizor.

Jessie o instală pe Tina în salon, cu un joc de puzzle.

— Stai aici până pregătesc ceaiul.

— Vreau să merg cu Kitty.

— Fii ascultătoare, Tina.

Kitty o urmă pe Jessie în bucătărie.

— Nu vreau să asculte ce discutăm noi.

— De ce ai luat-o cu tine, dacă eşti în ziua liberă?

— Trebuia s-o ia Merrill, dar a trebuit să se ducă la spital.

— Probabil că nu este uşor când lipseşte doamna Tarrant.

— Aşa e, dar şederile la sora ei îi fac bine. Ea nu ştie că eşti la Lower Ridge.

— Cum ar fi putut să afle?

— De la mine, dacă Jake nu mi-ar fi cerut să tac.

Tina apăru în bucătărie şi încercă să se cocoaţe pe genunchii lui Kitty.

— De ce n-o laşi pe Kitty să stea liniştită?

Tina fugi plângând înainte ca aceasta să poată interveni.

— Probabil că mă consideri foarte severă, murmură

Jessie. Înţelege-mă, nu vreau ca Tina să se ataşeze de tine, altfel, când o să pleci, va fi dramatic pentru ea. Toată ziua vorbeşte despre tine.

— O preferă cu siguranţă pe Paula.

— Paula nu are comportarea ta blândă.

Incapabilă să suporte hohotele de plâns ale Tinei, în camera vecină, Kitty se ridică de pe scaun ca să se ducă la ea.

— Înţelegi ce vreau să spun, remarcă Jessie aruncându-i o privire maliţioasă. O farmeci pe fetiţă la fel ca pe tatăl ei. Sper să nu-l faci să sufere.

Kitty îşi înălţă capul. Cum ar fi putut ea să-l rănească pe Jake? Pe el nimic nu-l atingea.

— Ştiu ceea ce văd, reluă Jessie. Vă cunosc dintotdeauna. Există ceva între voi. Împotriva acestui lucru nu puteţi face nimic.

— Când eram tineri, poate, dar nu şi acum.

Tina o antrenă în jocul ei de puzzle, scutind-o pe Kitty să continue această discuţie stânjenitoare.

Ceva mai târziu, tânăra femeie nu trebui decât să traverseze strada ca să ajungă la cabinetul veterinar. Un zgomot de voci o îndrumă spre sala de aşteptare.

— Kitty! exclamă o roşcată strălucitoare aruncându-se de gâtul ei. Nu mă recunoşti? Am fost în aceeaşi clasă.

— Isabelle, murmură Kitty zâmbind.

— Isabelle Hollister, acum.

Kitty îşi aminti că Hollister era proprietarul unui lanţ de hoteluri pe coasta comitatului Yorkshire.

— Mâine seară dau o petrecere. Te aştept, vei fi invitata mea de onoare.

— Nu cred că…

— George va fi încântat să te cunoască. Nu refuza, ar fi prea decepţionat. Contez pe tine. Trebuie să fug.

Isabelle Hollister îi făcu un semn graţios cu mâna încărcată de inele şi se urcă împreună cu pisica ei într-un Porsche alb.

— O adevărată tornadă, nu-i aşa?

Drew îi întinse mâna, iar Kitty izbucni în râs.

— Mai rău. Imposibil să plasezi un cuvânt. Ea pune întrebările şi tot ea dă răspunsurile. Jake este aici?

— E afară. Vreţi să-l chem?

Kitty îi zări pe fereastră pe Jake şi Paula antrenaţi într-o discuţie.

— Nu, mulţumesc, am să aştept.

— Ar trebui să acceptaţi invitaţia familiei Hollister. Nu te plictiseşti niciodată la ei. De altfel, şi eu sunt invitat. Dacă vreţi…

Scena care se petrecea în curte reţinea atenţia lui Kitty. Cu o mână pusă pe braţul lui Jake, Paula îl privea cu un aer plin de ardoare. Păreau într-o armonie perfectă.

Kitty îşi întoarse capul, cu inima strânsă.

— Aş putea să vă iau spre ora opt seara, spunea Drew. N-ar avea niciun sens să mergem acolo fiecare separat. Ce spuneţi?

— De ce nu?

Telefonul începu să sune şi Drew o părăsi ca să se ducă să răspundă. În clipa aceea, intră Jake.

— Te-am făcut să aştepţi mult?

— Nu, doar câteva minute.

Vocea glacială a lui Kitty îl surprinse pe Jake.

— Toate scuzele mele, maiestate.

Aerul lui ironc dovedea că îşi bătea joc de ea. Când urcară în maşină, peste câteva minute, între ei se instală o tăcere încordată.

La ieşirea din sat, Jake făcu un viraj brusc pentru a evita un câine. Aruncată în faţă, Kitty se opri agăţându-se de el. Contactul cu braţul lui atât de puternic stârni în ea un val de dorinţă arzătoare. Jake îi sesizase oare tulburarea?

— Crezi că ninsoarea va continua? întrebă ea ca să risipească tensiunea.

La aceste cuvinte, el izbucni în râs.

— De ce nu spui la ce te gândeşti, Kitty? Pentru o femeie care recunoaşte deschis că îi place să facă dragoste, pari excesiv de timidă… şi uimitor de tăcută,

adăugă el.

— Nu avem nimic să ne spunem.

— Cel puţin, nimic care să ţi se pară sigur, completă el pe un ton provocator.

Capitolul 5

Kitty părăsise Londra fără să-şi fi desfăcut valizele la întoarcerea de la Los Angeles; de aceea, nu întâmpină nicio dificultate să-şi găsească ţinuta ideală pentru petrecerea de la familia Hollister. Alegerea ei se opri asupra unui model creat de Saint-Laurent: o rochie de culoarea safirului, combinată cu negru, o minunăţie de perfecţiune şi originalitate, ca de altfel toate creaţiile acestui artist pe care-l stima în mod deosebit. Kitty ţinea să fie strălucitoare la această apariţie publică. Câteva picături de parfum în dosul urechilor şi la încheieturile mâinilor, un ruj de buze provocator şi cercei în stil baroc desăvârşiră înfăţişarea ei sofisticată. Se simţea pregătită să joace rolul pe care Isabelle Hollister îl aştepta de la ea. În seara asta, Mirsby va avea parte de marele număr al Gloriei Rothman. Timp de câteva ore, va uita de Jake şi de obsedantul lor trecut.

Familia Hollister locuia la capătul satului, într-o casă cu arhitectură futuristă. Isabelle şi soţul ei, un chel scund şi burtos, o întâmpinară cu efuziune la sosire.

— Kitty! Eşti strălucitoare. Şi rochia ta! O

splendoare! Saint-Laurent, nu? Vino, trebuie să te prezint tuturor.

Isabelle o conduse pe Kitty în salon, unde se afla adunată crema regiunii. Şampanie, muzică agreabilă, totul era perfect. Conştientă de privirile pironite asupra ei, Kitty se amuză să regăsească inflexiunile Gloriei, gesturile Gloriei, celebrele ei zâmbete devastatoare. Se arătă veselă, manifestă acel farmec care îi adusese succesul.

Situaţia deveni mai puţin amuzantă când George, destul de ameţit, o abordă cu impetuozitate şi o duse în mijlocul ringului de dans. Cum o strângea puţin prea aproape, Kitty se întrebă cum să iasă fără scandal din acest impas. În clipa aceea, o voce bine cunoscută răsună în urechile ei.

— Scuză-mă, George.

Jake îşi strecură cu delicateţe un braţ în jurul mijlocului ei şi i-o luă lui George care îi privi buimăcit.

— Fereşte-te de gazda ta. Este o adevărată tigroaică în ce-l priveşte pe soţul ei.

— În cazul acesta, ar face mai bine să-l ţină în lesă.

— Gloria şi-a scos ghearele, în seara asta! Bietul Drew, probabil că nu mai ştie unde îi este capul. De fapt, unde e?

— Stătea de vorbă când George m-a invitat la dans. Dar unde te-ai ascuns? Nu ţi-am remarcat prezenţa.

— Paula şi cu mine am sosit destul de târziu. Dansezi întotdeauna la zece centimetri de cavalerul tău?

Cu o mână fermă, Jake o strânse lângă el, atât de aproape încât îi simţi corpul puternic şi musculos mulându-se strâns pe al ei. Cum să reziste unei chemări atât de imperioase? Kitty nici măcar nu încercă. Prinzându-şi degetele în spatele cefei lui, se abandonă magiei dansului, magie sporită de prezenţa lui Jake. Cuibărită la pieptul lui, trăi momente de pură desfătare.

Când muzica încetă, se despărţiră fără nicio tragere de inimă. Asistenţa îşi ţinea respiraţia, cu ochii aţintiţi asupra lor. Cu un surâs radios destinat să înşele galeria şi să demonstreze că se afla în deplină posesie a posibilităţilor ei, Kitty se îndreptă spre Isabelle.

— Drew tocmai a fost chemat de urgenţă ca să îngrijească nu ştiu ce animal, îi explică Isabelle. Se pare că va lipsi cam o oră. Bietul de el! întotdeauna el este acela care trage cartea proastă.

— Ah, da?

Kitty o asculta pe Isabelle cu o ureche distrată. îmbrăcată într-o rochie roşie strânsă pe corp, Paula se învârtea pe ringul de dans în braţele lui Jake. Ea depuse brusc un sărut pe buzele cavalerului ei, după care îşi dădu capul spre spate cu o mişcare triumfătoare şi provocatoare.

Mistuită de gelozie, Kitty luă o cupă de şampanie de pe tava întinsă de un chelner şi o bău dintr-o singură înghiţitură.

— Drew este vărul meu, continuă Isabelle. Este îndrăgostit nebuneşte de Paula, dar mă îndoiesc că se va face înţeles într-o zi. Paula şi-a pus ochii pe un bărbat mai interesant. O înţeleg, de altfel, Jake este atât de seducător şi de sexy, atât de… misterios. Nicio femeie nu rezistă farmecului lui; el, în ceea ce-l priveşte, pare indiferent la toate. În fine…

Întrebarea ascunsă în ezitarea interlocutoarei sale o determină pe Kitty să facă unele precizări.

— Jake şi cu mine suntem prieteni vechi, nimic mai mult.

— Dacă George ar îndrăzni să aibă o prietenă ca tine, i-aş scoate ochii. Ne eclipsezi pe toate, pe Paula mai cu seamă. Ce pereche minunată aţi face! Este straniu că s-a îndrăgostit de o brunetă, credeam că preferă blondele. Liz era blondă, nu foarte înaltă, cam ca tine, de fapt.

— Nu am cunoscut-o, declară Kitty, a cărei inimă începu să bată nebuneşte.

— O căsătorie ciudată. Pentru el, Liz s-ar fi aruncat în faţa trenului. A suferit mult din cauza indiferenţei lui şi a făcut totul ca să-i trezească gelozia, dar fără să-l clintească. După moartea Lizei, nu se mai pot număra

femeile care s-au aruncat de gâtul lui Jake. El nu binevoieşte nici măcar să le acorde o privire. O adevărată enigmă, bărbatul acesta!

Isabelle îşi continua neobosită monologul. Kitty răspundea monosilabic până când cineva o invită la dans. Uşurată să scape de gazda ei, acceptă cu plăcere. Timp de o oră, nenumăraţi cavaleri o asediară fără ca ea să îndrăznească să refuze. Când reuşi să scape de admiratorii ei, tânăra femeie urcă să se răcorească în sala de baie. În sfârşit, un moment de odihnă. Când coborî în hol, observă o seră imensă şi se refugie acolo fără să ezite. Căuta doar puţină linişte şi răcoare înainte de a se întoarce în arenă.

— Poate că Dumnezeu a creat femeia…

Kitty se întoarse brusc. Jake ieşi la lumină dintr-un colţ mai întunecat.

— …dar Maxwell a creat-o pe Kitty, încheie el cu o voce blândă.

— Îi datotrez mult, într-adevăr, relică ea, în defensivă. El m-a învăţat să profit de avantajele mele naturale.

— Ca o păpuşă.

— Foarte nostim!

— Nu, nu este deloc nostim, este dezolant. Îţi place cu adevărat să te dai în spectacol aşa cum ai făcut-o în seara asta? Publicul era încântat, dar mie nu mi-a plăcut,

chiar dacă totul nu era decât o punere în scenă făcută special pentru mine.

— Pentru tine? îţi iei visurile drept realitate, bietul de tine.

— Mereu la fel de puţin lucidă, nu-i aşa? Ştiai că performanţa ta mă va irita. Că mă va irita şi în acelaşi timp mă va atrage. Nu crezi că ar fi timpul unui armistiţiu?

— Un armistiţiu? Nu ştiam că au fost proclamate ostilităţile. Jake o trase brusc spre el şi îşi înfundă mâinile în părul ei bogat. Şuviţele aurii se scurseră printre degetele lui, ca nişte spice de aur pe mâinile lui bronzate. Kitty îşi opri respiraţia.

— Deschide ochii, Kitty. La ce bun să lupţi împrotriva ta însăţi, împotriva mea? Partida este pierdută dinainte.

Îi atinse uşor buzele cu un sărut aerian. Mângâiere erotică, provocatoare, care stârni în ea o lungă înfiorare de dorinţă.

— Ce ai spune de o plimbare călare mâine după-amiază? Degetele lui Jake urmau liniile pure ale feţei ei, întârziind asupra ochilor, buzelor, gâtului.

— Nu ştiu…

— Foarte bine, te aştept. Acum, ar fi timpul să ne întoarcem fiecare la partenerul lui.

Drew stătea de vorbă în hol cu George. Pe drumul de întoarcere, el îşi ceru iertare, dezolat că fusese nevoit să

lipsească.

— Vino să prânzeşti cu mine vineri, sugeră el.

În faţa expresiei lui de câine bătut, Kitty nu avu inima să refuze.

În noaptea aceea, visurile ei au fost bântuite de viziuni erotice atât de tulburătoare încât se trezi tremurând, cu gâtul uscat. Îi reveniră în memorie cuvintele Isabellei referitoare la soţia lui Jake. Şi ea ar fi făcut orice pentru Jake, se gândi. Zbuciumul ei era atât de mare încât trebui să treacă mult timp până când să-şi găsească somnul. Când deschise ochii, trecuse de prânz.

Abia terminase de mâncat când mecanicul de la garaj îi aduse maşina.

— Fiţi liniştită, îi spuse el. Motorul merge perfect, era mai puţin grav decât părea.

— Cât vă datorez?

— Nimic. Jake Tarrant a plătit factura azi-dimineaţă.

Kitty simţi că roşeşte până la rădăcina părului. Iată ceva care va alimenta bârfele cu iuţeala vântului. Fără să lase să se vadă nimic din furia ei, îi mulţumi mecanicului şi aşteptă ca el să dispară ca să se repeadă să-şi ia poşeta. Câteva secunde mai târziu, pornea în goană spre Torbeck la volanul Fordului ei.

Jake ieşea din garaj îmbrăcat cu nişte blugi vechi şi uzaţi şi cu o cămaşă de velur când sosi ea. Tânăra femeie

trânti portiera cu violenţă.

— Eşti deja gata! Nu te aşteptam decât peste vreo jumătate de oră.

Kitty scoase din poşetă carnetul de cecuri şi-l puse pe capotă.

— Inutil să contezi pe mine pentru plimbare. Am venit să-mi plătesc datoriile. Spune-mi ce îţi datorez.

— Îmi datorezi scuze.

— Mă faci să râd!

— Mecanicul de la garaj refuză să înapoieze maşinile atâta timp cât factura nu este plătită. Am vrut să te scutesc de drumul până în sat ca să ai maşina mai repede. Chitanţa am uitat-o la cabinet şi nu-mi mai amintesc exact suma.

Stânjenită, Kitty puse la loc carnetul de cecuri.

— Am înţeles greşit intenţiile tale.

— În privinţa asta eşti foarte pricepută.

Îi aruncă o privire furioasă şi dispăru în grajd. Kitty deschise portiera Fordului, şovăi o clipă, apoi se răzgândi şi îl urmă înăuntru. Jake punea şaua pe o iapă.

— Îmi pare rău, Jake.

— Ar trebui să te las să-ţi înşeuezi singură calul.

— Jake, eu… nu pot să rămân!

El o cercetă fără să spună nimic. Jenată, Kitty căută să aducă argumente.

— Mai întâi, n-am cizme.

— Du-te şi te uită în magazia cu şei.

O copleşi brusc amintirea lungilor lor plimbări călare prin landă. Simţi o dorinţă irezistibilă de aer curat, o chemare a exaltării, a libertăţii. Învinsă, Kitty se execută.

— Eşti mereu la fel de dezordonat! îi strigă ea cotrobăind într-un dulap plin de cizme prăfuite.

Degeaba îşi repeta Kitty că trebuia să fugă mâncând pământul, o forţă necunoscută o împingea să acţioneze împotriva raţiunii.

— De cât timp n-ai mai călărit, Kitty?

— N-am încetat niciodată. Călăream cu regularitate când mergeam la ranchul lui Grant din Texas.

Cu supleţea lui obişnuită, Jake încălecă un splendid armăsar cenuşiu cu pete albe. În boxa ei, o iapă mică tropăia de nerăbdare. Kitty o scoase afară.

— Cum se numeşte?

— Misty.

— I-a aparţinut lui Merrill?

— A călărit-o uneori, dar o cumpărasem pentru Liz.

Părăsiră ferma pe un drum pe care ea nu-l cunoştea. După ce au mers de-a lungul unor câmpii, Jake iuţi pasul. Trecură apoi, unul după altul, în galop uşor. Kitty îl urma cu încredere, ca pe vremuri. Pe culmea unei coline, Jake acceleră brusc, lăsând-o în urmă pe Kitty, în ciuda

eforturilor entuziaste ale lui Misty. Ajuns pe un platou, el se opri ca să le aştepte.

— O să plouă. Am face mai bine să ne întoarcem.

— Oh, nu! exclamă Kitty, dezolată.

Să galopeze în aer liber îi dădea o senzaţie extraordinară de libertate. Regăsea mirosuri uitate, zgomotul înăbuşit al copitelor lovind greu pământul, sentimentul unei intense comuniuni cu animalul şi natura.

— Să mergem până la Tor. Vom găsi un adăpost acolo.

El îi arătă stâncile enorme care dominau landa cu masa lor compactă.

— Ce face Tina? întrebă Kitty mergând alături de el.

— Are gripă. Ieri, temperatura i-a urcat până la patruzeci de grade, dar astăzi este mai bine.

— Rareori am văzut o copilă atât de timidă.

— Când Liz m-a părăsit, Tina nu avea decât doi ani. De atunci, este torturată de un sentiment de nesiguranţă continuă.

— Liz te-a părăsit?

— Liz era copil unic la părinţi, foarte răsfăţată, şi s-a săturat repede de viaţa la ţară. Pe vremea aceea munceam optsprezece ore pe zi şi mă întorceam acasă ca să suport crizele ei de isterie. Se plângea că o neglijam, fără să înţeleagă că eram copleşit de răspunderile profesionale şi

familiale. În loc să mă aline, mă sâcâia cu reproşuri. Am sfârşit prin a nu-i mai da atenţie. A căutat compensaţii în altă parte, sperând că îi voi acorda mai mult timp. Fără niciun rezultat, bineînţeles. Cred că în momentul acela a înţeles că n-a făcut niciodată parte cu adevărat din viaţa mea. Tina a fost ultima noastră încercare de a salva o căsnicie de naufragiu, dar aceasta a eşuat. Mi-am dat seama puţin mai târziu că numai riscând viitorul unui copil îşi rezolvă adulţii problemele lor.

Kitty păli ascultând această deloc vanitoasă confesiune. Jake vorbea cu inima deschisă, cu o încredere deplină. Nici Liz şi nici el nu făcuseră eforturi reale pentru ca mariajul lor să fie fericit. Ce trebuia oare să deducă de aici? Kitty se sperie brusc de perspectivele pe care i le deschidea această mărturisire. Respinse cu toată puterea speranţa care îi umplea inima, îndemnând-o la o vigilenţă cu atât mai severă cu cât în clipa asta simţea puterea ataşamentului care o lega încă de el.

— Uneori o uram pentru că se arăta atât de indiferentă faţă de Tina, reluă Jake. După ce a plecat, n-a încercat o singură dată să-şi vadă fiica. Tina era înnebunită. Am înaintat o procedură de divorţ, atunci când Liz mi-a telefonat ca să mă anunţe că îşi părăsea amantul şi se întorcea la noi. Se îndrepta spre Torbeck când maşina s-a strivit de un copac.

— V-aţi stricat amândoi căsătoria, remarcă Kitty.

— Ca să reuşească, trebuie să existe unitate.

Jake o privea lung, cu o licărire indescifrabilă în fundul ochilor. Kitty întoarse capul. Începură să cadă picături mari de ploaie.

— Să ne grăbim, altfel ne udă până la piele! strigă ea.

Ajunşi la adăpost, Jake o ajută pe Kitty să coboare de pe cal.

— Eşti udă toată!

La câţiva metri de acolo, ploaia cădea şiroaie, formând un paravan care îi izola de restul lumii, Kitty se înfioră sub puloverul ei ud. Jake îi întinse haina lui impermeabilă.

— Scoate-ţi puloverul şi pune-ţi asta în loc.

— Nu, n-am nimic dedesubt.

Jake schiţă un zâmbet încântat.

— Un motiv în plus! Doar nu vrei să mă lipseşti de un spectacol fermecător. Haide, nu fi proastă, dezbracă puloverul acesta ud şi îmbracă vesta asta. O să răceşti.

— Nu, până la urmă se va usca.

— Încăpăţânată ca o catârcă, murmură Jake înfăşurând-o în haina lui.

— Va ploua toată după-amiaza. Ar fi mai bine să ne întoarcem, şopti ea abia auzit.

Încercarea ei de diversiune nu avu niciun succes.

Fără s-o asculte, Jake îi atinse uşor buzele într-o mângâiere înnebunitoare.

— Nu vreau să mă atingi.

— Minţi, eşti o mincinoasă îngrozitoare.

Tânăra femeie se trezi strânsă în menghina braţelor lui, ameţită de un sărut pasionat. Uită iarăşi totul şi răspunse buzelor lui cuceritoare lipindu-se de el cu o impetuozitate îndrăzneaţă.

Un nechezat al lui Misty o trezi la realitate. Când vru să se desprindă, Jake o reţinu.

— Nu te împotrivi, Kitty.

— Nu mă atinge, nu mă atinge!

— Ai intenţia să-ţi asumi într-o zi responsabilitatea în ceea ce priveşte viaţa ta sexuală? Ţii să fii eterna victimă a împrejurărilor pe care nu le stăpâneşti?

Kitty ocoli această întrebare stânjenitoare, neluând-o în seamă.

— Mă întorc acasă.

Profitând de o scădere în intensitate a ploii, urcă în şa şi porni la trap. Ajunsă la Torbeck, se îndreptă spre maşina ei fără să-i adreseze un cuvânt lui Jake.

— Vrei să cinezi cu mine diseară?

— Nu.

— N-am să te întreb a doua oară, Kitty.

— Crezi că ţin s-o faci?

Apăsând pedala de acceleraţie până la fund, Kitty demară în viteză. Ajunsă unde nu mai putea fi văzută, frână brusc la marginea drumului şi dădu frâu liber furiei şi decepţiei. Apoi, aflată în prada unor emoţii contradictorii, porni din nou, cu o viteză mai rezonabilă.

A doua zi când Drew veni s-o ia ca să prânzească la restaurant, Kitty căzu ca din nori. Preocupată de ceea ce se petrecea între Jake şi ea, uitase cu totul de invitaţia lui Drew. Acesta nu bănui totuşi nimic, deoarece ea se pregăti cât ai bate din palme.

Se aşezară în faţa marelui şemineu al restaurantului şi comandară apetitivele. Barmanul le aduse atât de repede încât Drew începu să râdă.

— Datorăm cu siguranţă această promptitudine ochilor dumitale frumoşi.

Erau singuri la bar. Inexplicabil de relaxată, Kitty se instală într-un fotoliu mare de piele şi ascultă flecărelile lui Drew despre personalităţile din Mirsby. Kitty descoperi în spatele bărbatului timid şi puţin stângaci un observator foarte fin şi plin de umor. Se aflau acolo de un sfert de oră când Drew salută nişte nou veniţi. Pierdută în fotoliul ei aflat cu spatele la uşă, Kitty nu văzu despre cine era vorba.

— Este neobişnuit să te văd aici, Drew.

Imposibil să nu recunoască această voce gravă, puţin voalată. Cum fotoliul ei o ascundea de priviri, Jake n-o

descoperi decât după ce se apropie. Zâmbetul lui încremeni instantaneu.

— Pentru o însoţitoare atât de fermecătoare, trebuie o ambianţă călduroasă, declară Drew fără să pară jignit de brusca răceală a lui Jake.

— Drew îmi povesteşte lucruri foarte nostime, zise Kitty, aruncându-i lui Jake o privire fără să-şi dea seama provocatoare.

Jake o contemplă cu o privire care n-avea nevoie de comentarii. O văpaie arzătoare o străbătu din cap până-n picioare. Numai Jake avea această putere de a o emoţiona până în adâncul fiinţei.

— Vă las să vă continuaţi conversaţia, zise el cu o voce tăioasă, răsucindu-se pe călcâie.

Traversând sala, se alătură celor doi bărbaţi în vârstă care îl aşteptau aşezaţi la o masă.

— Credeam că va veni şi Paula, zise Drew.

— Pentru asta m-ai adus aici?

Expresia vinovată a lui Drew era o mărturisire.

— Vorbeşte-mi despre ea. Când a venit la Mirsby?

— Toamna trecută. Tocmai divorţase şi s-a aruncat imediat de gâtul lui Jake. Cu tot farmecul ei, se pare totuşi că nu-l interesează. Dacă vrea să se ferească de o decepţie dureroasă, ar face mai bine să accepte situaţia. Jake nu are ochi decât pentru dumneata.

Chelnerul-şef veni să-i anunţe că masa lor era pregătită. În timpul mesei, Drew se feri să mai facă alte referiri la Paula.

— Te superi dacă fac un ocol pe la Grange House? o întrebă el la un moment dat. Trebuie să-l văd pe Bob Creighton.

— Bineînţeles că nu.

Puţin după aceea, părăsiră restaurantul. La mică distanţă de casă, Kitty recunoscu cei doi stâlpi cu cap de leu care indicau intrarea pe proprietate. Serviseră adesea drept loc de întâlnire… La această amintire, inima ei se strânse.

Partea cea mai veche a casei data din epoca gregoriană, dar în secolul următor fuseseră adăugate două turnuleţe care se înălţau de fiecare latură a casei. Legate unul de altul de un pasaj acoperit, îmbrăcate cu iederă, dădeau clădirii o înfăţişare romantică şi misterioasă.

Pavilionul paznicilor servea acum drept birou. Drew opri în faţa lui.

— Crezi că domnul Creighton ar avea ceva împotrivă să merg să vizitez casa? Mi-ar face plăcere s-o revăd.

— Nu cred. Te ajung imediat după ce termin cu Bob. Nu va dura mult.

Kitty s-ar fi lipsit bucuroasă de compania lui, dar nu

lăsă să se observe nimic.

Bob Creighton, un bărbat simpatic de vreo patruzeci de ani, strânse cu căldură mâna lui Kitty.

— Lui Kitty i-ar face plăcere să revadă casa dacă este posibil, zise Drew.

— Să ştiţi că nu este mare lucru de văzut, e goală. Dar vă dau cheile, dacă ţineţi…

Kitty se îndepărtă repede, jenată că Bob habar n-are că ea era faimosul proprietar invizibil.

Faţada era într-o stare deplorabilă. Interiorul nu-i făcu o impresie mai bună. Mari pete de umezeală acopereau tavanele sculptate, iar lambriurile roase de mucegai ameninţau să se prăbuşească transformate în pulbere. Umblând din încăpere în încăpere, Kitty recunoscu peste tot aceleaşi semne neliniştitoare ale deteriorării.

Ca să nu mai spună că această casă reprezenta odinioară pentru ea templul luxului şi al frumuseţii! Splendidele mobile vechi şi gustul incontestabil al doamnei Tarrant pentru decorare făcuseră din ea un adevărat paradis. Se impunea o restaurare serioasă înainte de a fi prea târziu!

Kitty începu să imagineze mii de planuri de decorare, căutând culorile potrivite pentru fiecare cameră, amenajând spaţiul după gustul ei, respectând în acelaşi

timp spiritul locului. Măcar să se poată relua viaţa la Grange House!

Ecoul paşilor ei răsuna pe parchet şi reverbera în casa goală. La etajul al doilea, paşii o conduseră într-o mică mansardă unde dormise odată…

Kitty se apropie de fereastră, pe care scrisese, într-o dimineaţă „Kitty îl iubeşte pe Jake”, pe geamul ei aburit, după care şterse ruşinată mărturisirea. Cu melancolie, trasă din nou aceleaşi litere, apoi se opri brusc. Ascunzându-şi mâinile la spate ca pentru a implora cuvintele să dispară de la sine, Kitty se dădu înapoi străduindu-se să înăbuşe teama imensă care urca în ea. Se putea oare ca încă să-l mai iubească? Gândurile ei o aduseră înapoi la o brăţară de argint pe care nu se putuse niciodată hotărî s-o arunce. Ultimele valuri de iluzie se sfârşiră. Răspunsul la întrebările pe care şi le punea de zile întregi i se înfăţişă clar, dureros, înspăimântător.

Speriată, se repezi la uşă şi fu cât pe ce să scoată un ţipăt de groază când ieşi din micuţa cameră.

Sprijinit cu spatele de perete la jumătatea scărilor, o aştepta Jake, cu o licărire stranie de satisfacţie în fundul ochilor.

Capitolul 6

— Ştiam că te vei înapoia la locul crimei.

Cu gâtul uscat, Kitty nu putea articula niciun cuvânt.

— Ei bine, nu mai ai replică? Fii atentă, astăzi nu simt nicio nobleţe sufletească. Aş putea să profit de această situaţie.

Jake puse o mână pe balustradă ca să micşoreze distanţa care-i despărţea.

— Nu te apropia! strigă Kitty. Controlează-te.

Ce voia oare? înnebunită, încercă să creeze o diversiune.

— Drew se va nelinişti, trebuie să-l regăsesc.

— A plecat. I-am spus că te voi conduce eu.

— Şi te-a lăsat s-o faci?

— Mi-am dat puţină osteneală ca să-l conving, dar el ştie să se arate înţelegător la nevoie.

Jake mai făcu un pas spre ea. Kitty făcu unul înapoi.

— De-a ce te joci?

— Eu nu mă joc, aceasta este toată diferenţa între tine şi mine.

— Ce cauţi aici?

— Te căutam, închipuie-ţi. Cum nu erai la Lower Ridge, am venit aici. Eram pregătit să scormonesc tot satul ca să te găsesc. Este timpul să avem o mică discuţie. Acum.

— Nici vorbă!

— Nu-ţi dau posibilitatea să alegi, astfel că ai face mai bine să te resemnezi.

— Dacă îndrăzneşti să pui mâna pe mine…

— Dar, draga mea, am ferma intenţie să pun mâinile pe tine de acum până la sfârşitul zilei. Cu cea mai mare blândeţe, dacă asta te poate linişti.

— Nu mă amuzi deloc, Jake.

El făcu un pas spre ea. Slaba lumină a zilei care se apropia de sfârşit îi sublinia trăsăturile pronunţate. Speriată şi totodată tulburată, Kitty se retrase din nou, neîndrăznind să se încreadă nici în vorbele nici în corpul lui.

— Nu glumesc, Kitty. Şi nu te gândi să cauţi un pretext ca să fugi. Cum ar fi acela de a-mi vorbi despre Drew, de exemplu.

Prizonieră a căldurii fermecătoare a privirii lui, Kitty ştiu că nu mai putea să scape.

— Dacă ţii să te ascult, te rog să te abţii să faci comentarii despre Drew.

— Drew nu te interesează.

Pe cuvântul meu, este gelos, îşi zise ea. În ce calitate?

— Nici tu nu mă interesezi, Jake.

Trădându-i emoţia, vocea lui Kitty tremură. Jake îi mângâie obrazul.

— Frumoasa ta siguranţă te-a părăsit oare?

Tânăra femeie îşi azvârli cu promptitudine capul spre

spate. Corpul ei o trăda deja, supunându-se unei forţe superioare voinţei sale. Când mâna lui Jake alunecă pe umărul ei, ea avu imediat senzaţia că arde din cap până-n picioare. Conştient că începe să câştige teren, Jake îi ridică părul lung şi îi mângâie ceafa. Kitty se topi sub presiunea degetelor uşoare care alergau pe pielea ei catifelată, stârnind în ea mii de fiori extrem de plăcuţi.

— Iată-te prinsă în propriul tău joc.

— Ce joc?

— Deschide ochii, Kitty. O să facem dragoste pentru că o dorim din toate puterile noastre. Dar te previn, nu-mi plac legăturile clandestine.

Revoltată de aroganţa lui, Kitty rezistă.

— Cine vorbeşte despre o legătură? Chiar dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ, aş refuza să fac dragoste cu tine!

— Te înşeli, Kitty. Nu se poate face nimic împotriva inevitabilului.

— Ce te face să crezi că am să cedez? Puterea ta de convingere? Forţa ta de seducţie? Trufaşa ta încredere în tine?

— Numai asta.

Printr-o mişcare rapidă, Jake o blocă lângă perete şi puse stăpânire pe gura ei într-un sărut fierbinte, imperios, care o ameţi de dorinţă pe tânăra femeie. Incapabilă să

lupte împotriva moliciunii care îi cuprindea corpul, Kitty uită totul, copleşită de o vie tulburare.

— Dumnezeule, murmură el. Nu aici… Oriunde, dar nu aici.

Într-o tresărire de luciditate, Kitty îl respinse cu toată puterea şi se năpusti pe scară, atât de repede încât ratã o treaptă şi căzu sucindu-şi glezna. Lacrimi de durere îi ţâşniră din ochi. Jake o urmă înnebunit, coborând scara în mare viteză.

— Kitty!

Se apropie de ea cu respiraţia tăiată.

— Eşti nebună! Puteai să-ţi rupi gâtul.

Îngenunche ca să-i examineze glezna. Îi palpă cu nesfârşită blândeţe zona dureroasă, apoi începu s-o maseze.

Impresionată de această delicateţe neaşteptată, Kitty izbucni în plâns.

— Pleacă!

Nelându-i în seamă rugămintea, o luă în braţe, se aşeză pe o treaptă şi o strânse lângă el, ca pe un copil. Kitty îl lovi de mai multe ori cu pumnul strâns.

— Lasă-mă! Mă auzi? Dă-mi drumul!

Jake o strânse mai tare. Prea slabă, Kitty încetă să se mai lupte şi se abandonă îmbrăţişării lui. Durerea dădea deja înapoi. O cuprinse o toropeală plăcută, o senzaţie

liniştitoare de siguranţă. În mod straniu, tăcerea îi apropie mult mai bine decât cuvintele. Încetul cu încetul, Kitty reveni la respiraţia normală, bătăile inimii i se potoliră.

— Grange House îţi lipseşte, nu-i aşa? întrebă ea.

— Nu aveam de ales când am vândut-o. Totuşi, casa aceasta face parte din mine însumi.

Kitty se sili să părăsească cercul liniştitor al braţelor lui şi se aşeză pe o treaptă.

— Nu puteai într-adevăr s-o păstrezi?

— La vremea aceea, nu.

— Ce tristeşe s-o vezi căzând în ruină!

— Câteodată, mă simt vinovat. Îmi spun că ar fi trebuit să mă zbat mai mult ca s-o păstrez, să încerc cel puţin.

Jake se ridică.

— Cum merge glezna ta? Poţi să te ridici în picioare?

Kitty puse piciorul jos. O mai durea puţin, dar nu era nimic îngrozitor.

— Merge. Bob Creighton se întreabă probabil ce facem singuri aici la căderea nopţii.

— Kitty, încerci încă să fugi. Nu înţelegi că nu mai putem da înapoi?

— Şi Paula?

Kitty îşi regăsea toată agresivitatea.

— Paula ţine la libertatea ei tot atât de mult ca mine.

N-am fost niciodată amanţi. Dacă eşti în căutarea unei portiţe de scăpare, găseşte altceva.

Revelaţia aceasta declanşă în ea o sumedenie de emoţii contradictorii. În capul ei se amestecau culpabilitate, panică, uşurare, fericire. Cu gândurile aiurea, coborî treptele cu paşi lenţi. Când ajunse jos, îşi dădu seama că nu mai avea poşeta.

— Poşeta mea! Trebuie s-o fi uitat sus.

— Urc s-o caut, se oferi el.

Kitty se rezemă cu spatele de perete, visătoare. Ce se întâmpla oare? Sentimentele pe care le înăbuşea de opt ani de zile i se impuneau cu o evidenţă imperioasă, incontestabilă. O cuprinse o exaltare plină de bucurie.

Jake îi aparţinea. Călăuzit de forţa irezistibilă care îi împingea unul spre altul, nu mai domina nici el mai bine decât ea evenimentele.

Numai dacă… Şi dacă imaginaţia ei se înflăcăra o dată mai mult? De ce să se încăpăţâneze să vadă dragoste acolo unde nu exista decât dorinţă? Când o să înţeleagă oare? Când?

Trebuia să pună capăt acestei nebunii, nebuniei ei.

De ce Jake întârzia acolo, sus?

— Jake! îl strigă ea.

Răsunară paşi pe scară.

— Iartă-mă, voiam să văd priveliştea pe fereastră.

Vocea aceasta răguşită… Era oare mai emotiv decât credea ea sau era vorba de o punere în scenă destinată s-o înşele? Cum putea să admire o privelişte de vreme ce se întunecase?

— Kitty, aş vrea să vorbim despre noaptea aceea.

— Nu mai este nimic de spus, am făcut amândoi o greşeală.

— Dinspre partea mea, n-a fost o greşeală, replică el, încordat.

— Devii mai sincer odată cu vârsta?

— Pentru Dumnezeu, Kitty, denaturezi toate vorbele mele.

— Cu siguranţă pentru că subiectul nu mă interesează.

Kitty se săturase până peste cap de aceste eterne discuţii care nu duceau la nimic.

— S-a făcut aproape noapte şi sunt obosită, Jake. Aş vrea să mă întorc acasă.

— Atâta timp cât nu vei şti de ce m-am căsătorit cu Liz, noaptea aceea ne va despărţi.

Kitty se întoarse spre el. O durere de cap pe cât de bruscă tot pe atât de neîndurătoare îi chinuia tâmplele.

— O iubeai pe Liz?

— Nu.

Privirea lui Jake se fixă asupra ei, atât de intensă

încât ea îl crezu fără nicio ezitare.

— În cazul acesta, ai avut ce meritai.

— Liz era de compătimit. N-ar fi trebuit niciodată să mă căsătoresc cu ea.

— Hotărârea ta părea totuşi foarte înţeleaptă. Ai prins ocazia favorabilă la momentul potrivit.

— Unde vrei să ajungi?

— Dacă nu te-ai căsătorit cu Liz din dragoste, ai făcut-o pentru banii ei. Prin urmare n-a fost deloc uimitor că mariajul vostru a eşuat.

— Asta este realmente ceea ce crezi?

În vocea lui Jake se simţea o furie rece.

— Este fără îndoială mai bine să te vinzi la nouăsprezece ani unui bărbat care are mai mult decât dublul vârstei tale, reluă el cu o voce plină de dispreţ. Oferi un frumos exemplu de imoralitate, Kitty. În locul tău, n-aş îndrăzni să dau lecţii altora.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti în felul acesta?

Afară se auzi un zgomot de motor şi ei încremeniră, cu urechea la pândă.

— Ar fi mai bine să ieşim, zise Jake.

Cu un aer foarte demn, Kitty trecu prin faţa lui şi se trezi nas în nas cu Bob Creighton.

— Eram pe punctul să plec când mi-am amintit că eraţi aici.

Aerul lui complice o făcu pe Kitty să roşească.

— Vă mulţumesc că mi-aţi permis să vizitez casa, domnule Creighton, murmură ea cu răceală.

— Vă rog.

Fără să-l aştepte pe Jake care schimba câteva cuvinte cu Bob, Kitty se urcă în maşină. Când apăru şi el, nu se putu împiedica să nu-l întrebe:

— De ce zâmbea Bob aşa?

— Ieşirea ta de regină ofensată era amuzantă. Numai dacă n-a tras anumite concluzii privind prezenţa noastră în casă, nu ştiu.

— Nu vreau să se bârfească pe seama noastră.

— Ca să se bârfească, ar fi trebuit să se petreacă ceva între noi. Fără îndoială, nu este cazul.

Nu exista niciun echivoc în aceste cuvinte: Jake o respingea definitiv. Scurtul lor schimb de cuvinte referitor la Liz îl descuraja să continue încercarea lui de seducţie. Şi doar cu puţin timp înainte Kitty crezuse că şi el o iubea! Din fericire, nu se amăgise singură prea mult timp.

Restul drumului se desfăşură într-o tăcere apăsătoare şi Kitty oftă uşurată când Jake ajunse la Lower Ridge.

— În noaptea asta va ninge. S-ar putea ca mâine să te trezeşti blocată aici. Sper că eşti bine aprovizionată cu combustibil şi hrană.

— Sunt destul de mare ca să am singură grijă de mine, mulţumesc.

— Aş vrea să te cred, dar având în vedere felul cum ţi-ai dus viaţa până acum, mă îndoiesc.

Kitty trânti portiera şi intră în casă fără o privire în urmă, hotărâtă să-l elimine pe bărbatul acesta o dată pentru totdeauna din viaţa ei.

Luă două aspirine ca să-şi potolească durerea de cap, îşi pregăti un sandviş pe care nu avu curajul să-l termine. Se aşeză după aceea în faţa maşinii de scris. Ce scrisese în două săptămâni? Un capitol vrednic de milă. Era timpul să-şi vadă de treabă. Mai mult încă, serios.

Câteva ore mai târziu, Kitty contemplă satisfăcută teancul de file dactilografiate de pe biroul ei. Seara se dovedea rodnică.

Făcea o baie când sună telefonul. Udă, Kitty ieşi alergând din baie ca să ridice receptorul. Prea târziu! Cine sunase tocmai închisese.

Se întoarse furioasă la baie ca să se şteargă. Ce proastă! Convinsă că era vorba de Jake, fugise la telefon, uitând frumoasele ei hotărâri. Hotărât lucru, îşi începea foarte prost noua ei viaţă!

Luând radioul cu ea, tânăra femeie se urcă în pat. Reflectă mult timp şi în cele din urmă luă singura hotărâre care se impunea. Va pleca a doua zi, va vinde Lower Ridge,

Grange House, şi va rupe definitiv cu trecutul ei.

În ciuda faptului că Jake o părăsise, îl iubea la fel de mult. împotriva ei însăşi trebuia să lupte de acum înainte.

Pleoapele lui Kitty se închideau când un zgomot neobişnuit o scoase din somnolenţa ei. Neliniştită, închise radioul şi se pregăti să se ridice, când uşa se deschise cu putere. Kitty tresări, îngrozită. O cuprinse o panică iraţională până când îl recunoscu pe Jake în cadrul uşii.

— Am bătut, dar radioul cânta prea tare. Nu-ţi iei unele precauţii pentru siguranţa ta. Uşa de la intrare nu era încuiată.

— Am uitat, replică ea pe un ton recalcitrant.

Era trecut de miezul nopţii. Ce voia oare, pentru numele lui Dumnezeu?

Cu gulerul hainei de vânătoare ridicat, era mai seducător ca niciodată. Privirea lui se opri asupra mormanului impresionant de pături de lângă ea.

— S-ar spune că doamna este friguroasă?

Cât va dura oare farsa asta? Apărea în casa ei la o oră înaintată din noapte şi se comporta ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De cine credea că îşi bate joc?

— Aş putea să ştiu ce cauţi aici?

Kitty se voia dispreţuitoare. Nu reuşi decât să pară afectată.

Fără să răspundă, Jake scoase o sticlă de şampanie

pe care o ţinuse ascunsă sub haină şi o puse pe noptieră. Dintr-un buzunar, scoase două pahare lungi de cristal pe care i le dădu lui Kitty.

— Ce vrei să fac cu astea?! exclamă ea, uluită.

— Există evenimente care se sărbătoresc, nu?

— Evenimente?

— Vreau să fac dragoste cu tine, Kitty.

Înspăimântată, tânăra femeie îşi trase pătura până sub bărbie, cu o expresie îngrozită.

— Nu-i nevoie să faci pe tânăra speriată, Kitty. Nu îţi va folosi la nimic, oricum.

Capitolul 1

— Jake! Dacă este o glumă, este de prost gust!

Jake n-o ascultă, prea ocupat să lupte cu dopul sticlei de şampanie. Kitty îi urmări degetele lungi şi fine strânse în jurul sticlei şi simţi un val de tandreţe pentru el. Nu putea să rămână, era imposibil! Ce spera oare? Că era suficient să vină cu o sticlă de şampanie ca să-i cadă în braţe?

— De ce ai venit, Jake? Cred că…

— În cazul nostru, să gândeşti este periculos, să ştii. Vrei motive, Kitty? Aş putea să-ţi dau vreo zece, dar există unul singur care contează: trebuie să fiu aproape de tine, deoarece am nevoie de tine. Şi apoi, n-am încredere în ceea ce poate să-ţi treacă prin cap. Am avut impresia că ai

putea fugi din nou, ca acum opt ani…

Kitty păstră o tăcere prudentă. El nu se înşela, întrucât doar de câteva ore se hotărâse într-adevăr să plece, serios de data asta.

Jake îi întinse un pahar şi ea îl luă fără să se gândească, prea tulburată ca să refuze. Privirea cu care o fixa îi lua toată energia, o paraliza.

— De data asta n-am să te las s-o ştergi pe furiş, Kitty.

Cuvintele lui conţineau o ameninţare care o făcu să tremure. Simţi dintr-odată teamă în faţa privirii lui Jake, în faţa acestor ochi atât de pătrunzători care păreau să citească până în adâncul sufletului ei. Era dezarmată în faţa lui. Dacă măcar n-ar fi fost în pat, supravegheată la cea mai mică mişcare.

— Poate am putea să coborâm? sugeră ea. S-a făcut frig aici, ne-am simţi mai bine în salon ca să vorbim.

— Să vorbim? Am înţeles la Grange House că asta nu serveşte la nimic. De ce să evocăm opt ani pe care şi unul şi celălalt preferăm să-i uităm?

Jake îşi scoase haina şi apoi îşi ridică paharul într-un omagiu tăcut, înainte de a-l duce la buze. În prada unei totale nehotărâri, Kitty rămânea nemişcată. Nu reuşea nici măcar să-i trezească mânia; voia imposibilul, dorea să-l alunge şi în acelaşi timp să-l păstreze.

Când îşi udă buzele în pahar, bulele o înţepară. Cu o siguranţă calmă, Jake deplasă mormanul de pături apoi o cercetă pe Kitty, care nu se mişcase din patul ei.

— Acum că sunt aici, s-ar spune că nu ştii bine ce să faci, Kitty. Mă înşel?

Kitty încercă să râdă, dar râsul i se opri în gât. Se simţea slabă şi chinuită. Cu toate acestea, o senzaţie plăcută punea stăpânire pe ea, o senzaţie familiară care o îngrozi.

— Ai încercat să telefonezi mai devreme?

— Nu. Eram prea ocupat să străbat în lung şi-n lat regiunea în căutarea unei sticle de şampanie acceptabile. De altfel, nu ştiu de ce mi-am dat toată osteneala asta. Nu mai am chef să beau. Nu mai vreau să mă gândesc la ziua de mâine, nici la viitor, contează numai clipa prezentă.

O contemplă cu o privire arzând de dorinţă, atât de senzuală încât inima lui Kitty începu să bată nebuneşte. Într-o tresărire de voinţă, făcu o ultimă încercare să redevină stăpână pe ea.

— Ascultă, Jake. Poate că atitudinea mea era inconştient provocatoare, dar nu obişnuiesc să fac dragoste cu oricare bărbat numai pentru că nu-mi displace şi…

— Sper să fie aşa! O mică precizare totuşi: eu nu sunt oricare bărbat. Vreau să cred, cel puţin!

Jake se aşează pe marginea patului. Îi atinse cu blândeţe buzele, dându-i ceea ce privirea lui arzătoare îi promitea. Mângâierea aceasta o cufundă într-un univers de foc şi de scântei, un univers ameţitor.

— Jake!

Era oare o rugăminte, o chemare, un refuz? Cum să ştie?

Cu o surprinzătoare delicateţe, el îi încercui ceafa. De data aceasta, sărutul deveni stăruitor. O fericire extraordinară, o bucurie încântătoare puse stăpânire pe Kitty. îl chemă din tot sufletul, cu toată fiinţa ei. Vibrau amândoi de o emoţie intensă, îi mistuia o surescitare atât de puternică încât tremurau.

Mişcările lor se domoliră când se întinseră unul lângă altul. Aşteptau această clipă de prea mult timp ca s-o strice prin prea multă grabă. Se mângâiară încet, porniră la descoperirea corpurilor lor goale înainte de a se prăbuşi într-o lume a voluptăţii unde nu mai exista nimic altceva decât respiraţiile lor amestecate, puterea dorinţei lor. Pătimaşă, Kitty săvârşea gesturile dragostei. Îndrumaţi numai de forţa sentimentelor lor, ameţiţi, se abandonară beţiei simţurilor până la extazul final.

În camera mică reveni liniştea… Cuibăriţi unul lângă altul, Kitty şi Jake reluau încet contactul cu realitatea. Jake se odihnea în braţele tinerei femei, cu faţa îngropată în

părul ei. O dorinţă irezistibilă de a-l săruta de a-i mărturisi dragostea ei puse stăpânire pe Kitty. O reţinu, totuşi, o teamă inexplicabilă. Era încă prea devreme, iar ea era prea emoţionată. De aceea, va aştepta.

Jake se ridică într-un cot şi îi zâmbi cu tandreţe.

— Şi dacă am vorbi, Kitty?

Kitty întoarse capul, dar Jake nu-i dădu atenţie.

— Îmi amintesc noaptea aceea faimoasă de acum opt ani. Dorinţa m-a făcut să-mi pierd capul.

— Trebuie neapărat să evoci momentele acelea, Jake?

El îndepărtă câteva şuviţe de păr care ascundeau faţa lui Kitty. Dar în ochii ei strălucea o hotărâre fermă.

— N-ai decât să asculţi, este tot ce îţi cer.

— Nu vreau să te ascult!

— Trebuie, scumpa mea. Am trăit prea mult timp cu acea noapte pe conştiinţă. Dacă ai şti cât m-am detestat după aceea! Mă rodea neliniştea, mă blestemam. Noaptea, în timpul orelor lungi în care nu dormeam, mă copleşeam cu reproşuri. N-am încetat niciodată s-o fac, de altfel. Erai atât de tânără, atât de inocentă… Totuşi, spre uşurarea mea, cred că niciun bărbat n-ar fi putut rezista încurajărilor tale.

Kitty se refugie în tăcere, răvăşită de mărturisirea lui Jake. Îşi reproşa atât de mult comportarea încât se căsătorise cu Liz câteva zile mai târziu! Atunci de ce

vorbea de remuşcări? De ce minţea?

— Kitty, te rog, vorbeşte-mi! Simt că te îndepărtezi de mine, nu-mi place tăcerea ta, care mă condamnă. Reacţionează, pentru Dumnezeu! Pune-mi întrebări, acuză-mă!

Când se hotărî să răspundă, în vocea ei se amestecau dispreţul şi durerea.

— Faptul că tocmai am făcut dragoste nu îţi dă dreptul să…

— Să-ţi vorbesc astfel? Sau să mă simt oarecum legat de tine? De asta te temi, nu-i aşa?

O cuprindea din nou cercul infernal al îndoielii şi al suspiciunii; se înfruntau ca doi inamici, gata să se lupte. Cu diferenţa că, de data aceasta, Kitty era sigură că pierde. Pentru că îl iubea. Acolo unde el nu vedea decât o dorinţă de cucerire, ea îşi punea tot sufletul.

— Nu vreau să evoc trecutul. De câte ori trebuie să ţi-o repet, Jake?

— Maxwell aparţine oare trecutului, sau speri să reiei într-o zi legătura voastră?

Kitty sări din pat.

— Nu sunt proprietatea ta, Jake. Nu ai niciun drept asupra mea, iar viaţa mea cu Grant nu te priveşte!

Luându-şi cămaşa din zbor, ea coborî scara, în prada unei furii cumplite. Tremurând de frig, îşi strânse poalele

cămăşii.

Se chirci în faţa focului în care jarul mai pâlpâia încă. Da, spera ca el să plece. De ce o sâcâia în legătură cu Grant? I se dăruise din plin, în întregime. Această dăruire de sine nu spunea destul? Era oare gelos? Frumoasă treabă, n-avea ce spune! Nu putea să aibă încredere în ea? Trebuia să-i mărturisească neapărat că Grant era tatăl ei? Nu, de o mie de ori nu! Dacă trebuia s-o iubească, s-o facă fără condiţii, fără să fie nevoită să se explice sau să se justifice. Kitty îi aparţinea trup şi suflet de ani de zile, iar ea ce cerea în schimb? Puţină încredere, nimic mai mult.

— Momentele acestea pe care tocmai le-am trăit, schimbă totul pentru mine, Kitty. Consider că am dreptul să arunc o privire asupra relaţiilor tale cu Grant.

Surprinsă de această voce atât de apropiată de ea, Kitty tresări şi se ridică în picioare. Nu-l auzise coborând. Îmbrăcat doar în blugi, cu picioarele goale, semăna cu un demon seducător în lumina slabă a lunii.

Kitty făcu un pas înapoi, dar Jack o prinse de mijloc, o ridică şi o aşeză pe masă. Mâinile lui tremurânde dovedeau o mânie înăbuşită.

— Sunt cu siguranţă demodat, dar am nevoie să ştiu. Ai rupt-o într-adevăr cu Maxwell sau despărţirea voastră nu este decât temporară?

— Lasă-mă să cobor!

— Răspunsul tău mai întâi!

— Nu.

— Nu? Fii mai clară, pentru Dumnezeu! Ce înseamnă acest nu? Refuzi să-mi răspunzi sau vrei să-mi spui că ai rupt-o cu Maxwell?

— Nu am nicio veste de la el.

Se preda în faţa lui, incapabilă să-i înfrunte furia.

— Asta-i tot ce voiam să ştiu. De ce să te enervezi aşa pentru o simplă întrebare?

Jake îi acoperea ceafa, gâtul, faţa cu o mulţime de sărutări de o nesfârşită dulceaţă. Descumpănită de această trecere bruscă de la mânie la pasiune, Kitty îşi răsturnă capul pe spate, gata să capituleze. Jake puse stăpânise pe gura ei într-un sărut care nu lăsa nicio îndoială privind dorinţa ce-l exalta din nou. Cum să nu se topească, cum să nu cedeze acestui nou delir al simţurilor?

Jake o duse pe sus până în dormitor, murmurându-i la ureche cuvinte nebune, cuvinte care le aţâţau dorinţa. Rătăcită, Kitty se strânse în el, oferindu-i-se cu ardoarea unei femei îndrăgostite, conştientă de puterea ei de seducţie. Din mângâiere în mângâiere, se descoperiră din nou cu o uimire reînnoită. Uniţi într-un ritm magic, atinseră împreună culmea plăcerii.

La apariţia zorilor, Jake dormea adânc, ghemuit lângă Kitty care îl privea cu emoţie. Nu voia să piardă niciun

minut din această noapte, dorea să-l păstreze întipărit pentru totdeauna în memoria ei. Se iubiseră cu un fel de frenezie, încă şi încă, duşi de fiecare dată mereu mai sus, mereu mai departe pe culmile dorinţei.

Câte femei cunoscuseră oare aceeaşi fericire în braţele lui Jake? Tânăra femeie se sili să alunge neliniştea pe care i-o provoca această idee, dar gânduri sâcâitoare se strecurau insidios în mintea ei.

Nu spusese că ţinea la libertatea lui, că nu-i păsa de viitor, ci numai clipa prezentă conta? Ce însemnătate să atribuie acestor cuvinte? Să-şi creeze obligaţii nu făcea parte din planurile lui Jake. Făcând dragoste cu ea, vrusese să-şi satisfacă plăcerea fără să se gândească la viitor. Cât timp va dura oare legătura lor? O noapte? Două?

Kitty coborî din pat cu nesfârşite precauţii şi ieşi din cameră în vârful picioarelor. Euforia ei fusese de scurtă durată, realitatea reintra în drepturile ei. Iubea fără speranţă un bărbat care nu dorea s-o primească în viaţa lui.

Îi reveni în memorie hotărârea pe care o luase în ajun. Noaptea aceasta nu schimba nimic, va pleca. Jake avea asupra ei o influenţă căreia îi ceda fără să se lupte. Era preferabil s-o rupă cu el înainte de a suferi prea mult.

Kitty făcu o baie lungă şi se destinse puţin. Ieşind din baie, i se păru că aude telefonul sunând şi plecă urechea.

Nimic. Imaginaţia îi jucase fără îndoială o festă. O dată îmbrăcată, ieşi pe palier şi se apropie pe nesimţite de dormitor ca să nu-l trezească pe Jake. Atâta timp cât dormea, nu trebuia să-l înfrunte.

Aruncând o privire prin uşa întredeschisă, Kitty îl văzu pe Jake din spate. Îşi încheia cureaua pantalonilor. Muşchii fini îi jucau pe spate. Când se întoarse să-şi ia cămaşa, o zări în pragul uşii.

— Pleci deja? întrebă ea. Nu vrei să-ţi iei micul dejun?

Îi răspunse tăcerea, o tăcere teribilă. O atmosferă furtunoasă invada încăperea.

— M-ai minţit! îi aruncă el cu o voce clocotind de mânie.

— Poftim?

— Când i-ai telefonat lui Maxwell că eşti aici?

Kitty făcu eforturi ca să înţeleagă.

— Mă-xwell? Dar eu n-am… Dumnezeule! Telefonul! A sunat Grant şi tu ai răspuns, nu-i aşa?

— N-ai rupt-o cu el, încerci să reiei legătura cu el, de ce aceste minciuni?

— Ce ţi-a spus?

— Mă întreb cum pot ziarele să-l descrie drept un seducător amabil. A fost detestabil. Cu ce drept îşi atribuie drepturi asupra ta, de vreme ce nu i se mai pot număra

amantele?

— Da, în fine, tu ce i-ai spus?

— Voia să ştie ce căutam aici la această oră matinală şi eu nu i-am ascuns nimic. Asta nu i-a făcut plăcere. Când am închis telefonul, tuna şi fulgera. Mă îndoiesc că îţi va ierta vreodată această trădare. Se simte umilit.

— Trebuie să fi ghicit că am rămas aici, dar eu n-am telefonat niciodată să-l caut. Fără îndoială, el a fost acela care a telefonat aseară.

— Biată Kitty!

— Destul cu sarcasmele! Ţi-am spus adevărul.

— Dacă descopăr vreodată că m-ai minţit…

Se opri în mijlocul frazei, o privi, apoi continuă făcând vizibil un mare efort.

— Iartă-mă… Poate că mă înşel.

Kitty păstră o tăcere glacială.

— În sfârşit, Kitty! Închipuie-ţi ce am simţit ridicând telefonul!

Fără să răspundă, Kitty coborî la bucătărie ca să pregătească micul dejun. Şi tatăl ei? Oare cum va reacţiona? Cei doi bărbaţi se detestau fără să se cunoască măcar. Tânăra femeie oftă adânc. Ar fi trebuit să-i telefoneze de mult lui Grant, dar el o rănise şi Kitty ieşea greu din cochilia ei când cineva o făcea să sufere.

Când Jake i se alătură, ea punea lemne pe foc. În

pofida expresiei lor îmblânzite, trăsăturile ei păstrau încă semne de mânie.

— Iartă-mă că m-am înfuriat, dar Maxwell era ultima persoană pe care doream s-o aud în dimineaţa asta.

— Vrei cafea? întrebă Kitty.

— Cafea? Dacă ai şti cât îmi pasă mie de cafeaua ta, în clipa asta! De fiecare dată când încerc să mă lămuresc, tu schimbi vorba sau refuzi să mă asculţi! Mă crezi sau nu, aseară n-am venit doar ca să petrec o noapte cu tine.

Se descurca o dată mai mult ca s-o pună într-o situaţie proastă şi să întoarcă situaţia în avantajul lui.

— Ah?

— Nu. Nu vreau o legătură, ţi-am mai spus-o.

Unde voia să ajungă? Kitty îi aruncă o privire întrebătoare.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine, Kitty.

Timp de o secundă, crezu că-i făcea o farsă, o farsă îngrozitoare.

— Vorbesc serios. Nu râde de mine, Kitty. N-aş putea suporta.

Într-adevăr. Jake nu părea în largul lui. Descumpănită, Kitty se strădui să-i descifreze privirea. Părea vulnerabil, neliniştit chiar, gata să se lupte în caz de refuz, hotărât să obţină câştig de cauză. Era nevoie de mult efort ca să învingi un Tarrant. Jake semăna cu o

stâncă; orgoliul şi îndărătnicia care-l însufleţeau îl făceau de neclintit. Cu o voce care tremura, Kitty murmură:

— Vrei să te căsătoreşti cu mine… pentru că mă iubeşti?

Jake nu răspunse direct la întrebarea ei.

— Vreau să ne căsătorim pentru că refuz legăturile care nu duc nicăieri. Să te legi prin căsătorie schimbă perspectivele. Vreau să fii lângă mine când mă trezesc dimineaţa din somn, am nevoie să trăiesc cu tine, pur şi simplu. Nu mă interesează legătura ta cu Maxwell; pentru mine, ea aparţine trecutului. Putem fi fericiţi împreună, Kitty, sunt sigur.

— După o singură noapte?

— Te-am dorit întotdeauna, Kitty. Nicio femeie nu m-a tulburat cum o faci tu. Timp de opt ani, amintirea ta m-a obsedat şi, după noaptea pe care tocmai am petrecut-o împreună, cred că te voi visa până la sfârşitul zilelor mele, dar într-o căsnicie nu numai legătura fizică este importantă.

Se întrerupse ca s-o cerceteze insistent. Ochii lui străluceau de un foc sumbru.

— Ţin să te previn că vreau în continuare să cumpăr Lower Ridge. Şi îţi voi plăti preţul pe care-l vei dori, chiar dacă suntem căsătoriţi.

— Jake, asta nu…

— Kitty, aş vrea de asemenea să ştii că moştenirea lui Liz este la bancă. Tina va intra în posesia ei când va ajunge la majorat. Cât a trăit Liz, nu m-am atins niciodată de un bănuţ din averea ei.

Jake nu cunoştea situaţia ei financiară reală. Ce va spune oare dacă va afla că şi ea era bogată? Cererea lui în căsătorie ar mai rămâne valabilă? După experienţa lui dezastruoasă cu Liz, toate temerile erau posibile…

— De ce ţii la această căsătorie, Jake? Tu nu mă iubeşti.

— Ai fi spus da dacă ţi-aş fi făcut o declaraţie înflăcărată?

— Nu.

— De ce?

— M-aş fi îndoit de sinceritatea ta. Ieşeai cu Paula doar cu câteva zile în urmă. Numai dacă n-ai uitat de ea…

— Paula? N-a fost niciodată decât o prietenă. Sper că n-ai să-mi reproşezi ce s-a întâmplat în noaptea asta. Erai dornică, foarte dornică chiar.

Kitty se duse la fereastră, de teamă ca el să nu-i vadă roşeaţa care-i colora obrajii.

— Asta nu înseamnă că accept să mă căsătoresc cu tine.

— Asta înseamnă mult mai mult decât vrei să recunoşti. De ce ai cedat dorinţei tale, Kitty? Şi de ce

roşeşti? Nenumăraţii tăi amanţi nu sunt oare decât o legendă? În fine, cu excepţia lui Maxwell, bineînţeles. Acesta este real!

— Lasă-mă în pace cu întrebările tale!

Tânăra femeie se temea ca, vrând s-o hărţuiască, să nu sesizeze adevărul. Jake o prinse de umeri şi o obligă să se întoarcă. Simpla apăsare a acestor degete, apropierea lui, ochii lui negri fixaţi asupra ei au fost de-ajuns ca s-o facă să-şi piardă cumpătul. Ce putere avea oare bărbatul acesta ca s-o facă să se topească îndată ce o atingea?

— Nu vreau să te grăbesc, Kitty, dar prefer să punem lucrurile la punct chiar de la început. Trebuie analizată atent problema carierei tale. M-ar mira să găseşti de lucru în Anglia.

Kitty îşi stăpâni un zâmbet. Era limpede că Jake nu ştia că studiourile de televiziune şi de cinema îi trimiteau o avalanşă de propuneri.

— Nu doresc o căsătorie în care să ne întâlnim între două plecări sau între două avioane. N-am avea nicio şansă.

Vorbea ca şi cum ea accepta… De ce oare căsătoria aceasta era atât de importantă pentru el?

Copleşită de emoţie, Kitty îşi plecă fruntea. Dacă o iubea fără să vrea s-o mărturisească? Era tentată să spună da. Oare nu asta dorea cu toată fiinţa ei?

Kitty şovăia, hărţuită între inima şi raţiunea ei. Câştig de cauză avu raţiunea. Trecutul, acest trecut care o obseda, atârna prea greu în balanţă. Nu se punea problema să cadă în cursă a doua oară.

— Îmi place meseria mea, Jake, şi nu vreau să renunţ la ea.

— Putem găsi un compromis. Există cu siguranţă angajamente pe timp redus.

— Meseria de actor te obligă să i te dedici sută la sută.

— Şi planurile tale de a scrie?

— Pot da greş. Am nevoie să practic o meserie… Oh, la ce bun discuţia asta, Jake? Ne pierdem timpul. Nu suntem de acord în nicio privinţă.

Chinuită de ideea de a renunţa la ceea ce visa, Kitty nu putea sta locului şi începu să măsoare camera în lung şi-n lat. Jake o prinse pe neaşteptate în braţe şi puse stăpânire pe buzele ei cu un fel de frenezie. Timpul rezistenţei trecuse. Cu o mână nerăbdătoare, căută contactul cu pielea lui netedă şi caldă, fremătând de plăcere cu anticipaţie. Nu mai exista decât plăcuta robusteţe a corpului lui lipit de al ei, certitudinea absolută că unviversul ei se reducea la această îmbrăţişare efemeră, dar foarte intensă. Locul, timpul, motivele pentru care încerca să-l refuze dispărură într-o ceaţă de

voluptate.

* * *

Mult timp după aceea, Kitty se trezi dintr-un somn fără vise. Se ridică în şezut, cu capul greu, străbătut de zvâcnete dureroase. Simţi o ameţeală. Clănţănind din dinţi, se ridică din pat ca să pună radiatorul în priză. O ceaşcă de ceai i-ar face foarte bine.

Cât era oare ceasul? Cinci! După-amiaza era pe sfârşite. Îşi amintea vag plecarea lui Jake. El o culcase la loc.

Simţi pe frunte picături de transpiraţie şi îşi dădu seama că făcuse gripă. Nimic uimitor, toată lumea din jurul ei cădea victimă epidemiei. Coborî scara clătinându-se.

Îi atrase atenţia un zgomot uşor, dar regulat. Telefonul era deschis. Jake, fără îndoială, ca s-o lase să doarmă… În douăzeci şi patru de ore, îi tulbura din nou viaţa. Doamne, cât îl iubea! Felul în care i se dăruise trebuie să-l fi convins. Jake era de acum înainte sigur că se va căsători cu el. Se întrebă din nou ce motive îl determinau să-i propună căsătoria. Era oare posibil ca telefonul lui Grant să-l fi îndemnat s-o facă? Şi apoi, o dată căsătoriţi, Kitty îi va aparţine…

Kitty tresări auzind soneria telefonului. Ridică receptorul oftând.

— Domnişoara Coloan? Un apel de la domnul

Maxwell.

Kitty recunoscu vocea lui Becky, secretara atât de stilată a lui Grant.

— Kitty? Aştept o explicaţie! tună o voce furioasă la celălalt capăt al firului. Blestematul acela de Tarrant continuă să facă prostii.

Îşi duse mâna la fruntea fierbinte. Febra creştea. Să-l înfrunte pe Grant în starea asta i se păru peste puterile ei.

— Jake este văduv, Grant.

— Şi ce-i cu asta? Crezi că asta mă linişteşte? Ştiam bine că te vei întoarce în satul acela nenorocit! N-a fost totuşi o greşeală că am încercat să te reţin. Ce te-a apucat? De ce faci întotdeauna numai după capul tău?

Mai bine să-i spună adevărul pe loc.

— Îl iubesc. Iată de ce m-am întors în satul acesta nenorocit, cum spui tu.

— Îl iubeşti!

Kitty îşi imagină fără greutate expresia dezolată a tatălui ei.

— Da, îl iubesc. Din tot sufletul. Prin urmare, scuteşte-mă de discursurile tale, te rog. Nu vei reuşi să mă faci să-mi schimb părerea.

— Am fost totdeauna deschis cu tine, micuţa mea, n-o să mă schimb tocmai azi! Te porţi ca ultima dintre toante. Cum poate cineva să aibă memoria atât de scurtă?

Bărbatul acesta nu are niciun scrupul, aleargă după milioanele tale. Cum poţi să te laşi înşelată? Sincer, asta mă depăşeşte!

— Taci, te rog!

— Îmi pare rău că spusele mele te deranjează, dar datoria mea este să te previn. Ce are oare atât de deosebit, pentru Dumnezeu? Toţi bărbaţii sunt la picioarele tale şi tu îl alegi pe acesta! Nu te înţeleg!

— Nu m-ai înţeles niciodată.

— Poate, dar acum îţi pierzi capul. Revino-ţi în fire, Kitty, fugi cât mai este încă timp, sari în primul avion. Te aştept când vrei tu pe Coasta de Azur. Tocmai m-a sunat impresarul tău, are o propunere pentru…

— Nu pot să plec.

— Cum asta, nu poţi? Sunt sigur că poţi, dacă vrei. Aici, vei fi în paradis ca să scrii. De fapt, unde ai ajuns cu capodopera ta?

Kitty îi explică liniile mari ale romanului ei; Grant abia o lăsă să înceapă şi o întrerupse ca să-i vorbească despre rolul lui într-un nou film.

Zece minute mai târziu, se prăbuşea pe canapea, epuizată. Niciodată nu se simţise mai singură, mai vrednică de milă. „Blestemată slăbiciune!” se gândi ea.

Exista oare vreo şansă, una singură, pentru ca o căsătorie cu Jake să reuşească?

El n-o iubea. O căsătorie fără dragoste, ar ucide-o încetul cu încetul. Era preferabil s-o rupă acum cu el.

Jake trebuia să se ducă în York să-şi vadă mama şi să lucreze după aceea la birou. Nu va veni cu siguranţă la Lower Ridge. Putea prin urmare să aştepte până a doua zi ca să plece. În seara asta, între durerea de cap şi febra ei, nu se simţea în stare să pornească la drum. Numai dacă va reuşi să-şi facă bagajele şi să le ducă la maşină.

Învingându-şi slăbiciunea, tânăra femeie reuşi să se ridice de pe canapea. Îşi aranjă manuscrisul într-un dosar şi-l duse la maşină împreună cu maşina de scris.

Epuizată de acest drum dus-întors, îşi acordă un minut pe canapea ca să respire. În curând, va avea destulă putere ca să-şi facă valizele. Mâine, după o noapte de somn bun, se va simţi mai bine. Minutul de odihnă trecu, se prelungi, pleoapele i se închiseră…

Kitty se trezi în întuneric. Respira cu greutate. O durea gâtul, ca şi cum o tăiau mii de cuţite. Agăţându-se de rezemătoarea pentru coate a canapelei, încercă să se ridice. În zadar. O forţă implacabilă o ţinea culcată. Mişcările ei dezordonate o făcură să se rostogolească la podea. O cuprinse o senzaţie îngrozitoare, care îi apăsa pieptul. Se sufoca, se sufoca…

Un zgomot de sticlă spartă, mâini puternice care o ridicau, capul care îi cădea pe spate… a fost tot ce

înregistră înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Capitolul 8

Cineva urla în urechile lui Kitty, o scutura fără menajamente. O gâtuia o tuse spasmodică. Plămânii o ardeau şi respira cu greutate. Nişte braţe o încercuiră, braţe puternice, musculoase, care-i dădeau siguranţă. Tânăra femeie îl recunoscu pe Jake din instinct şi se strânse lângă el. Întredeschise pleoapele pentru o secundă asupra unei viziuni de infern. În jurul ei nu erau decât flăcări şi sclipiri roşiatice. Zgomote asurzitoare umpleau aerul cu un vacarm infernal. Nenumărate scântei zburau pe cerul ca cerneala. În locul casei se înălţa un rug înspăimântător.

Agăţată de Jake ca de un colac de salvare, Kitty inspiră adânc aerul rece, în ciuda gâtului ei dureros. Jake tremura. De furie? De bucurie? Continua să strige când cineva o înfăşură într-o pătură.

Stând bine la cald într-un culcuş moale, plutea în mijlocul unui câmp de maci şi de albăstrele. Un soare fierbinte îi încălzea membrele amorţite. Ghicea prezenţa lui Jake, foarte aproape, fără să-l vadă. Un ecou de voci îndepărtate ajungea până la ea, fără s-o tulbure.

— Da, murmură ea într-o stare pe jumătate inconştientă. Am spus da…

* * *

Kitty deschise ochii spre o încăpere în culori liniştitoare. Aşezat foarte aproape de ea, Jake discuta cu o femeie îmbrăcată în alb, care îl soma să se arate rezonabil. Rezonabil? De ce? Şi de ce faţa lui era acoperită de funingine? Ochii ei se închiseră peste această viziune stranie. Zâmbitoare, Kitty îşi regăsi paradisul şi se scufundă într-un somn fericit.

* * *

— Cum te simţi?

O examina o faţă mică şi îngrijorată. Tina? Scoţând un geamăt, Kitty întoarse capul şi făcu o grimasă. Tâmplele îi zvâcneau, iar gâtul o durea îngrozitor.

— Este adevărat că vei locui la noi pentru totdeauna? întrebă Tina fără să-şi ascundă înflăcărarea.

— Las-o pe Kitty să se odihnească.

Jake îşi luă fiica în braţe şi îi dădu un sărut înainte s-o lase jos.

— Du-te şi roag-o pe Jessie să-ţi dea gustarea de după-amiază.

— Unde sunt? întrebă Kitty cu o voce răguşită.

— La Torbeck. Este cinci după-amiază. Dormi de când ai fost salvată din incendiu.

În afara câtorva frânturi pe care nu reuşea să le lege între ele, Kitty nu-şi amintea nimic.

— Vrei să spui că Lower Ridge a ars realmente? N-a

fost un vis?

— Numai dacă numeroase persoane din sat nu suferă de halucinaţie colectivă, acesta este strictul adevăr. Pompierii au sosit prea târziu. N-a rămas nimic. Îţi dai seama de norocul tău? Ai scăpat în ultima clipă.

Jake o privea de la picioarele patului.

— Eu… Ultimul lucru de care îmi amintesc este că mă aşezasem pe canapea şi…

Vocea i se frânse.

— Nu face eforturi prea mari, ai gripă, îi explică Jake. Focul a pornit din camera ta. Din fericire, tu nu erai acolo.

— A fost cu siguranţă radiatorul, murmură ea cu o voce vrednică de milă.

— Bănuiesc. Bunica ta ştia că este defect, de aceea îl pusese la deşeuri. Când mă gândesc că în câteva minute puteai să mori în incendiu!

Stăpânindu-şi cu greu emoţia, Jake vorbea cu o voce gâtuită.

— N-ai putea să schimbi refrenul? Este mai curând demoralizant.

— Vreau să înţelegi că imprudenţa ta a fost cât pe ce să te coste viaţa.

— Nu eram în starea mea normală… Am uitat că radiatorul era defect.

— Există uitări mortale.

— Oh, Jake! Tu m-ai salvat, asta este cel mai important. Când mă gândesc că ţi-ai riscat viaţa…

— N-am niciun merit, mormăi el. Nici măcar nu-mi amintesc cum am ieşit din maşină, nici cum am intrat în casă. Singurul lucru de care-mi amintesc a fost că am crezut că voi găsi un cadavru.

— Totuşi, ţipai.

— Poate că te va surprinde, dar perspectiva unei vieţi fără tine nu mă încânta. Numai când am înţeles că erai vie am urlat. Mi-a fost foarte frică… Eram furios, nu mai puteam să-mi stăpânesc mânia. Şi apoi ai început să dârdâi de febră…

— Doamne Dumnezeule, ce coşmar! Totul a fost din vina mea, îmi pare rău, murmură Kitty.

— Mie nu. Te am în sfârşit sub acoperişul meu.

Aşezându-se pe marginea patului, Jake o luă în braţe cu tandreţe. Tulburată să-l simtă atât de viu lângă ea, Kitty se cuibări la pieptul lui, cu capul ascuns în scobitura umărului lui, regăsind cu desfătare parfumul discret al apei lui de toaletă, miros familiar care o învălui într-o tihnă dulce.

Dacă n-ar fi găsit-o jos, ar fi urcat la etaj, cu riscul de a arde de viu. Dar dacă era gata să-şi rişte viaţa pentru ea, de ce o respinsese odinioară? în zadar se străduia Kitty să pară de acord cu cele două fapte, se lovea de o logică

imposibilă. Putea la fel de bine să încerce să obţină cvadratura cercului. Exista oare un fapt pe care nu-l ştia şi care explica această respingere? Ce voia oare să-i mărturisească la Grange House, atunci când refuzase să-l asculte?

— De ce este atât de important să fiu în casa ta?

— Este insidpensabil pentru un soţ şi o soţie.

— Poftim?

— Ai acceptat să te căsătoreşti cu mine.

— Glumeşti!

— Câtuşi de puţin. Ştiam că vei accepta.

Când? îi reveni în memorie amintirea vagă a unor cuvinte bâiguite în timpul cât nu fusese foarte conştientă.

— Doar n-o să retractezi cele spuse! Toate actele sunt pregătite.

— Deja! şopti ea, uluită.

— Cu cât va fi mai curând, cu atât mai bine. Acum, întinde-te la loc, doctorul a ordonat repaus complet.

Jake bătu pernele şi o aşeză confortabil.

— Acum, spune-mi ce căuta maşina ta de scris în automobil.

— De unde vrei să ştiu? Nu-mi mai amintesc nici acţiunile şi gesturile mele de aseară.

Fără niciun motiv, lacrimi începură să se rostogolească pe obrajii ei.

— Mă simţeam atât de rău, atât de rău, murmură ea printre două suspine.

— Din punctul meu de vedere, n-ai fost niciodată atât de perfectă. Îmi zâmbeai fără încetare. Era foarte agreabil, să ştii. Are puţină importanţă dacă trebuie să faci patruzeci de grade ca să reuşeşti aşa ceva, eu nu fac mofturi în asemenea cazuri.

Jake îi masa ceafa cu blândeţe, murmurându-i în acelaşi timp cuvinte alinătoare. Bulversată de vestea căsătoriei lor, Kitty nu-l asculta decât pe jumătate.

Acceptase într-adevăr să se căsătorească? Pe câmpul ei de maci şi albăstrele, nicio umbră nu reuşea să-i întunece fericirea, nimic şi nimeni nu reuşea să-i distrugă visele. Visele ei… Nu jinduia decât după unul singur, acelaşi de ani de zile: să-şi ducă viaţa alături de Jake. Fără el, viaţa îşi pierdea orice sens, existenţa semăna cu o deşertăciune, tristă şi goală. Îi lăsa vreo alegere această perspectivă îngrozitoare?

— Doctorul Cates te-a examinat aseară, spunea Jake. Slavă Domnului, n-a considerat necesar să te trimită la spital! Altfel am fi avut parte de ziarişti.

— Nu-ţi face iluzii, vestea se va răspândi cu iuţeala fulgerului.

— Nu este sigur, John, soţul lui Merrill, a sosit la Lower Ridge îndată ce l-am anunţat. El a avut timp să ducă

maşina ta la Torbeck înainte de sosirea poliţiei. Cum Fordul constituia singura dovadă a şederii tale în casă, nimeni nu putea ghici că locuiai încă acolo. În ochii poliţiştilor, casa nu era ocupată.

— Atunci, ce au crezut? Că am plecat lăsând un foc aprins?

— Nu ştiu. Orice s-ar spune, o dată examinată ipoteza unui incendiu provocat de o mână criminală, ei n-au extins ancheta, asta-i cel mai important. În ceea ce mă priveşte, sunt încântat că am scăpat de presă. N-aveam niciun chef să am o droaie de ziarişti pe urmele mele, miercuri la bsierică.

Kitty făcu ochii mari de uimire.

— Miercuri! Dar asta-i peste trei zile!

— Ai ceva mai bun de făcut în ziua aceea?

— Fii serios, Jake! Am înţeles că nu voiai să aştepţi, dar…

— Eu m-am luptat să obţin o autorizaţie specială, iar tu îmi spui că e prea curând. Ceremonia este prevăzută pentru ora unsprezece, în biserica satului.

— Atât de repede… Trebuie să mă obişnuiesc cu ideea.

— Suntem de acord, nu ne distrăm, ce trebuie mai mult? Numai dacă nu te-ai răzgândit, bineînţeles.

În vocea lui se simţea o nelinişte atât de profundă

încât Kitty îşi ridică ochii spre el. Privirea lui o cuprinse imediat, atât de senzuală încât o străbătu un fior de plăcere. Jake putea foarte bine să discute despre căsătoria lor ca şi cum ar trata o afacere, dar nu era nimic nepăsător în aceşti ochi negri şi arzători.

— Ar trebui să mă ridic, murmură ea.

Asociind cuvântul cu gestul, Kitty se ridică. O senzaţie teribilă de ameţeală o obligă să cadă la loc pe perne.

— Astăzi este interzis să te ridici din pat. După spusele doctorului, eşti încă în stare de şoc, şi nu te vei restabili la fel de repede ca Tina.

Prea slabă ca să riposteze, Kitty se înclină în faţa argumentelor lui Jake.

Jessie o obligă după aceea să bea o cană mare de ceai şi trebuie să fi adormit deoarece se trezi transpirată toată, în plin coşmar. Se făcuse noapte.

— Kitty?

O rază de lumină se strecura prin uşa întredeschisă. În cadrul ei se detaşa silueta lui Jake. Din doi paşi mari ajunse la ea şi o luă în braţe. Prezenţa lui o linişti imediat.

— Eu… am avut un vis.

— Mi-am dat seama. Urlai ca din gură de şarpe. Vrei să-ţi aduc un pahar cu apă?

— Nu.

— Te vei simţi mai bine mâine dimineaţă.

Kitty îşi trecu braţele în jurul gâtului lui Jake şi îşi puse capul la pieptul lui.

— Mă simt deja mult mai bine.

A doua zi, Jake o trezi pe Kitty aducându-i micul dejun pe o tavă. Era deja îmbrăcat. Cu un gest rapid, aranjă la locul ei perna de lângă Kitty. Ca şi cum voia să şteargă orice urmă a prezenţei lui acolo pe timpul nopţii.

— Jessie nu este o femeie eliberată de prejudecăţi, spuse el zâmbind. Nu vreau s-o scandalizez inutil.

— Noi n-am…

— Nimic n-o dovedeşte, draga mea. Merrill va veni să-ţi facă o vizită, sper că nu te supără.

— Dimpotrivă. Aceasta este una din cămăşile ei de noapte? întrebă Kitty examinând încântătoarea cămaşă de noapte din borangic pe care o purta.

— Nu, este a mamei.

— Ea ştie? întrebă Kitty, îngrijorată.

— Cine? Merrill?

— Nu, mama ta.

— Crezi că am nevoie de permisiunea ei? Oricum, i-am anunţat vestea, în York.

— Trebuie să fie furioasă.

— Nu mi-a împărtăşit sentimentele ei. Nu-ţi face griji, Kitty. Mama nu va locui cu noi.

— Este un mijloc ocolit de a-mi spune că nu mă va accepta niciodată în familie?

— Încerc doar să te fac să înţelegi că nu-mi pasă de părerea ei nici cât negru sub unghie.

— Nu vreau să dau naştere la neînţelegeri între voi.

Jake se îndreptă spre uşă cu paşi repezi, ca şi cum fugea de ceva.

— Trebuie să plec.

De ce nu-i lua în seamă remarca? Kitty cunoştea ataşamentul doamnei Tarrant faţă de fiul ei. Căsătoria aceasta grăbită, fără să vorbească de alegerea lui, n-o să-i placă deloc, era sigură, Kitty ghici fără greutate că viitoarea ei soacră nutrea şi acum tot atât de puţină simpatie faţă de ea. Dar schimbarea completă de atitudine a lui Jake faţă de mama lui o uluia. Pe vremuri, părerea ei conta mult pentru el. De ce acum acest dispreţ?

Kitty puse schimbarea aceasta pe seama maturităţii. Cu trecea anilor, Jake îşi afirmase personalitatea, devenind mai puţin sensibil la sentimentele mamei lui.

Se ridică din pat şi se duse cu paşi nesiguri la baie. După un timp îşi peria părul în faţa măsuţei de toaletă, când o tânără femeie blondă cu trăsături fine intră în camera ei.

— Eu credeam că te găsesc în pat!

— Merrill!

Un zâmbet larg lumină faţa lui Kitty. Merrill avea o figură radioasă. Formele ei rotunjite erau dovada unei sarcini avansate care părea s-o umple de bucurie.

— Ştiu, ştiu, m-am schimbat. Ai lăsat în urma ta o fetiţă şi regăseşti o femeie. În fine, am vorbit destul despre mine. Eşti palidă ca o moartă. Cum te simţi?

— Nu foarte vitează, mărturisi Kitty întinzându-se în pat. Mă simt epuizată doar după un duş.

Merrill se aşează pe marginea patului.

— Ar trebui să te arăţi rezonabilă, ca să fii în formă la căsătorie.

— Ce părere ai despre această hotărâre? întrevă Kitty cu nelinişte.

— Este minunat, extraordinar, fantastic!

La acest entuziasm contagios, faţa lui Kitty se lumină.

— Nu pari surprinsă.

— Nu, într-adevăr. Pentru că acum opt ani, credeam deja că vă veţi căsători.

Conştientă că făcuse o gafă, Merrill se opri.

— Ar trebui să mă gândesc bine înainte de a vorbi! Sunt atât de fericită pentru voi! Când mă gândesc la schimbările survenite în opt ani de zile, pare de necrezut că vă căsătoriţi în sfârşit. Tu ai găsit celebritatea şi norocul, în timp ce noi treceam prin atâtea încercări.

Există cu siguranţă o morală în toate astea.

— Doar încercările sorţii, nimic altceva.

— Nu tocmai o încercare a sorţii, Jake ar fi putut păstra Grange House şi n-ar face acum pe fermierul luptându-se totodată cu programul cabinetului veterinar, dacă n-ar fi vrut să ne ia sub aripa lui. Are un simţ acut al răspunderii. A devenit, fără să-şi dea seama, opusul tatălui nostru. Când mă gândesc că pe vremea aceea noi găseam toate astea normale!

Puţin jenată de aceste dezvăluiri, Kitty schimbă vorba.

— Lucrezi?

— În momentul acesta, nu, dar am lucrat pentru tatăl lui John.

Merrill o cercetă pe Kitty apoi exclamă, sărind de la una la alta:

— Cum faci să rămâi atât de liniştită? Te căsătoreşti peste două zile şi nici măcar nu ştii cu ce rochie o să te îmbraci. Îţi reamintesc că toate lucrurile tale au ars.

— Cea mai mare parte a hainelor mele sunt la Londra. Este de-ajuns să telefonez menajerei ca să-mi fie trimise.

— Dar va dura zile întregi.

— Nu, dacă sun acum.

— Şi dacă ai îmbrăca aceeaşi rochie ca Jane? Este

rochia de mireasă a bunicii. O minunăţie! mai mult, în perfectă stare.

— O rochie de mireasă tradiţională? Nu cred că Jake…

— Oh, ba da. Mi-a cerut chiar să-ţi sugerez cu abilitate ideea, dar nu sunt în stare, după cum vezi calc în strâchini.

Kitty avea impresia că visează. Merrill îi transmitea entuziasmul ei. La naiba cu Grant şi Sophie Tarrant! Niciun gând sumbru nu-i va întuneca bucuria. Nu voia să se gândească decât la căsătorie.

Imediat după ce Merrill ieşi din cameră, Kitty îi telefonă doamnei Stuart, menajera care se ocupa de casa de la Londra a lui Grant, ca să i se trimită hainele. Jessie dădu apoi buzna în cameră cu o pereche de pantaloni şi un pulover de lână.

— Asta-i tot ce am găsit în dulapurile Janei. Sper să-ţi vină bine, dar nu te sfătuiesc să te ridici din pat înainte de prânz, altfel ai s-o păţeşti!

Rămasă singură, Kitty îi telefonă directorului de la Colwell Holdings, domnul Baker. Peste măsură de surprins să primească un apel personal de la ea, păru neliniştit. Şi mai intimidată decât el, Kitty îşi luă inima-n dinţi şi-i spuse că voia să restaureze fără întârziere Grange House.

— Va fi foarte costisitor, domnişoară Coloan. Nu ştiu

dacă veniturile domeniului vor fi suficiente ca să acopere cheltuielile unor asemenea lucrări.

— N-are importanţă. Deblocaţi alte fonduri. Insist ca lucrările să înceapă cât mai repede posibil.

Restul dimineţii trecu în linişte. Kitty dormi puţin, visă mult şi în cele din urmă începu să se îmbrace când Tina apăru în trombă în camera ei.

— Jessie o să te certe dacă te vede în picioare.

— Ce ai făcut toată dimineaţa, ştrengăriţo?

— M-am dus la grădiniţă, răspunse Tina cu o strâmbătură. M-a obligat tata.

Tina îşi strecură mâna în cea a tinerei femei ca să coboare scara.

— Acum eşti acasă, de ce te plângi?

Tina zâmbi şi o întrebă dacă voia să-i vadă pisoiaşul, dar apăru Jessie, furioasă s-o vadă pe Kitty deja gata.

— Dacă mai stau în pat, o să ajung să prind rădăcini.

— Nu mai spune! replică bătrâna menajeră bombănind.

Jake intră în hol, aducând cu el o adiere de aer rece de afară. Înăbuşindu-şi dorinţa nebună de a se arunca de gâtul lui, Kitty îi adresă un zâmbet radios.

— Să nu-mi spui şi tu să mă culc din nou, pentru că n-am intenţia s-o fac!

— Bineînţeles că nu. Sunt cu atât mai încântat să te

văd în picioare cu cât sunt liber în după-amiaza asta.

În timpul mesei, Tina vorbi fără încetare. Kitty şi Jake îşi aruncau priviri complice pe deasupra mesei, ca doi îndrăgostiţi de cincisprezece ani.

Jessie servi cafeaua în salon. Aşezată pe o canapea mare, Kitty cuprinse încăperea într-o privire circulară. Regăsi nu fără emoţie câteva mobile de odinioară şi le imaginã la locul lor iniţial de la Grange House. Dar unde erau celelalte?

— Ai vândut celelalte mobile de la Grange House?

— Da. Mama voia să le depună la depozitul de păstrat mobila, dar am preferat să le scot la vânzare ca să-i asigur un venit îndestulător. Portretele de familie sunt în pod. Liz voia să le dea jos, dar sunt prea stânjenitoare. Sentimentele fac rareori casă bună cu simţul practic.

Tina apăru cu pisoiaşul ei.

— N-o să-i spui bunicii că l-am adus aici, nu-i aşa? întrebă ea. S-ar înfuria.

Indignată, Kitty avu un gând plin de revoltă faţă de această femeie capabilă să-şi terorizeze astfel propria nepoată.

— Va fi secretul nostru, promise ea.

Tina profită de bunăvoinţa generală. Curând după aceea, îi arătă lui Kitty cu un aer triumfător, jucăriile ei preferate şi salonul se transformă în sală de joacă.

— Este un paznic şi mai bun decât Jessie, murmură Jake oftând la sfârşitul după-amiezii. Mâine seară te duc la restaurant, ca să te am numai pentru mine.

După cină, o dată Tina culcată, Kitty începu să caşte.

— Este timpul să mergi la culcare, doamnă, viitoarea mea soţie.

Pe palier, Kitty îşi înăbuşi încă un căscat.

— Am nevoie de o noapte bună de somn.

— Ar fi foarte egoist din partea mea să-ţi spun ce am eu nevoie, şopti Jake îmbrăţişând-o.

— Crezi? murmură Kitty pe un ton provocator.

— Dacă mi-ai da ascultare, n-ai închide ochii toată noaptea. Ai nevoie de odihnă. Vreau să fii strălucitoare miercuri.

Uşurinţa cu care se opunea dorinţei o surprinse pe Kitty. O cuprinse brusc teama. Şi dacă într-o zi va renunţa la ea cu aceeaşi uşurinţă?

Jake îi ghici neliniştea. Trăgând-o spre el cu ardoare, puse stăpânire pe buzele ei într-un sărut posesiv care o ameţi. Îi mângâie cu dragoste obrazul.

— Vezi, eşti prea slăbită, dar să nu crezi o clipă că îmi lipseşte dorinţa. Pe mâine.

Merrill sosi devreme a doua zi. Jake şi Kitty îşi luau micul dejun împreună, în camera tinerei femei.

— Va trebui să ne laşi între femei, frate mai mare.

Avem de pregătit o căsătorie.

Rochia de mireasă se dovedi o minune de perfecţiune, în afară de lungimea ei. Fără să se descurajeze, Jessie şi Merrill plănuiră s-o scurteze. Jessie prinse tivul în ace şi apoi se porni la treabă în salon. Merrill le părăsi puţin după prânz.

— Voi veni s-o iau pe Tina mâine, spre sfârşitul după-amiezii. O vom ţine la noi până la sfârşitul săptămânii viitoare.

— Tata a hotărât asta. Va trebui să aştept o săptămână înainte să fii cu adevărat mama mea, adăugă Tina cu o voce tristă.

— Vom vedea, murmură Kitty sărutând-o.

Tânăra femeie nu voia să se opună hotărârii lui Jake, dar momentul i se părea prost ales ca să îndepărteze o copilă care se simţea adeseori nedorită.

Puţin după aceea, sosiră hainele ei de la Londra cu un camion special. Valize, cufere, tot felul de cutii şi de sacoşe se îngrămădeau în hol. Nu mai ştiai unde să pui piciorul.

— Ţi se întâmplă din când în când să te descotoroseşti de hainele demodate? întrebă Jake glumeţ, în timp ce Kitty se agita în camera ei.

Kitty se feri să-i precizeze că avea aceeaşi cantitate de haine în casa de la Los Angeles.

— Nu voi avea decât să fac o triere.

Jake scoase dintr-o valiză o rochie de seară fără mâneci din jerse, crăpată într-o parte şi decoltată până în josul spatelui.

— Am să-ţi dau voie să porţi o rochie atât de excesiv de sexy la paştele cailor. Dacă ţii s-o îmbraci, va fi pentru mine şi numai pentru mine. De altfel, mă îndoiesc că o s-o păstrezi mult…

— Grant mi-a dăruit-o pentru una din premierele sale, zise Kitty fără să se gândească.

— Presupun că alegea majoritatea hainelor tale.

— Uneori, da.

— Îţi dăruia bijuterii?

— Da. Le-am lăsat la Londra.

— Acolo să rămână.

— Dar ţin la ele! Nu vreau să mă despart de bijuteriile mele.

Vocea lui Jake se înăspri abia sesizabil.

— În cazul acesta, vor fi ele sau eu. Alege.

Kitty se pregătea să-i arunce o replică usturătoare, când începu să sune telefonul. Jake ieşi din cameră ca să răspundă. îl urmări cu privirea, uluită că putea fi încă atât de gelos pe Grant. Cum putea să se mai îndoiască de sentimentele ei?

— Era Barney, celălalt asociat al meu, îi spuse spuse

Jake revenind de la telefon. Trebuie să mă duc să-l înlocuiesc în seara asta.

— Oh, nu! Şi ieşirea noastră la restaurant?

— Tatăl lui a avut o criză de inimă şi este pe patul de moarte. N-am de ales. Presupun că asta anulează tot ce prevăzuserăm împreună de acum până la sfârşitul săptămânii.

— Glumeşti!

— Suntem peste măsură de ocupaţi în această perioadă a anului. În seara asta, trebuie să mă ocup şi de lăptăria fermei.

Kitty realiză pentru prima dată că Jake avea o viaţă profesională greu de suportat. Dezolat de aceste nepotriviri de program, vru s-o ia în braţe, dar ea îl respinse.

— Am o idee! exclamă ea.

— Cu siguranţă, nu este aceeaşi ca a mea.

— De ce să cumperi terenurile de la Lower Ridge de vreme ce ne vom căsători? De ce banii destinaţi acestei cumpărări n-ar servi la angajarea unui înlocuitor care să-l ajute pe John la fermă? Astea te-ar uşura şi vei fi mai puţin surmenat. Tu eşti medic veterinar, nu fermier.

— Poate vrei să-mi oferi bijuteriile tale?

Braţul pe care i-l strângea Jake începea s-o doară.

— De ce nu, într-adevăr? Nu mă gândisem la asta,

dar…

— Dar absolut nimic. Nu se pune problema să mă întreţii, este clar?

Cu ochii strălucind de furie, Kitty îl fulgeră cu privirea.

— Încă unul din principiile tale demodate privind inferioritatea femeii şi privilegiile de stăpân ale bărbatului.

— Într-adevăr!

Îi dădu brusc drumul.

— Căsătoria înseamnă să împarţi totul cu celălalt, dar se pare că tu n-ai înţeles, Jake!

— Păstrează-ţi banii la bancă. Eu nu-i vreau.

— Şi dacă aş avea la bancă un cont foarte bogat?

— Dacă aşa stăteau lucrurile, nici măcar nu te-aş fi cerut în căsătorie!

Capitolul 9

— Când voi cumpăra Lower Ridge, reluă Jake cu o voce surdă, îi voi înapoia banii lui Maxwell deoarece îi ai datorită lui.

— Nu vrei într-adevăr nimic de la mine, nimic?

Jake încercă s-o îmbrăţişeze, dar Kitty îl respinse cu violenţă.

— Calmează-te, Kitty.

— Să mă calmez? Visezi!

— În cazul acesta, doresc şi mai mult să plec. Mă duc

la cabinet să-l alin puţin pe bietul acela de Barney.

Kitty îl fulgeră cu privirea. Îi venea să-l strângă de gât.

— Ai devenit un copil răsfăţat, îi aruncă Jake din pragul uşii. Îţi place sau nu, am nişte obligaţii şi nu sunt la dispoziţia ta.

Faptul că avea tupeul s-o trateze ca pe un copil capricios nu făcu decât să sporească furia lui Kitty. Aşteptă cu pumnii strânşi ca el să părăsească încăperea, închisă într-o tăcere ostilă.

Fără să se calmeze, Kitty începu să-şi desfacă valizele, aruncând hainele unde nimerea, cu ochii ceţoşi de lacrimi. Totuşi, încetul cu încetul, iritarea ei făcu loc unui sentiment de vinovăţie. Dacă Jake îl ura pe Grant, era puţin din vina ei. Minciunile ei o antrenau pe o pantă foarte periculoasă. Cum să-i mărturisească adevărul acum? Trebuia să găsească o metodă blândă ca să nu-şi atragă încă o dată trăsnetele lui, dar care? Şi mai era Grange House… Dumnezeule! În ce bucluc se vârâse!

Tina apăru în uşa camerei, încărcată cu o geantă diplomat mult prea grea pentru ea.

— Tata a plecat trântind uşa. Trebuie să fie obosit, aşa că te ajut eu.

Cum să nu fie înduioşată de această fetiţă atât de sensibilă, care ghicea cea mai mică încordare? Cu ce

simplitate tandră încerca Tina să-şi uşureze tatăl! Incapabilă să reziste, Kitty o strânse cu toată puterea în braţe.

Tânăra femeie îşi continuă treaba cu inima grea. Tina tropăia peste tot, scotocea printre rochii, se minuna în faţa veşmintelor lui Kitty.

În cameră intră Jessie.

— Va trebui să încerci rochia înainte s-o calc, zise menajera.

Fără să acorde atenţie expresiei abătute a lui Kitty, Jessie îşi văzu de treabă fără să se grăbească. Ultimul retuş terminat, scutură din cap cu un aer mustrător.

— De ce vă certaţi? Asta vă face la fel de nefericiţi şi pe unul şi pe celălalt.

Din teama de a nu-i dezvălui lui Jessie amănunte pe care nu le ştia, Kitty se feri să răspundă.

Merrill veni s-o ia pe Tina la ora ceaiului şi Jessie se întoarse după aceea la ea acasă. Rămasă singură, Kitty răsfoi câteva reviste, încercă fără succes să citească şi sfârşi prin a rătăci fără ţintă prin camerele goale.

Îi atrase atenţia o serie de fotografii în micul salon al Sophiei Tarrant. Se apropie şi constată că Tina lipsea dintre ele. Fără îndoială, bunica ei nu avea nicio afecţiune pentru copil.

În camera lui Jake, Kitty ridică o cămaşă care zăcea

pe podea şi o mototoli între degete. Mirosul parfumului lui Jake, atât de masculin şi subtil, o umplu de o emoţie nedefinită. Cum se poate iubi atât de total, atât de pătimaş, încât să suferi? îl iubea prea mult ca să rişte să pună în pericol această căsătorie de care depindea chiar viaţa ei. Jake va afla adevărul, dar după ceremonie.

În camera Tinei, Kitty văzu pe noptieră o fotografie într-o ramă de argint. Fotografia înfăţişa o tânără femeie blondă, cu figura puţin tristă. Era Liz, fără nicio urmă de îndoială.

— Kitty!

La acest strigăt, îi sări inima din piept. Punând fotografia la loc cu un gest nervos, se repezi pe culoar.

La jumătatea scării, Jake se opri văzând-o.

— De ce n-ai aprins nicio lumină? Casa este cufundată în întuneric.

De ce oare tonul acesta acuzator?

Privirile lor se întâlniră. Kitty zări în ochii negri ai lui Jake o panică abia stăpânită. Credea că plecase? Timp de o secundă, Kitty îi citi până în suflet şi îi văzu ochii plini de teamă, apoi el îşi recăpătă siguranţa obişnuită şi se apropie.

— Am crezut că erai culcată.

Doamne, ce mincinos!

— Să ştii că nu este decât ora zece. Jessie ţi-a lăsat

mâncare în cuptor.

— Am cinat deja. Vrei să iei un pahar? Asta te va calma.

— Sunt foarte calmă.

Jake o îmbrăţişă.

— Eşti nervoasă, Kitty; fii cinstită, cel puţin.

— Nu-mi plac certurile.

— Nici mie.

Jake o privea insistent, ca şi cum îi ghicea tulburarea. Stânjenită, îl conduse în salon unde el turnă coniac în două pahare.

— Ar fi trebuit să mă arăt mai înţelegătoare faţă de munca ta, spuse ea. Dar eram atât de decepţionată!

— Încerci să te eschivezi, Kitty. Ne certam dintr-un motiv mai grav. Nu vreau între noi nimic care să vină de la Maxwell. Nici nu se pune problema să-ţi vinzi cadourile ca să-mi dai bani.

Kitty îşi opri replica tăioasă care-i stătea pe buze. Era ora punerii de acord, nu a controversei.

— Pe de altă parte, continuă el, sunt de acord cu tine: căsătoria înseamnă să împarţi totul.

Kitty se gândi la fotografia Lizei.

— În felul acesta considerai căsătoria ta cu Liz? întrebă ea fără menajamente.

— Nu.

Urmă o lungă tăcere. O tăcere apăsătoare, plină de gânduri nerostite.

— Ai fi acceptat să vă reluaţi viaţa împreună dacă Liz n-ar fi avut acel accident?

— Nu ştiu. Nu era vorba numai de mine, exista şi Tina. Liz era în stare să mă oblige s-o primesc folosindu-se de Tina pentru un şantaj sentimental. Şi apoi, mă simţeam răspunzător de această încurcătură.

— De ce? O înşelai şi tu?

— Nu, nu asta-i problema.

Jake îşi trecu o mână prin păr.

— Nu doresc să discut despre Tina cu tine seara asta. Există motive…

Kitty nu-l asculta. O copleşeau din nou ranchiuna şi amărăciunea la amintirea tratamentului de care avusese parte, suferinţele îndurate de una singură din cauza unei femei pe care el n-o iubise niciodată, o femeie care îl înşela pe faţă. Câţi bărbaţi acceptau să-şi reia viaţa cu o soţie infidelă? Generozitatea lui Jake faţă de Liz depăşea limitele pe care ea le putea tolera. De ce această bunătate?

O respinsese oare acum opt ani pentru că îi despărţeau prea multe deosebiri? Deosebiri? O prăpastie, mai curând! Privirea lui Jake aţintită asupra ei o făcu să ridice capul.

— Tina are rude dinspre partea Lizei? întrebă ea ca

să rupă tăcerea.

— Nu. Părinţii Lizei muriseră când ne-am căsătorit. Îţi cer mult ocupându-te de ea, ştiu.

— O consider deja drept fiica mea. De ce mama ta se arată atât de aspră cu ea?

— Pentru că îi aminteşte de Liz. Mama nu i-a iertat niciodată bârfele care au umplut satul după plecarea ei.

— Poate că pur şi simplu nu-i plac copiii. Se întâmplă mai frecvent decât se crede.

Un zâmbet lumină faţa lui Jake.

— Sunt nerăbdător să am un copil de la tine.

Kitty păli, cu faţa descompusă la amintirea bebeluşului ei pierdut. Jake părea stupefiat.

— Ideea se pare că-ţi displace în cel mai înalt grad.

El fusese acela care vorbea de avort odinioară, chiar înainte de a şti dacă aştepta un copil de la el. Alungă cu toată puterea această amintire îngrozitoare din mintea ei. Trebuia să se gândească la prezent şi la viitor, mai cu seamă la viitor. Totuşi, în clipa asta, îl detestă ca niciodată. Vru să-l rănească la rândul ei.

— Nu vreau copil, murmură ea cu o voce de nerecunoscut. Dacă vreodată căsătoria noastră va trebui să se termine prost, prefer să nu afectez viaţa unei fiinţe nevinovate.

— Ce imagine reconfortantă în ajunul căsătoriei

noastre!

— Mă duc la culcare.

Kitty dispăru rapid ca să-şi ascundă de el ochii plini de lacrimi.

Răvăşită, plânse după copilaşul care nu văzuse niciodată lumina zilei, după dorinţa ei de maternitate nesatisfăcută, frământată de ideea de a purta într-o zi copilul lor şi în acelaşi timp nerăbdătoare să-l simtă trăind în corpul ei.

Dacă vreodată căsătoria lor va eşua, îi va rămâne poate un copil. Şi apoi, totul va fi altfel, nu era lipsită de mijloace, ar putea trăi în străinătate…

De ce să se chinuiască în felul acesta în ajunul căsătoriei? Nu va scăpa aşadar niciodată de această teamă care îi rodea inima? Această teamă iraţională de a fi respinsă o tortura mai mult ca oricând.

La orele patru ale dimineţii, speriată, ajunsă la capătul puterilor, Kitty ieşi din camera ei. Devenise de nesuportat să-şi înfrunte singură neliniştea. Se plimbă tremurând de neastâmpăr prin casa tăcută şi rece. O privire aruncată în camera lui Jake o anunţă că nu se afla în patul lui. îl găsi în birou, întins îmbrăcat pe o canapea mare.

Vederea lui Jake, abandonat somnului şi încrezător, îi potoli pe loc teama. Fiecare dintre ei se retrăsese într-un

colţ ca să-şi îngrijească rănile, dar se regăseau ca întotdeauna. Jake nu ştia de ce reacţionase ea atât de aprins. Era timpul să risipească neînţelegerile pe care le provocau şi unul şi celălalt la cea mai mică ocazie. Trebuia să alunge definitiv această teamă că va fi respinsă care o neliniştea fără niciun rost.

Luând o pătură, Kitty îl înveli pe Jake şi se strecură lângă el. Fără să se trezească, el îşi trecu un braţ posesiv în jurul mijlocului ei. Treizeci de secunde mai târziu, dormea şi ea adânc.

Un sărut pe obraz o făcu să deschidă un ochi. Kitty scoase un suspin de mulţumire.

— Mai dormi, este încă foarte devreme.

Murmurul acestei voci blânde avu asupra ei efectul unei băuturi magice.

Când Jessie bătu la uşa camerei ei, Kitty îşi dădu seama că era în patul ei. Habar n-avea când o adusese Jake aici.

Menajera îi puse o tavă pe genunchi.

— Jake mi-a cerut să te las să dormi cât se poate de mult, dar acum nu mai trândăvi. Merrill te aşteaptă jos.

— Unde este Jake?

— Cu John. Nu-l vei mai vedea înainte de a ajunge la biserică.

— Atunci cine mă va conduce?

— Merrill.

O oră mai târziu, Kitty se învârtea în faţa oglinzii mari a şifonierului. Rochia îi stătea de minune. Mătasea grea şi lucioasă pliată artistic evidenţia graţia gingaşă a corpului ei zvelt. Un decolteu minunat din dantelă îi acoperea pieptul.

Mai emoţionată decât voia să recunoască, Jessie îşi scoase şorţul dând la iveală un deux-pièces din lână de culoare purpurie pe care-l păstra pentru ocazii deosebite. Acoperi apoi umerii tinerei femei cu un mantou de blană.

— Pune-ţi asta, altfel o să răceşti, zise ea mormăind.

Tina îi aduse un buchet de brânduşe pe care Kitty îl primi cu emoţie.

— Tocmai le-am cules; sunt niţel strivite, dar arată bine, nu?

— Este cel mai frumos buchet de mireasă pe care l-am văzut vreodată, răspunse Kitty sărutând-o.

Pastorul o întâmpină la intrare. Aşteptând primele note ale marşului nupţial, Kitty simţi că i se înmoaie picioarele. I-a fost de-ajuns o privire în direcţia altarului pentru ca şovăielile ei să dispară ca prin farmec. Jake era acolo, robust şi liniştitor.

Pe toată durata ceremoniei, Kitty pluti într-o plăcută euforie. Când pastorul rosti ultimele cuvinte, Jake o strânse în braţe cu toată puterea şi puse stăpânire pe

buzele ei într-un sărut înfocat.

— Dacă se turnează vreodată o nouă versiune după romanul „Pe aripile vântului”, ai putea solicita oricând rolul lui Rhett Butler, îi şopti sora lui în sacristie.

John, soţul lui Merrill, îi strânse mâna cu căldură. Se îndreptară cu toţii spre casa în care locuiau John şi Merrill, aflată lângă ferma Torbeck, pentru o cupă de şampanie.

Imediat după ce goliră cupele, Merrill o conduse pe Kitty să viziteze casa. Tânăra femeie flecărea vesel, dar Kitty o simţea preocupată. În camera copiilor, Merrill ajunse în sfârşit la subiectul care o frământa.

— Aş vrea să-ţi vorbesc despre mama noastră, Kitty. Ea se teme că această căsătorie o s-o îndepărteze şi mai mult de Jake.

Kitty păstră o expresie de nepătruns.

— Am avut într-adevăr impresia că este supărat pe ea.

— Jake îi face de mult timp zile amare. Îi reproşează nu ştiu ce, un lucru de nimic, cred. Dacă ai putea să-i împaci…

— Nu mă simt în drept să intervin între ei, mai cu seamă dacă mama ta este furioasă.

— Ea se teme, mai ales. Jake susţine că nu s-au certat când s-au văzut în York, dar eu sunt convinsă de contrariu. El este foarte susceptibil în ceea ce te priveşte. Mama

părea foarte răvăşită când mi-a telefonat aseară. Ar vrea să te întâlnească, aici.

— La tine? Dar de ce?

— Preferă să nu rişte să dea peste Jake în timpul întrevederii voastre. Gândeşte-te, Kitty. Eşti singura capabilă să-l faci pe Jake să asculte de raţiune, să ai o influenţă asupra lui.

Înainte ca ea să poată răspunde că nimic nu era mai puţin sigur, se deschise uşa şi apăru Jake.

— Domnul se simte deja neglijat? glumi sora lui cu un zâmbet ironic.

— Despre ce vorbeaţi? întrebă Jake câteva minute mai târziu, în maşină.

Trebuia oare să-l mintă încă o dată? Obrajii lui Kitty se colorară uşor. Se simţea vinovată că îi ascundea atâtea lucruri. Cu toate acestea, se hotărî să nu-i dezvăluie nimic din convorbirea cu Merrill. Astăzi, nimic nu-i va întuneca fericirea.

— Oh… de unele şi de altele, nimic important, răspunse ea.

— Sunt mulţumit că te înţelegi bine cu Merrill.

— Mă înţeleg foarte bine cu majoritatea oamenilor. Cred că aş putea face un efort chiar faţă de mama ta.

Jake îi aruncă o privire care spunea că ştie despre ce e vorba.

— Aşadar, Merrill a făcut pe avocatul diavolului. Dacă ar şti măcar despre ce vorbeşte! Mă îndoiesc că te poţi arăta la fel de generoasă după o întrevedere cu mama.

Kitty nu se îndoia că Sophie Tarrant va profita de întâlnire ca să încerce s-o rănească, dar se simţea în stare s-o înfrunte.

Întorşi la Torbeck, Jake o luă în braţe.

— Cum te simţi în calitate de doamna Tarrant?

— Arată ce poţi şi îţi voi răspunde.

— Îţi promit că vom avea o viaţă minunată, murmură el ridicând-o şi învârtindu-se cu ea.

Kitty îşi strecură mâinile sub vesta lui.

— Răbdarea este o virtute. Cine ştie să aştepte este răsplătit însutit.

— Nu sunt nici virtuoasă nici răbdătoare în ceea ce te priveşte!

— Cu atât mai bine.

Râzând în hohote, Jake o ridică în braţe şi urcă scara. O dată singuri în adăpostul camerei lor, se fixară lung, cu o privire strălucind de emoţie, apoi se aruncară într-un acelaşi elan unul în braţele celuilalt. Jake puse stăpânite cu înfrigurare pe gura ei, descheind în acelaşi timp numeroşii nasturi de sidef ai rochiei. Mânecile alunecară de la sine, dezvăluind albeaţa strălucitoare a unui umăr. Un fior voluptuos o străbătu pe Kitty. Inima ei începu să bată

foarte repede, aproape dureros. Jake îşi dădu seama când îi cuprinse sânii în căuşul palmei. Când se îndepărtă ca s-o admire, înnebunit de pasiune şi de dorinţă, ochii lui străluceau intens.

O surescitare nouă puse stăpânire pe ei, făcându-i să continue dezbrăcatul cu o nerăbdare plină de râvnă. Cu o expresie gravă, Jake o conduse spre pat, privind-o scrutător, ca şi cum încerca să-i citească până în fundul sufletului, apoi se lăsară purtaţi împreună într-o lume de fericire şi voluptate.

Câteva ore mai târziu, cinară ca doi îndrăgostiţl, în bucătărie, unde Jessie le pregătise o masă delicioasă.

— Pentru cineva care scrie o carte, găsesc că eşti teribil de ascunsă. Care este subiectul? se interesă Jake cu o licărire amuzată în ochi.

— Este un roman poliţist.

— Este oare posibil? Aş fi pariat pentru un roman istoric cu mari efuziuni romantice.

— N-am avansat mult, mărturisi Kitty.

— Se pare că puterea mea de concentrare a scăzut în ultimul timp. Din fericire, ai binevoit să-mi dai o şansă.

— Cu riscul să mă repet, aştept să arăţi ce poţi.

Jake o trase pe genunchii lui.

— Iar eu te asigur că nu vei avea niciun motiv să-ţi regreţi hotărârea, murmură el.

Se iubiră din nou mult timp, iar în cele din urmă adormiră unul în braţele celuilalt, încrezători şi liniştiţi.

Când se trezi dimineaţa, Kitty nu-l mai găsi pe Jake lângă ea. Înnebunită, coborî scara şi în salon o găsi pe Jessie.

— Jake este la Grange House. L-a chemat Bob. Nu s-a dus bucuros, dar părea ceva important. A telefonat şi Merrill.

— De ce?

— Ca să-ţi ceară să treci s-o vezi pe Tina în dimineaţa asta. Mă întreb care să fie motivul. Ai văzut-o ieri, din câte ştiu!

Kitty îşi luă în grabă micul dejun şi se hotărî să se ducă imediat la Merrill.

Un soare strălucitor lumina poteca îngustă care lega cele două case. Kitty îşi simţi inima plină de bucurie la această primă apariţie a primăverii.

Zărind o maşină necunoscută în faţa casei lui Merrill, Kitty ezită înainte de a suna, apoi se hotărî. Merrill ar fi telefonat dacă ar fi intervenit vreo piedică.

Sora lui Jake deschise uşa, cu un zâmbet încurcat pe buze.

— Iartă-mă. N-aş fi telefonat dacă ea n-ar fi insistat atât de mult. N-o aşteptam atât de curând.

— Despre cine vorbeşti?

— Mama este aici. Te aşteaptă în salon. Mă duc s-o iau pe Tina de la grădiniţă, apoi trec pe la o prietenă. În felul acesta veţi avea timp de vorbit.

Merrill îi aruncă o privire jenată, apoi ieşi din casă. Kitty respiră adânc înainte de a pătrunde în salon.

O femeie înaltă se întoarse de la fereastră cu o expresie severă. Fermecătoarea femeie pe care o cunoscuse Kitty devenise o doamnă bătrână, ofilită de supărări şi de ani. Păstra totuşi aceeaşi strângere a buzelor şi aceeaşi atitudine trufaşă care o făceau pe loc antipatică.

— Stai jos, porunci Sophie Tarrant cu un glas tăios. I-am cerut lui Merrill să ne lase singure. Nu ţin să audă ce am să-ţi spun.

Kitty se aşeză fără tragere de inimă într-un fotoliu. Primirea era de rău-augur pentru continuarea întrevederii. Tânăra femeie se hotărî totuşi să lase de la ea pentru ca întrevederea să se desfăşoare bine.

— De ce să-mi vorbiţi, de vreme ce se pare că nu doriţi?

— Crezi că am de ales?

În vocea Sophiei Tarrant se desluşea un amestec de ură şi disperare.

— Când am aflat că erai la Lower Ridge, am plecat de la Torbeck într-o oră. Nu voiam să fiu acolo când Jake va

anunţa vestea. Dar se pare că încă n-ai spus nimic.

Despre ce vorbea oare? Kitty plutea în plină confuzie.

— Ce vă temeaţi că am să-i spun lui Jake?

— Dacă i-ai fi adus la cunoştinţă că erai însărcinată când s-a căsătorit cu Liz, m-ar fi acuzat şi astăzi că-i distrug viaţa. Şi nu vreau, nu mai vreau, mă auzi? Ai provocat destule necazuri şi aşa.

Uluită de o asemenea violenţă, Kitty se întrebă dacă bătrâna doamnă nu-şi pierduse minţile.

— De unde aţi ştiut că aşteptam un copil?

— De la bunica ta. Jake tocmai se căsătorea şi tu plecaseşi. Nu i-am spus nimic fiului meu. Credeam că n-ai să te mai întorci aici. Ce s-a întâmplat cu copilul? L-ai abandonat?

Îndurerată, Kitty închise ochii, dezgustată de atâta mârşăvie, răutate şi ură. Trebuia totuşi să meargă până la capăt, să spargă buba o dată pentru totdeauna.

— Am pierdut sarcina.

— Bunica ta s-a ferit să-mi spună.

— Nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi. De ce anume poate să vă acuze Jake? Toate astea s-au întâmplat cu foarte mult timp în urmă.

Sophie se întoarse din nou spre fereastră.

— Ştiai că mama ta a lucrat odinioară la Grange House?

— Nu, nu ştiam.

— Jake nu avea decât doi ani şi eu îmi păstram încă toate iluziile privind fidelitatea soţului meu. Mama ta a fost aceea care mi-a deschis ochii, Charles s-a acoperit de ridicol cu ea.

— Nu vă înţeleg foarte bine.

— O urmărea cu insistenţele lui. Mama ta şi-a dat imediat demisia. N-am să uit niciodată privirea ei din ziua aceea: o privire plină de compătimire, pe care nu i-am iertat-o niciodată.

— Totuşi, din câte spuneţi, ea nu-l încurajase pe soţul dumneavoastră.

— Crezi că asta făcea situaţia mai puţin umilitoare? Prin atitudinea ei, m-a ridiculizat în ochii tuturor. Am fost încântată când am aflat că puţin după aceea a părăsit regiunea.

Cu alte cuvinte, mama ei purta răspunderea pentru un păcat pe care nu-l comisese. Aşa stând lucrurile, Kitty tot nu înţelegea ce scop urmărea interlocutoarea ei.

— De ce să ne torturăm cu trecutul? Nu putem schimba nimic.

— Dacă cel puţin ar fi atât de simplu. N-ai să mă crezi, dar nu te detestam când erai mică. Numai când ai crescut, când te făcuseşi atât de frumoasă, atât de periculos de frumoasă încât mă nelinişteam. Când l-am

văzut pe Jake sărutându-te în hol în seara acelui revelion de tristă amintire, am înţeles că era timpul să intervin.

Kitty îşi ţinu respiraţia, sigură că Sophie Tarrant era pe punctul să-i facă o destăinuire esenţială.

— Soţul meu tocmai mă anunţase că cerea divorţul. N-am putut suporta ideea că Jake te iubea. Până atunci îmi pusesem în cap că nu însemnai decât o iubire trecătoare. În seara aceea am ghicit în sfârşit că era vorba de un sentiment mai profund. Am vrut să-l îndepărtez de tine spre binele lui… Nu ştiam că aţi petrecut noaptea împreună.

— Ce i-aţi spus lui Jake? întrebă Kitty cu o voce încordată.

— Hotărâtă să-l împiedic să comită o nebunie, eram în stare de orice. Nimeni nu ştia cine este tatăl tău. I-am spus lui lui Jake că eşti sora lui vitregă.

Auzind această ticăloşie, Kitty crezu că leşină. O privi îngrozită pe bătrâna doamnă. Sophie îşi feri privirea.

— Am făcut în aşa fel încât să înfrumuseţez povestea ca s-o fac credibilă. După asta, el n-a găsit nimic mai bun de făcut decât să se însoare cu proasta aceea de Liz.

— V-a crezut, fără vreo dovadă? reuşi Kitty în sfârşit să întrebe.

— Povestea mea era suficient de convingătoare.

— Când i-aţi spus adevărul?

— Când eram bolnavă. De fapt, fără voia mea. De atunci, abia dacă îmi mai vorbeşte. M-a acuzat că i-am distrus viaţa, ca şi cum tu n-o nimiciseşi pe a mea despărţindu-mă de fiul meu.

Lividă, Kitty murmură cu o voce abia auzită:

— De ce Jake nu mi-a spus nimic?

— Pentru că l-am implorat să n-o facă, atunci când a venit să mă vadă în York. Voiam să-ţi destăinuiesc eu însămi adevărul.

— Vă temeaţi să nu-i spun că aşteptam un copil, nu-i aşa?

— Să n-o faci! Asta nu va aschimba nimic pentru tine, în timp ce el s-ar îndepărta şi mai mult de mine. Acum îl ai, eşti satisfăcută, în cazul acesta gândeşte-te la suferinţele pe care le îndur.

Ce îndurase Kitty nu conta în ochii acestei femei monstruoase. Născocise un îngrozitor păienjeniş de minciuni şi îi acuza pe alţii de nenorocirea ei. Pretindea că îşi iubeşte fiul? Voia să-l stăpânească, mai degrabă. Ce mamă iubitoare ar pune la cale nefericirea propriului ei fiu?

Prea bulversată ca să-şi manifeste furia, Kitty se gândi la fericirea pierdută, la toţi anii de suferinţă şi de rătăcire.

— Nu mă acuzaţi pe mine că am provocat o ruptură

între dumneavoastră şi Jake, îi aruncă ea din pragul uşii. Sunteţi singura autoare a nefericirii dumneavoastră.

Capitolul 10

Prea tulburată ca să se întoarcă imediat la Torbeck, Kitty simţi o nevoie imperioasă de a merge pe jos. Părăsind drumul ca s-o taie de-a dreptul peste câmp, se avântă spre Lower Ridge. Un vânt rece îi înţepa obrajii uzi de lacrimi. Jake o iubise cu aceeaşi dragoste nebună ca a ei. Fără intervenţia Sophiei, s-ar fi căsătorit şi ar fi trăit opt ani de fericire. Această certitudine nu făcu decât să-i sporească suferinţa.

Oferindu-şi faţa mângâierii vântului, Kitty merse cu paşi întinşi până la Lower Ridge. Din casă nu mai rămăseseră decât câteva bucăţi de ziduri calcinate. Golurile ferestrelor formau găuri larg deschise, sinistre. Viaţa ei nu era oare transformată şi ea în cenuşă, distrusă ca şi casa? Nimic nu le putea da înapoi anii pierduţi… Nimic, într-adevăr, dar Jake era acum soţul ei, viitorul le întindea braţele… Jake…

O copleşi nevoia irezistibilă de a-l vedea. La naiba cu trecutul, nimic nu mai conta decât dragostea lor, mariajul lor, viaţa care îi aştepta. În nerăbdarea ei de a înlătura ultimele secrete care îi despărţeau, Kitty alergă tot drumul. Avea atâtea să-i spună, atâtea de împărtăşit cu el!

Ajunse gâfâind în curte. Range Roverul era acolo, cu

portierele deschise, ca şi cum Jake coborâse în mare grabă din maşină. Cu inima plină de speranţă, Kitty intră pe uşa bucătăriei şi inspiră cu plăcere un miros îmbietor de friptură de oaie. Traversa holul ca să urce în biroul lui Jake, când acesta dădu buzna pe uşa salonului.

— Unde ai fost? Te caut peste tot!

— La Merrill.

Cu faţa schimonosită de furie, o luă de braţ şi o târî fără menajamente în salon, a cărui uşă o trânti în spatele lui. Se postă în faţa ei cu braţele încrucişate la piept şi cu figura împietrită, într-o atitudine atât de otilă încât Kitty se înfioră de teamă.

— Baker a venit la Grange House să-l vadă pe Bob Creighton în legătură cu lucrările de restaurare. În cursul conversaţiei a rostit din neatenţie numele tău, apoi a încercat să-şi îndrepte greşeala cerându-i lui Creighton să păstreze secretul.

Kitty îşi aplecă ochii, cu obrajii îmbujoraţi.

— Dumnezeule! Prin urmare este adevărat! Tu te ascunzi în spatele lui Colwell Holdings, iar Grange House îţi aparţine.

— Eu… nu voiam să afli în felul acesta. Voiam să-ţi fac o surpriză.

— Şi credeai că-mi faci o plăcere?

— Cine ţi-a spus?

— Creighton. Este neliniştit pentru slujba lui. Cum vestea căsătoriei noastre s-a răspândit în sat, îşi închipuie că o să-i iau locul. Îmi vine să te strâng de frumosul tău gât! De când te-ai întors mă tot duci cu vorba, mă minţi. Pentru Dumnezeu, aveai nevoie de aşa ceva ca să mă ridiculizezi?

— Niciodată n-am vrut să te ridiculizez, dar nu ştiam cum să-ţi mărturisesc adevărul. Este casa ta, Jake şi vreau să trăim împreună în ea. Ia-o înapoi.

— Ai crezut într-adevăr că voi accepta? Mă cunoşti foarte prost. Să trăiesc din câştigurile tale imorale îmi repugnă în cel mai înalt grad.

— Poftim?

Kitty îl privi fără să înţeleagă.

— Col-well: Coloan-Maxwell, răspunse prompt Jake cu o voce tăioasă. Te tratează cu generozitate, nu-i aşa? Când mă gândesc că am avut parte de acelaşi privilegiu în mod gratuit… Tu n-ai niciun principiu, Kate, cel puţin niciunul care să corespundă criteriilor mele. Mă dezgusti!

Palidă ca o moartă, Kitty încercă să protesteze.

— Ajunge, Jake, ascultă-mă. Grant nu este…

— Nu vreau să ştiu ce reprezintă el pentru tine. Poţi să-ţi iei cu tine bijuteriile şi averea la Grange House, dar te vei duce fără mine.

Asta era prea mult! O umilea, o insulta, o batjocorea

fără să vrea s-o asculte. Kitty izbucni.

— Mă alungi?

Jake deschise uşa.

— Da! Nu uita să-i ceri scuze lui Bob Creighton. Un patron are unele obligaţii faţă de angajaţii săi, îndeosebi aceea de a se face cunoscut.

— Nu mă provoca, Jake. Nu ştiu dacă mai pot rezista.

Kitty urcă scara în goană, trânti cu putere uşa camerei sale şi se aruncă pe pat.

Treizeci de secunde mai târziu, uşa se deschise de perete.

— De ce, de ce oare m-am căsătorit cu tine? îi aruncă ea în faţă. Nu eşti decât un monstru fără inimă.

— Îmi pun şi eu aceeaşi întrebare, imaginează-ţi.

Jake vorbea cu o voce prea calmă, neliniştitoare.

— Tu nu vrei copii şi din punct de vedere material eşti independentă. Să fi fost oare performanţele mele de amant care te-au cucerit? Perspectiva de a avea definitiv un bărbat mai tânăr decât Grant?

Înţepenit într-o imobilitate de gheaţă, Jake o domina cu înălţimea lui. El îi mângâie liniile corpului cu o privire fără echivoc, înainte de a-şi vârî mâna în buzunar. Scoase de acolo un teanc de bancnote pe care le aruncă pe pat.

— Nu cunosc tariful obişnuit, dar nu vreau să ai impresia că apreciez mai puţin decât Maxwell frumuseţea

corpului tău. Deoarece el nu are nici cel mai mic scrupul, nu văd de ce m-aş jena.

Ghicindu-i intenţia, Kitty vru să fugă, dar Jake se dovedi mai iute decât ea. Prinzându-i mâinile într-o strânsoare de fier, o ţintui de pat.

— Pentru că este singurul gen de relaţie care îţi convine, vom comunica în felul tău.

— Dacă îndrăzneşti…

— Dacă îndrăznesc ce? Pentru tine, dorinţa şi banii sunt în strânsă legătură. Ai făcut o mare greşeală, Kitty, crezând că eram de vânzare. Eu sunt cel care hotărăşte regulile jocului. Am făcut şi eu o greşeală, luându-te drept ceea ce nu erai. Dar învăţ repede şi tu nu vei câştiga.

Fiecare cuvânt al lui însemna o lovitură de pumnal în inima ei. Cum putea oare s-o creadă capabilă de un comportament atât de abject? Faptul că o dorea chiar în momentul acela nu făcea decât să-i sporească umilinţa.

Jake o sărută cu o furie nemăsurată, strivindu-i buzele într-un sărut sălbatic. Kitty se zbătu cu toată puterea, dar el o ţinea cu o mână de fier. Lacrimi de furie şi de neputinţă se rostogoliră pe obrajii ei în timp ce simţea urcând în ea o înfrigurare familiară. Cum putea oare să iubească atât de mult şi în acelaşi timp să urască la fel de mult? Fără a avea puterea să se opună furiei şi pasiunii, se abandonă acestui moment de rătăcire, pornind

într-o lungă călătorie în lumea plăcerii…

Se prefăcu după aceea că doarme până la plecarea lui, apoi se ridică din pat, cu ochii scăldaţi de lacrimi. Trebuia să plece, să părăsească locul acesta blestemat! îngrămădi în grabă câteva lucruri într-o geantă de voiaj.

— Dumnezeule mare, ce faci? exclamă Jessie din pragul camerei.

— Plec.

— Kitty, nu pleca într-un moment de furie! Ştii cum sunteţi voi. Vă certaţi, dar nu puteţi trăi unul fără celălalt. Jake s-a lăsat dus de mânie, dar sunt sigură că îşi regretă deja comportarea. M-a pus la curent în legătură cu Grange House. De ce n-ai spus nimic? Ştii cât este de orgolios şi de sensibil.

Kitty o privi pe Jessie cu un aer posac. Când se urcă în maşină, menajera se străduia încă s-o convingă.

Sosi la Londra seara târziu. Discretă ca întotdeauna, doamna Stuart o primi fără niciun comentariu.

Regăsind atmosfera familiară a camerei sale, Kitty dădu frâu liber amărăciunii. Prăbuşită pe pat, plânse mult timp, copleşită de disperare.

Când ieşi a doua zi din camera ei, doamna Stuart o anunţă că Grant îi rezervase un loc în avionul care pleca la Nisa la începutul după-amiezii.

— De unde ştie că sunt la Londra? întrebă Kitty.

— Secretara lui a sunat în dimineaţa asta.

Grant o aştepta la aeroport. Silieta lui înaltă şi zveltă se distingea cu uşurinţă în mijlocul mulţimii.

În ciuda disperării ei, trebui să recunoască sincer că era mulţumită să-şi regăsească tatăl şi zâmbi când îl văzu. Din păcate, bucuria a fost de scurtă durată. O droaie de fotografi îi surprinse în plină manifestare a sentimentelor şi-i mitralie fără milă. În pofida protecţiei gărzilor de corp ale lui Grant, Kitty se simţi în pragul unei crize de nervi.

Urcând în maşină, îl fulgeră cu privirea pe tatăl ei. Va înţelege oare într-o zi că nu trebuie să te foloseşti de viaţa particulară ca să-ţi asiguri cariera?

Grant nu păru să-i remarce nici furia, nici extrema oboseală. Fără să se formalizeze de răspunsurile ei laconice, el vorbi pe larg despre calităţile ultimului său film.

Vila împrumutată de un prieten al tatălui ei semăna cu un palat din o mie şi una de nopţi şi totodată cu o fortăreaţă. Ascunsă în spatele unor ziduri înalte care o apărau de priviri indiscrete, era protejată de un sistem electronic care trebuia să descurajeze ziariştii cei mai înrăiţi. În interior, plafoane înalte de catedrală, scări hollywoodiene, înşiruiri ameţitoare de încăperi… Totul exprima ostentaţie şi prost gust. Probabil că proprietarul nici nu cunoştea existenţa cuvântului farmec.

— Presupun că vrei să te odihneşti puţin înainte de cină, îi spuse tatăl ei în hol. Te duc la „Capra de aur”. Un loc unde întâlneşti minuni gastronomice de neuitat.

— Este într-adevăr un loc pe care nu-l uiţi uşor, aruncă o voce bine timbrată din înaltul scării.

Kitty şi Grant îşi ridicară capul cu aceeaşi mişcare.

O tânără femeie roşcată, încântătoare şi foarte sumar îmbrăcată, cobora scara. Kitty o recunoscu imediat pe însoţitoarea lui Grant, Yolanda Simmons. Zâmbetul lui Grant dispăru ca prin farmec.

— Ce faci aici?

Yolanda îi aruncă lui Kitty un zâmbet ucigător.

— Am rezervat un tacâm în plus pentru masa ta din seara asta. Nu am intenţia să fiu izgonită în planul doi, dragul meu.

— Spune-i adevărul, îl somă Kitty pe tatăl ei.

— Nici vorbă, murmură el cu glas scăzut.

Intrigată, Yolanda urmărea de departe schimbul lor de cuvinte. În faţa refuzului tatălui ei, Kitty luă iniţiativa.

— Grant este tatăl meu, domnişoară Simmons. Departe de mine intenţia să vă impun prezenţa mea în seara aceasta, astfel că voi rămâne aici.

— Cum? izbucni Yolanda. În tot acest timp, m-ai lăsat să cred…

Kitty o urmă pe cameristă şi-l lăsă pe tatăl ei să se

explice cu Yolanda. În definitiv, culegea ceea ce semănase.

Ajunsă în camera ei, Kitty se aşteptă să-l vadă apărând pe tatăl ei pentru o explicaţie furtunoasă, dar, împotriva oricărei aşteptări, el nu se arătă. Reuşise oare să potolească furia Yolandei? Se folosea ca nimeni altul de farmecul lui şi învingea toate furiile feminine. Gândul acesta îi smulse un zâmbet. Nimic nu-l va schimba vreodată.

La ora unsprezece, învinsă de oboseală, Kitty se culcă şi fixă tavanul cu o privire absentă. Degeaba căuta somnul…

Emoţiile prin care trecuse în ultimele zile o hărţuiau toate deodată.

Trebuia oare într-adevăr să-i reproşeze lui Jake furia lui? Nu plătea oare preţul tăcerii ei?

De ce tăcuse? Ca să întreţină gelozia lui Jake, convinsă că se va ataşa mai mult de ea? Jake detesta minciuna, chiar prin omisiune. Suferise prea mult din cauza minciunii mamei lui. El se răzbunase şi ea fugise… ca de obicei.

Kitty îşi imagină reacţia lui când va vedea ziarele a doua zi. Va cere divorţul, şi încă imediat… La această perspectivă, o cuprinse o panică de nestăpânit. Panică şi în acelaşi timp dorinţă violentă. Începu din nou să plângă de putea sfâşia orice inimă, încât nu mai auzi bătăile la uşa ei.

— Am văzut lumină, îi explică Grant intrând. Dumnezeule, Kitty, plângi! Am impresia că ne întoarcem în urmă cu opt ani.

Tânăra femeie îşi şterse ochii cu dosul mâinii.

Grant se aşează într-un fotoliu de lângă pat, cu un pahar de coniac în mână.

— Mâine voi face o declaraţie de presă, o anunţă el. Gluma aceasta a durat destul. Jocul s-a sfârşit.

— Într-adevăr, te-ai distrat pe spinarea mea, murmură Kitty. Yolanda s-a calmat până la urmă?

— Da, dar în seara asta nu Yolanda mă interesează, ci tu. Aş vrea să ştii că eşti singura persoană la care ţin cu adevărat, Kitty. Acum, povesteşte-mi ce s-a întâmplat în Anglia.

— Nu vreau să te plictisesc.

Ca întotdeauna, Grant asculta începutul apoi se plictisea foarte repede.

Cu toate acestea, Kitty se înşela. Pentru prima dată în viaţa lui, Grant îşi ascultă fiica fără s-o întrerupă.

Cu o surprindere care deveni curând stupefacţie, Grant află de incendiu, de căsătoria ei, de dezvăluirile Sophiei Tarrant. El concluzionă pe un ton puţin tăios că ar fi putut să-l informeze despre desfăşurarea evenimentelor.

— Pentru Dumnezeu, de ce n-ai spus că sunt tatăl tău?

Se auzi telefonul interior. Grant bombăni şi ridică receptorul. Incapabilă să urmărească scurtul schimb de cuvinte în franceză între tatăl ei şi portarul vilei, Kitty văzu faţa lui Grant luminându-se de un zâmbet maliţios.

— Ai o faţă de speriat, zise el închizând telefonul. Du-te la baie şi reîmprospătează-te.

Kitty se supuse ca un copil. Apa rece îi dădu o senzaţie de alinare şi o trecere rapidă a periei prin păr sfârşi prin a o calma.

— Presupunând că urcă scara cu paşi normali, soţul tău n-ar trebui să întârzie să-şi facă apariţia, declară Grant la întoarcerea ei.

Kitty făcu ochii mari, îngrozită.

— Poţi să repeţi ce ai spus?

— Aproape l-a gâtuit pe portar, reluă Grant cu o voce amuzată. Nu-i nevoie să fii mare savant ca să ghiceşti că vine să te smulgă din ghearele monstrului care sunt. Pentru nimic în lume n-aş pierde asta. De data asta, e rândul meu să fiu spectator în primele rânduri.

Consternată, Kitty se întreba încă ce să facă în clipa când Jake apăru în uşa deschisă. În prada unei furii cumplite, el se opri în prag.

Grant îl cercetă cu o privire nu lipsită de admiraţie.

— Înainte de a merge mai departe, zise el, aş vrea ca…

— Kitty este soţia mea, i-o reteză Jake cu o voce tăioasă. O iau cu mine, dar înainte de a pleca am intenţia să…

— Aşteptaţi! Eu sunt tatăl lui Kitty, îi aruncă Grant.

Jake încremeni locului, uluit. Îi examină rând pe rând cu o privire nesigură.

— Nu remarcaţi asemănarea? întrebă Grant. Totuşi, este evidentă.

— Este adevărat, adăugă Kitty în faţa tăcerii lui Jake.

— Mă pregăteam să anunţ ştirea mâine în presă, continuă Grant ridicându-se. Aş fi încântat să ne cunoaştem mai bine, dar pic de somn, de aceea vă spun noapte bună, copii. Certaţi-vă toată noaptea dacă vreţi, eu locuiesc în cealaltă parte a vilei, nu mă veţi deranja.

Urmărit cu privirea de un Jake încremenit, Grant îşi făcu o ieşire demnă de cele mai bune roluri ale lui.

Jake se întoarse încet spre ea.

— Cum este posibil? întrebă el cu o voce tremurând încă de furie.

— Mama l-a cunoscut la Londra la începutul carierei lui. Când i s-a propus un rol într-un film la New York, n-a lăsat să-i scape ocazia şi i-a promis mamei că îi trimite bani ca să-l urmeze… ceea ce n-a făcut niciodată.

Jake nu părea să se fi calmat. Luând sticla de coniac, îşi turnă un pahar pe care-l goli dintr-o înghiţitură.

— Mama şi-a ascuns sarcina cât mai mult timp posibil, dar spre sfârşit a vrut să se întoarcă la Mirsby. Prea târziu. A născut pe drum, într-un mic spital prăpădit. Naşterea s-a desfăşurat prost şi, când bunicii mei au sosit în grabă, ea murise. Grant a scris peste câteva luni bunicilor ca să afle veşti despre ea. Ei nu i-au răspuns, dar au păstrat scrisoarea cu adresa notarului său.

Urmă o nouă tăcere.

— Ştiu că ar fi trebuit să-ţi spun toate astea de mult, Jake, dar spune ceva, te rog!

Jake izbucni.

— Îţi dai seama ce am îndurat eu? Dumnezeule, simt că înnebunesc! Când l-am văzut aici cu tine, în camera ta, am crezut că o să-l strâng de gât înainte să te iau cu mine, de bunăvoie sau cu forţa.

Veni rândul lui Kitty să-şi arate uimirea.

— Ce cursă de urmărire, Dumnezeule! Te-am scăpat de puţin la Londra. Menajera s-a dovedit încântător de drăguţă. Mi-a dat adresa casei cu o neobişnuită amabilitate. Am trecut prin momente îngrozitoare în avion întrebându-mă dacă vei accepta să mă urmezi, dacă mă mai voiai după cât de detestabil mă purtasem cu tine.

Îi aruncă o privire rugătoare.

— Am fost violent, ştiu, dar voiam să alegi, voiam să te fac să-ţi fie ruşine, Kitty!

— Tu nu ştii de ce m-am dus să-l caut pe Grant acum opt ani, murmură Kitty. N-am fugit, am fost alungată de bunicii mei.

Jake tresări. O privi scrutător, cu o intensitate greu de suportat.

— De ce?

— Eu… te-am minţit când am pretins că nu sunt însărcinată. Nu ştiam ce să fac, încotro să mă îndrept. M-au dat afară ca pe o ciumată şi m-au trimis la Londra, cu adresa notarului lui Grant.

La amintirea acestui coşmar, Kitty nu mai reuşi să-şi stăpânească lacrimile. Jake o luă în braţe şi o strânse cu putere murmurându-i numele. Îi şopti cuvinte liniştitoare, îi acoperi faţa cu o ploaie de sărutări atât de uşoare încât ea se potoli.

— Dumnezeule! Tu mă apărai când nu erai încă decât o copilă, singură în faţă…

— Dacă ai şti cât de mult am dorit acel copil! Când am pierdut sarcina…

Vocea ei se frânse la această amintire.

— N-am să-mi iert niciodată noaptea aceea, Kitty.

— N-a fost nici vina ta, nici a mea, a fost… viaţa, dragostea.

— Plănuisem să mă căsătoresc cu tine imediat după terminarea studiilor, voiam să te smulg acelor bunici care

te detestau. N-am meditat niciodată la viitor fără să mă gândesc la tine.

— Mama ta mi-a povestit totul, murmură Kitty. Nu-i nevoie să continui.

— Ştii de ce am crezut-o? Pentru că eram atât de apropiaţi unul de celălalt. Căsătoria mea cu Liz n-a fost decât o încercare nenorocită de a ne îndepărta unul de altul. Biata de ea, ar fi meritat ceva mai bun. Când mama mi-a mărturisit adevărul, m-am prăbuşit într-o disperare adâncă. Cel puţin dacă te-aş fi pierdut din vina mea, dar… Te iubesc, Kitty, te iubesc din ziua când te-am găsit în landă. Din prima clipă când te-am văzut la cimitir, am ştiut că încă te iubesc, chiar mai mult.

— De ce nu mi-ai spus adevărul?

— Mi-a fost teamă să nu mă ridiculizezi. Am încercat s-o fac la Grange House, dar tu ai refuzat să mă asculţi.

— Şi mie mi-a fost teamă.

— Când ai acceptat să te căsătoreşti cu mine, am crezut că niciun obstacol nu ne va mai despărţi vreodată.

— Dacă nu ţi-am mărturisit adevărul despre mine şi Grant, a fost de teamă să nu te pierd iarăşi. Într-un fel, gelozia ta mă liniştea.

Jake o strânse mai tare, gata să-i taie respiraţia.

— Nu m-ai pierdut niciodată, Kitty, niciodată. N-a fost decât Liz, pe care n-o iubeam. Femeile nu mă interesau.

Nu am dreptul să fiu gelos pe aceşti opt ani, dar gândul la toţi amanţii tăi mă făcea să-mi pierd minţile. Acum, nu mai vreau să ştiu nimic despre viaţa ta, viitorul contează…

— N-a existat niciun alt bărbat, Jake. Te-am iubit şi te voi iubi mereu numai pe tine.

Jake puse stăpânire cu ardoare pe gura ei. Călăuzită de nevoia imperioasă de a-i simţi pielea sub degete, Kitty îşi strecură mâna sub cămaşa lui.

— Opreşte-te, Kitty. N-am să ajung niciodată la capătul explicaţiilor dacă faci pe ispititoarea!

Kitty îşi retrase mâna fără tragere de inimă, luându-şi un aer fals ascultător.

— Iarna trecută, am moştenit-o pe bunica mea. Cum Grange House rămânea neocupată, am început să mă gândesc s-o răscumpăr. Când am aflat că tu erai proprietarul, ideea că banii lui Maxwell serveau la întreţinerea proprietăţii m-a înfuriat îngrozitor. O dată mai mult, o să-mi spui… Dacă vrei să evităm alte revărsări de furie în viitor, îţi sugerez să-mi mărturiseşti imediat celelalte crime ale tale înainte de a îngropa trecutul o dată pentru totdeauna.

— Dacă ţii neapărat… Am o maşină Ferrari.

— De asta n-am să mă plâng! Oricum, atâta timp cât voi trăi cu tine, n-o să mă plâng de nimic.

— Ce-ai spune de un bebeluş?

Jake făcu ochii mari de uimire. Kitty izbucni în râs.

— Ştiu, nu suntem căsătoriţi decât de două zile, dar nu sunt foarte răbdătoare.

— Cu atât mai bine… nici eu nu sunt!

Acestea fiind zise, o îmbrăţişă pătimaş. Uitară împreună tot ce nu avea legătură cu pasiunea lor.

* * *

Jake ieşi din baie cu bustul gol, având pe el doar un prosop legat în jurul mijlocului.

În lumina soarelui-apune care pătrundea în cameră, Kitty se întinse leneş, admirând corpul atletic al soţului ei. După un an petrecut la Torbeck, se mutaseră la Grange House unde locuiau de câteva luni. Jessie îşi desfăşura acum activitatea într-o bucătărie sclipitoare. Cât îl privea pe Bob Creighton, acesta continua să se ocupe de întreţinerea proprietăţii şi de exploatarea agricolă, dar Jake desfiinţase Colwell Holdings ca să administreze el însuşi averile lor reunite.

— Grant nu va sosi înainte de ora nouă, murmură Kitty cu o voce plină de subînţelesuri.

— Cum să-i spunem noutatea? Ultima dată a fost cât pe ce să facă o criză de inimă aflând că va fi bunic. Imaginea lui de vedetă de cinema se împacă greu cu genul acesta de publicitate.

— Şi dacă am boteza bebeluşul Grant, ca să-l

îmbunăm?

— Va trebui să fie băiat! Oricum, o să spună că aceşti copii sunt prea apropiaţi unul de altul, Beth n-are decât şase luni.

— N-avem decât să-i spunem că este vina lui. Trebuia să ne invite într-o croazieră de vis în Caraibe.

Jake se întinse lângă ea şi o sărută cu pasiune.

— Hmm… n-am nevoie de o schimbrare de climă ca să mă simt foarte, foarte îndrăgostit…

În cele din urmă, Tina a divulgat noutatea la cină.

— Doctorul i-a dat un nou bebeluş mamei, îl anunţă ea cu mândrie pe Grant.

Acesta îşi ridică ochii spre cer, apoi îi privi pe cei doi cu un aer sever.

— Ce-ar fi să vă agăţaţi de povestea cu barza? le sugeră el, ironic. Ar fi mai sigur dacă vreţi să scăpaţi de bârfele satului.

Toată lumea izbucni în râs, în timp ce Kitty şi Jake schimbau priviri complice în care se ghiceau toată dragostea şi fericirea din lume.

Sfârşit